

વહ્નિ પદમાળા.

કર્તા પરશ્વદાનિષ્ઠ,
વ્યાસજી વહ્નિભરામ સુર્યરામ.
ડે. રાયપુર, પખાલીની પોળ-મુ. અમદાવાદ.

કપાવનાર મોક્ષભારગી,
ઉત્તમરામ ભાણીભાઈ. ડે. ખજરગેટ-નવસારી.
ભીખાભાઈ જીવજીદાસ. ડે. કતોપર મોટી છોપવાડ-ભરૂચ.
છોટાલાલ નારજીદાસ. ડે. કતોપર-મુ. ભરૂચ.
રણછોડદાસ ગોવીંદભાઈ. મુ. સ્તાખજીપોર.
વાયાવેરમા, પોદ પુણી.

સર્વ હક્ક કર્તાને સ્વાધિન છે.

આવૃત્તિ ૩ જી. પ્રત ૧૦૦૦.

સંવત ૧૯૭૭. સને ૧૯૨૧.

કિંમત ૧૪ આના.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૫૨

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ વલ્લભ ૫૬૫૧૫૧

વિષય ૬-૧૪

વહ્નભ પદમાળા.

કર્તા પરબ્રહ્મનિષ્ઠ,
 વ્યાસજી વહ્નભરામ સુર્યરામ.
 ડે. રાયપુર, પખાલીની પોળ-મુ. અમદાવાદ.

છપાવનાર મેક્ષમારગી,
 ઉત્તમરામ ભાણુભાઈ. ડે. બબરગેટ-નવસારી.
 ભીખાભાઈ જીવણદાસ. ડે. કતોપર મોટી છોપવાડ-ભરૂચ.
 છોટાલાલ નારણદાસ. ડે. કતોપર-મુ. ભરૂચ.
 રણછોડદાસ ગોવીંદભાઈ. મુ. લાખણપોર.
 વાયાવેરમા, પોષ્ટ યુણી.

સર્વ હક્ક કર્તાને સ્વાધિન છે.

આવૃત્તિ ૩ જી. પ્રત ૧૦૦૦.

મંવત ૧૯૭૭. સને ૧૯૨૧.

કિંમત ૧૪ આના.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીસર્ગદારાલ
૬૩૬૨

અમદાવાદ.

શ્રી હાયમંટ ન્યુબિલી પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં
પરીખ જેનીદાસ હનનલાલે છાપ્યું.

અનુક્રમણિકા.

નાટકની સ્તુતીનો રાગ.

માથું સદા હું તારૂં ધ્યાન	૧
તમે છે સાચા માળાપ	૧
હ્યો હું સેવકની સંભાળ	૧
લાગીએ પ્રેમ થકી પાપ	૨
દયા કરોને હાવાર	૨

નાટકી ગણલોનો રાગ.

પડયો હ્યા પડયો સદે મન મુજમાં	૩
રટોલ રટોલ રટો રામને	૩
બનેલ બનેલ બને શ્રીહરી	૪
બનેલ બનેલ બને પ્રદાને	૪

ગીરધારીનો રાગ.

ઓ લવડારે કરણી તે તારી બગાડી	૫
ઓ મનવારે માન કહ્યું એક માહાડ	૬
પાપી પ્રાણીરે ગાળને ગા ગીરધારી	૬
ગાંડા છનડારે લે તું ગોર્વાઈ ગણગાંધ	૭

નંદના કુંઝરે નાનકડા-એ રાગ.

ભવ ભુંડમાં ભટકવું મેલી	૮
સમજે લવથા શાણો સંતોશી	૮
સાંભળે શીળેને સંગ કરે પથ્થુ....	૯
લવ લુઓ જગમાં ઝીણું ભાળી	૯
લવ ઝીણી શીખ સાંભળે છે પથ્થુ	૧૦

નટવર શું નેડો-એ રાગ.

વળગાડી આ જાળમાં....	૧૦
જાળમાં તું પડયો	૧૧
કેમ તું ગોર્વાઈ નહી ગાય	૧૧
સમરી લેને કીરતાર	૧૧
પુરણપ્રદા બાણો	૧૨

રામ નામ રૂપી રતન-એ રાગ.

રટો રામ કંણુ રામ કંણુ	૧૨
મેલ લાજ શ્રી મહારાજ સરણ થાતા	૧૩
લવ રાજ રાખ્ય બગી સીર સાટે	૧૩
પામી જ્ઞાન પ્રદાને બને ભાઈ....	૧૪
કરો કામા અપરાધ પ્રભુ માહારો	૧૫

ભુલ્યો મન ભમરા તું-એ રાગ.

ને પાડ ચડે તારે મસ્તકે	૧૫
ભુલ્યો લવ જાળમાં પડયો	૧૬
ને રાજ્યનીતી શ્રી નાથની	૧૭
લુઓ લવ બાલ આ	૧૮
ને લવ ભવું જરૂર છે	૧૯
ધન્ય ધન્ય માત તાત માહારા....	૨૦

નાટકી લાવણીનો રાગ.

ભજને પ્યાર ભજને ભાઈ	૨૧
તરવાતું તને તત્વ બતાવું	૨૧
પ્રણામ કરું છું પરમાત્માને	૨૨

હોળીનો રાગ.

લવડા ગાઈ લે ગીરધારી	૨૨
ભાવથી હરીને ભજ ભાઈ	૨૩
લવડા ને શું થાશે અગાડી	૨૪
વિશ્વંભર હું દાસ તમારો	૨૪
આપ સરણે હ્યોને અવિનાશી	૨૫
લવડા શોશ કરે તું શાને	૨૬
લવડા ને માયામાંથી ભાગી	૨૬
અવી વેળા શાને ભવ્ય સુકી	૨૬
ગાંડીયા માથે કર ચુક જાની	૨૭
જ્ઞાન લે જ્ઞાનીની પાસે પ્રાણી	૨૭

માપ લીધું મેં બહોતોતું માપી ... ૨૮

રાગ રતનારનો ઝંપ સાથે.

જોયા જોયા જગત તણા કાઢ્યા.... ૨૮

મુઝો મુઝો વહોળ બ્યાસ મુઝો.... ૨૯

માયા લોભી મોટાઈ મન આણે.... ૨૯

મારી કુકાન છે હરી નામની ૨૯

ગાવે ગાવે ગાયન ગુની ગાવે ૩૦

દેખા દેખા ભગતજન વાંકે ... ૩૦

પાયા પાયા જગત લેલ પાયા ૩૦

જુઓ જુઓ સહું તો કેલું પકશે ૩૦

તમે નીરવાણી નંદ કુંવારે-એ રાગ.

તમે નહી તારો તો ઓ નાથરે.... ૩૧

ઉત્કૃષ્ટ શ્રીકૃષ્ણ કૃપાળરે ૩૧

રઘુનાથજીનો ખુબ રંગ-એ રાગ.

નહિ મળે માયા કે રામજી ૩૨

અહંકાર જુઠં જેર મોહ માયા.... ૩૩

રાગ ધીરાના પદનો.

જવાનીના જોરે સરવે સુખ ૩૩

અલ્યા પાપી પ્રાણીરે.... ૩૪

રઘુપતી રામ રૂદેમાં-એ રાગ.

લાશુ પરીબ્રજ પ્રભુને પાયેરે. ૩૫

હરીના નામનો ટેક મોટારે ૩૫

નંદના લાલજરે-એ રાગ.

અભાગી જીવડારે ૩૬

પાપી પ્રાણીરે ૩૭

કુંગર પરીરેકાનો રાગ.

જોલ્યા વાત વિચારી ૩૮

જોલ્યા જીવ શી ગતી થારો ૩૮

સમજ સંસાર સખ જુડા ૩૯

સમજ પ્રાણલાલ તું મેરા ૪૦

સાઈ સાઈરે સુરત-એ રાગ.

બળે બળે બાઈ બળે ભગવાન.... ૪૦

મુણે મુણે સલ ધરમી લોક ૪૧

સાકુ તો જોને કહીએરે-એ રાગ.

વિવેકે વિચારે ૪૧

જોયા જોયારે ૪૨

રાગ પરજના.

અહો રામ રામરે, દેહ ગયે ૪૩

અહો રામ રામરે, મહાઈ માહાઈ ૪૪

અહો રામ રામરે, જોને આ ૪૫

અહો રામ રામરે, રંગ ખંગ ૪૬

અહો રામ રામરે, જીવ વિંટાયો ૪૮

અહો રામ રામરે, દેહ લીધો ૪૯

સોના સામે તે મુરજ-એ રાગ.

આજે ભગવત ભજવાતું ૫૦

બાઈરે ભજવાની વેળાયો ૫૦

બાઈરે ભજન ખરી ૫૧

બાઈરે ધન્ય જતુની ૫૧

મહારે ખરો ભરોસો ૫૧

સંતસમાગમ-એ રાગ.

જો જીવડા એક કમાણી ૫૨

નરહરીતું નામ નઉકુ.... ૫૩

હરીભજન થકી-એ રાગ.

આણુંદ આતી ૫૩

માર જમડાનો ૫૪

અગનાની જીવ અલપાનંદ ૫૪

અગનાની જીવ જ્ઞાન થયા વીના.... ૫૫

ગારમા શીદ આપ્યો-એ રાગ.

બાઈરે ભગવત તુલ્ય.... ૫૫

જીવડા જો વળગી ૫૫

રામ લક્ષમણ વનમાં-એ રાગ.

પ્રભુ સંગ ખાંધો પ્રીત ૫૬

સાચા ભગત સહા સરણે ૫૬

સુરતા લાગી છે-એ રાગ.

ચિઠલ વર વરવા મારે ૫૭

નાચી રીજવવા	૫૮
સુબધુ સમરણ સાફં....	૫૮
અનુભવ બંધે તે તો જ્ઞાન	૫૯

રાગ ધોળ.

જગ ભય રાખી	૫૯
ગાંધ પ્રાણી ગુફ	૬૦
આલો આલો ડાકોર-એ રાગ.	
આવો આવો હરીગુણ ગાવા	૬૧
માયા માયા ઉઘાડુ સુખ	૬૧

દામોદર દુખડાં-એ રાગ.

જગપતી સાસુ ભેભેરે....	૬૨
એ ઈશ્વર દુઃખ અપરાધીરે	૬૩

આવો ઘેર બાલાલ-એ રાગ.

ભાઈ ભાવે ભગવતને....	૬૪
કથે જ્ઞાની જ્ઞાન જગત	૬૫

મારી મેરડીયે-એ રાગ.

ધન્ય બાધ માઠાડુ ભવિષરે	૬૫
અલ્યા ભવડા ભે	૬૬

પાવા તે ધડથી-એ રાગ.

ભુંડા બાન ભુલે તાઠાડું	૬૭
કેમ મને વિસાયો	૬૭

વહેલા આવજો હો રાજ-એ રાગ.

ભવ તાફં ભવતર છે ધીક્કાર....	૬૮
ભાધરે શીદ ભુલે ભગવાન	૬૮

અંબા ભેવાની-એ રાગ.

કફળા કરી ગીરધારીરે....	૬૯
નીરચે કર્યું નીહાળીરે....	૬૯

માતાભરે-એ રાગ.

ભુલ ભવરે....	૬૯
સમભુ ભાધરે	૭૦
વિસાભરે	૭૦

ઉંઘ તને કેમ આવે-એ રાગ.

ભવ જપી લે ભુગદાધારરે	૭૧
અલ્યા ભવડા ભે વિચારીરે	૭૧

ઝીણા માફનો રાગ.

ભલ લે લે ભલ લેને	૭૨
ભજનમાં બેલ ભુંડા....	૭૨
જપ જગધીસ ભવ	૭૩
અદેખાઈ મેલ ઉંધા	૭૩

એમ કહે દુનુમાન-એ રાગ.

અમે નાણાવટીરે	૭૪
જઠ ભુલ્લીનારે	૭૪
દુઃખ થયા વીનારે	૭૫

સીતાલના મહીનાનો રાગ.

મ્રભુ દાસ તમારો રાંક	૭૫
ભવ જપી લેને જગધીસ ...	૭૬

વિઝલો રમણ-એ રાગ.

કે સમરણ કરતાં શરમ શાની....	૭૭
કે ભગવત ભાવે ભજો ભાઈ	૭૭

કોણ ગતી પ્રજરાજ-એ રાગ.

મુંદમતિ મકલાય	૭૮
ભાવે ભજો ભગવાન	૭૮

રાગ કાઠીયાવાડી હાલાર.

અલ્યા કુલી કુલી શું કુલાય	૭૯
તારે ઠરવાની નાવી ધડી કોક	૮૦

મારા રંગીલા રણછોડ-એ રાગ.

હરી હીરો આવ્યો મુજ હાથ....	૮૦
કોઈ જ્ઞાની ધરે છે દેહ	૮૧

ચાંદલીયાનો રાગ.

સત્ય સમભ્યા વિષુ	૮૨
પરમેશ્વરને પરખી લેજો પ્રાણીયા.	૮૨
પાશાણ માયા વિષુ કોઈને બાજે	
નહિ.	૮૩

આખારજીમાં જાગ્યાં-એ રાગ.

પડયો કામરૂં દેશમાં કામીરે ૮૪

અલ્યા પંચ વિષયના લોગીરે ૮૪

નાગર નર-એ રાગ.

ધન્ય હરીજનરે ૮૫

ભજ ભગવતરે ૮૬

નીરમળદાસના ભજનનો રાગ.

આખરૂં જ્ઞાન નહિ લેશે તે તો

નીરભાગી.... ૮૬

બાળ ગુણ જોઈ ના માને મુદમતી ૮૭

રાગ વાલમના વરણાના.

સૌ બેલી સૌ બેલી ૮૮

નહિ સંગી નહિ સંગી ૮૮

ભરમાયો ભરમાયો ૮૮

હારે ચાલો ડોકોરમાં-એ રાગ.

જાય છે જાય છે જાય છેરે ૮૯

સાર છે સાર છે સાર છેરે ૮૯

પ્રભાતીયાં.

જારે જા આગસ અલાગણી ૯૦

જાગો જાગોરે ઝટ જીવડાં ૯૦

આલીરે માયા મરતાન તું ૯૦

ઉઠોરે અલખેલી અંબા-એ રાગ.

ગુણ ગોવિંદના ગાને તું ગાંઠ.... ૯૧

ઉઠો ઉઠોરે ભાઈ આગસ મેલો.... ૯૧

રાગ રેલનો.

ભજ લે ભજ લે ભજ લે પ્રાણી.... ૯૨

સાંભળ સાંભળ સત્ય શીખ્ય તું.... ૯૨

મધુકરનો રાગ.

ઝા અવિનાશી સાંભળોરે ૯૩

કેમ બુલી ભટકાય છેરે ૯૪

રામ નગરકે ખાશી-એ રાગ.

બેસો ગોવિંદ ગુણ ગાવા ૯૪

જમણાથી સ્થીર થાને.... ૯૫

ભક્તી કરી લે બારીરે ૯૫

હવે શીખામણ હાગીરે ૯૫

ભજન કરે નામ દઈ દઈરે ૯૬

ઝાલાવાડી જલસીનો રાગ.

જ્ઞાનરૂપી બડો ગ્રથ હે ૯૬

હરી ભજન શુભ સુખ છે ૯૬

મુંઢાળાને સમરીઝોરે-એ રાગ.

કે કમર બાંધો કશીરે ૯૭

પુરણ પ્રજા ભજોરે ૯૭

શેઠ સગાળશાનો રાગ.

સાચે સાચો સાર સહીનેરે ૯૭

હરી ન્યાય કરશે અમારો તો.... ૯૯

બલ્યા ભાઈ શીદને ભુલોરે ૧૦૦

કચું ચમકાવત નેના.

તૃષ્ણા કોની નવ દુટે.... ૧૦૧

માયા ન સુકે કેડો ૧૦૧

બેઠો કળી લોગદારી ૧૦૧

નિશ્ચેના મહેલનો રાગ.

રંગના રામજી દુખડાં હરનારાંરે. ૧૦૨

જગતના દાતા વૈકુંઠવાશીરે ૧૦૩

પ્રેરણાકારક પ્રભુ વિશ્વના સ્વામીરે. ૧૦૩

ભગતોના ભુધરા દીનના દયાળુરે.... ૧૦૪

પનીહારીની છાંયાનો રાગ.

સ્વીશમાં પોહોડ પારણે ૧૦૪

જીવરાજ ન્હોય ગામ તમતજીરે. ૧૦૫

પ્રાણલાલ શું હરખાઈ ગયોરે ૧૦૬

કર્મ કલ્પના પરી-એ રાગ.

પેટ પાપી ભરવાને ભુલાં તું

ભર્યો ૧૦૭

જે લ્યા જીવ જન્મી શું સુકીત કર્યું. ૧૦૭

નાટકના વજ્રસરનો રાગ.

અલ્યા ભજન વિનાનો તારો ૧૦૮

આદ્યો પાપ તણો પંથ પ્રાણી ૧૦૮

એક અરજ સાંભળ મારી ૧૧૦

રાગ ઉછંગનો.

અણુસમણ બગ્ગો ૧૧૧

શું એક ત્યાગી ૧૧૨

ત્યાગી છે જેણે ૧૧૩

સંસારીને શું ૧૧૩

રાગ વીહાળ.

ને અપાટે જાય છે ૧૧૪

જીવડ જાગળી જપ હરી તણો

જપ ૧૧૫

ને તું ધાઈ બાઈ ભાઈ શી વહે

થશે. ૧૧૫

જેરામ જેરામ જેજે રામ-એ રાગ.

માણું સદા તમારું ધ્યાન ૧૧૬

પ્રભુ મોક્ષપદ મુખ ધામ ૧૧૬

જે જે દીનજીવ હયાળ ૧૧૭

પ્રભુ જપીએ તમારો જપ ૧૧૭

વલ્લભ વિઠ્ઠલસીલ-એ રાગ.

મુળ પદ વિચિત્રા સ્વામી ૧૧૮

પુરુષ બ્રહ્મ પરમાત્મા.... ૧૧૮

સ્તુતીનો રાગ.

સોને અમારા રામ રામ ૧૧૯

મહારાજશ્રીનાં રચેલાં જ્ઞાનમય

પુસ્તકોનું લીષ્ટ.

૧. ભાવાર્થપ્રકાશ.	રૂ. ૧૧	૧૩. જ્ઞાન ગોષ્ઠી.	રૂ. ૦)૨
૨. વિજ્ઞાનવલ્લભ.	રૂ. ૦૧૧	૧૪. ત્યાગતારણ.	રૂ. ૦)૨
૩. મોક્ષમારગી ગીતા	રૂ. ૦૧૨	૧૫. વયવિચાર.	રૂ. ૦)૨
૪. શંકાસમાધાન.	રૂ. ૦૧૨	૧૬. પ્રણવપટ (શેવાનો)	રૂ. ૦)૨
૫. ન્યાયવલ્લભ.	રૂ. ૦૧	૧૭. પ્રણવપટ (જાણવાનો)	રૂ. ૦)૨
૬. વલ્લભપદમાળા.	રૂ. ૦૧૧૨	૧૮. પ્રણવપટ (જોવાનો)	રૂ. ૦)૧૧
૭. વચનવલ્લભ.	રૂ. ૦૧૧૨	૧૯. વલ્લભવિધી	રૂ. ૦૧
૮. બ્રહ્મવાદખંડન.	રૂ. ૦)૨	૨૦. વલ્લભનિતી બીજી	રૂ. ૦૧
૯. બ્રહ્મણ્યુ શુદ્ધનો સંવાદ.	રૂ. ૦)૨	૨૧. વાણીવલ્લભ	રૂ. ૦૧
૧૦. શીવલ્લીલ-શંકા.	રૂ. ૦)૨	૨૨. નવરાત્રીના ગરબા	રૂ. ૦)૨
૧૧. શીવ શંકાનું સમાધાન.	રૂ. ૦)૨	૨૩. ત્યાગીના પત્રો.	રૂ. ૦)૦૧૧
૧૨. ધર્મચાનક.	રૂ. ૦)૨		

મળવાનું ઠેકાણું:—

વ્યાસજી વલ્લભરામ સુર્યરામ.

ડે. રાયપુર, પખાલીની પોળ—મુ. અમદાવાદ.

વલ્લભ પદમાળા.

પદ ૧ જી.

નાટકની સ્તુતિનો રાગ.

માયું સદા હું તારું ધ્યાન, ઝો પ્રભુજી, માયું સદા હું તારું ધ્યાન; ટેક.	
કુમતી કાપોને, સુમતી આપો દે, ઘટમાં પ્રકાસો સુભ જ્ઞાન.	ઝો. ૧
મોહ ધરખારનો, ટાળો સંસારનો દે; આપો ભક્તિ રસપાન.	ઝો. ૨
પડયો જન્મજામાં, આઠળી કાળમાં; ભુલી ગયો ભગવાન.	ઝો. ૩
સગાના સાથમાંને, બહેવારી વાતમાં; ભમતાં યોધું સુખભાન.	ઝો. ૪
ધ્રુવ ખરતા ખાઉં, પુઠે પસ્તાઉં; પશુ નથી વળતી જરાસાન.	ઝો. ૫
માત તાત જાત ભારજી, આઉંકાર દેછે દે; તેમ તેમ વ્યાપે છે તાન.	ઝો. ૬
છાઠયો તે તાનથી, રાખો સુભસાનથી; અંતે ન થાઉં હેરાન.	ઝો. ૭
અવિદ્યાથી કહાડી, જ્ઞાન પમાડી; લ્યો આપ સર્વે મહેરબાન.	ઝો. ૮
વ્યાસ દાસને મળો, અદળક હળીને; અચળ દો છવતહાન.	ઝો. ૯

પદ ૨ જી.

તમે છો સાચા માખાપ, ઝો પ્રભુજી; તમે છો સાચા માખાપ.	ટેક.
જુઠી છે માયાને, જુઠાં છે જાયાં; જુઠાં સંસારના સંતાપ.	ઝો. ૧
ગઠો મદે ચડીયાને, રંગે રડવડીયા; તે જન્મ મરણના ઉતાપ.	ઝો. ૨
વેલોગ વ્યાધી તે, અતી ઉપાધી; કરી કર્યો કોટી પાપ.	ઝો. ૩
ભટકાયા ભોગમાંને, રખડયા રંગરોગમાં; જાપી જાપ્યા નહિ જાપ.	ઝો. ૪
જવાનિના જોરમાંને, તરછટ તોરમાં; ભજતાં આધી ભુલ થાપ.	ઝો. ૫
વ્યાસ વલ્લભ વહે, પાતક ટાળીને; શરણે લ્યો સેવકને આપ.	ઝો. ૬

પદ ૩ જી.

લ્યો હું સેવકની સંભાળ, ઝો કૃપાનીધી; લ્યો હું સેવકની સંભાળ.	ટેક.
પરમાનંદ પ્રભુ, વિચિના સ્વામી; હીનના તારણ છો દયાળ.	ઝો. ૧
આપથી અળગો, થઈ પડ્યો છું; વીંટે વાળો છે જન્મજાળ.	ઝો. ૨
ન જ્ઞાન ધરતોને, પેટજ ભરતો; ધરમાં ધુંધાચો ગોપાળ.	ઝો. ૩

હમતા મમતા મારી, ન છુટે નાથજીરે; તો પણ તમારે જાળ. ઓ. ૪
માથા ન મુકે કેડો, નાવે નવેડારે; છેડો ન પાસુ વીસાળ. ઓ. ૫
મહો લોભ કામ ક્રોધ, બહાલા થૈ વળગ્યારે; પણ તે બંહેરી વીકાળ. ઓ. ૬
તે થકી છોડવોને, સત્ય ચીત બોડવોરે; હું રે પારમરના પ્રતીપાળ. ઓ. ૭
એ જ્ઞાન ગુણની, વીધા વીવેકનીરે; બેઠો છું તમારી નીશાળ. ઓ. ૮
વ્યાસ વલ્લભ વદે, શરણે હ્યો શ્યામજીરે; કુટાઈ મુઓ બહુ કાળ. ઓ. ૯

પદ ૪ થું.

લાગીએ પ્રેમ થકી પાય, ઓ પ્રભુજી; લાગીએ પ્રેમ થકી પાય. ટેક.
મનુષ્ય વર્ગનો, આ દેહ દીધોરે; તે બદલો ના વગાય. ઓ. ૧
ગોબરા ગર્ભથી, તમે ઉગાર્યોરે; તે પાડ કેમ ભુલાય. ઓ. ૨
વીધ વીધ વીવેકે, વેલોગ આપ્યારે; તે કેમ વીસરજન થાય. ઓ. ૩
હુધા પીપાયા જોની, પુરૈ પાડોછોરે; તે ગુણ ગાયા ન ગવાય. ઓ. ૪
બકતના તારણ, દુષ્ટ સંહારણરે; છો જગદાતા જગરાય. ઓ. ૫
કીટ કુંજરને પણ, તમે પોસોછોરે; કરતા સુમારગીને રહાય. ઓ. ૬
તમે છો માતને, તમે છો પીતારે; તમોને અરપી છું કાય. ઓ. ૭
વિશ્વપતિ અતિ, મતી હ્યો સારીરે; માગીએ શુભ સેવાય. ઓ. ૮
જન્મ કીંકરનો, ભય ભાગો નાથજીરે; લક્ષ ચોરાસી વહી જાય. ઓ. ૯
શુભ સેવકને, શરણે હ્યો શ્યામજીરે; વ્યાસ વલ્લભ ગુણ ગાય. ઓ. ૧૦

પદ ૫ મું.

હયા કરોને દાતાર, ઓ પ્રભુજી; હયા કરોને દાતાર. ટેક.
જો અવીનાશી, અલકેશીરે; જકત પ્રકાશી ઓમકાર. ઓ. ૧
સર્વે સાખાના, મુળ રૂપ સ્વામીરે; સત્ય સંગી પ્રાણા ધાર. ઓ. ૨
નિરાકર રૂપ પ્રભુ, સાકર રૂપેરે; ગાઈ કરું નમસ્કાર. ઓ. ૩
અખંડાનંદી, નરહરી ન્યારારે; મુસુહુ મોક્ષ કરનાર. ઓ. ૪
દ્રષ્ટા સરવના, સ્થીત સ્થાનકથીરે; સુદ શ્વરૂપે તદાકાર. ઓ. ૫
સૌ મુખ સેવકો, સદા સ્મરીનેરે; પાછીએ પ્રેમે પોકાર. ઓ. ૬
તમે નહીં સાંભળો તો, કોણ સાંભળશેરે; અરજ કંગાલની અપાર. ઓ. ૭
સંસારનું રૂળ, ના માથુ નાથજીરે; મુક્તો માથું મોરાર. ઓ. ૮
લક્ષ ચોરાસીનો, ફેરો મટાકોરે; હવે ન પાસુ અવતાર. ઓ. ૯
અમે અજ્ઞાની ભ્રમ, મુંઢમતીનારે; ગુણ ગેએ વણુ વિચાર. ઓ. ૧૦
ભાવ્ય બળેને, મોક્ષ મળેરે; ટંગે ઉપાધી હબાર; ઓ. ૧૧
એવી આશાથી, આ પંથ સાધ્યોરે; કંઈજા કારક કિરતાર. ઓ. ૧૨
મોક્ષ પદનું મુળ, આદ્ય હરિઓરે; તે ભવનું વેદ આધાર. ઓ. ૧૩

જેમ સમુદ્ર જળ, વરસે શ્રદ્ધિમાંરે; પાછુ તેમાં સમે સાર.	ઓ. ૧૪
તે તુલ્ય મારો, સમાસ કરજોરે; બહાલેશ્વરી વિશ્વાધાર.	ઓ. ૧૫
હીનતાથી વ્યાસ, વલ્લભ કહેછેરે; વીનવાંને વારમવાર.	ઓ. ૧૬

પદ ૧ લું.

નાટકની ગજલનો રાગ.

પડયો ત્યા પડયો સદે, મન મુજમાં, પુછું ફેર શો શ્વાનને તુજમાં.	૧
જોલ્યા જેવી ક્રુધા, પીપાશા તને; તેવી છે ક્રુધા પીપાશા શ્વાનને.	૨
નીદ્રા ભય સુસ્તી, કીકા જેટલી; રહી શ્વાનમાં, તુજમાં તેટલી.	૩
નથી ફેર કાંઈ તુને શ્વાનમાં; ખરોખર વહેવાર ના જ્ઞાનમાં.	૪
તેથી શ્વાન સરખો ગણું તુજને; હોય ફેર તે તું, કહે મુજને.	૫
સ્વાલ—અલ્યા સુષુ ગોધી, કહું છું તને; ઘણો ફેર નહીં એ પુછ મને.	૬
જવાબ—વિના પુછ તેથી, શો ફેર રહ્યો; નહીં પુછ તેટલો, ઓછો થયો.	૭
સ્વાલ—બુઝો શ્વાનથી, સર્વ કહું છું ખરું; રળી ખાવાને, સર્વ કામે ફરું.	૮
જવાબ—અલ્યા તેમાં તે તું, શું બાંહે કરે; તુથી શ્વાનતે, બહુ કામે ફરે.	૯
સ્વાલ—મજુરી કરી હું; ખાંધુ ધામને, છાંયો છોકરાં રાખવા કામને.	૧૦
જવાબ—ખાંધેધાંમ તેથી, શું ગર્વ ધરે, બચ્યાં રાખવા, શ્વાન જોડયો કરે.	૧૧
સ્વાલ—સુષુ શ્વાનથી ફેર તે આચરું, રળી લાવીને દ્રવ્ય સંગે કરું.	૧૨
જવાબ—કરેતું તેવું છે, એના કુળમાં, જોજો શ્વાન લાવી, હાંકે ધુળમાં.	૧૩
સ્વાલ—બુવો ફેર છે વાત, તે ભાળવું, રાખી ચિત્ત ઘર, છોકરાં જાળવું.	૧૪
જવાબ—તેવું શ્વાન, જાળવવાને વસે, આવે શ્વાન ધીમું, તો વઢવા ધસે.	૧૫
સ્વાલ—અહો મહારાજ, હું ચાકયો સણી, નથી સ્વાલરહું ચુપ, માંધુ ખણી.	૧૬
જવાબ—ક્યારે ફેર ભાવે, બજે તું હરી, કરે પુન્ય તો, મનુષ્યા દે ખરી.	૧૭
હોયે જ્ઞાન શ્રદ્ધાતું અનુભવી, ત્યારે તુજને માંનીએ માન્યવી.	૧૮
હોયે ધ્યાન દાનને, જ્ઞાન અતી, વહે વ્યાસ તે વણ, ફેર નથી.	૧૯

પદ ૨ લું.

રટોલ રટોલ, રટો રામને, હાંકી ઘર ધણે, ગ્રહો નામને;	
થવાને બહાલો તું તેથી શામને, માયા મોહ મીથ્યા સુકો કામને.	૧
સ્વાલ—સુકે કાંમને રામ, નામે રસુ, કરું ભક્તીને, ભજનોમાં ભસું;	
સમાગમ આરું સહુને નસું, માગે પેટ તે કયાંથી લાવી જસું.	૨
જવાબ—અલ્યા જમજમ હુખડું તેં ધર્યું, જાણ્યા વણ એ વાક્ય, શું નીસર્યું;	
થયો ત્યારે કાર્ય કીચું તેં કર્યું, કર્યા વણ પય પ્રભુએ ભર્યું.	૩
સ્વાલ—કહું પ્રતીવાદી, કહું તે ખરું, ખાવા મળશે કામ મેલું ખરું;	

પટે તાપ ટાઢથો તેનાથી મફત, વીના વસ્ત્ર માટે હું કામો કરું. ૪
જવાબ—વડુ વાદી ચાદીથી કામો કળ્યાં, ધર્યો જન્મ તેવાં કહો ક્યાં રળ્યાં,
મીઠ્યા મ્હો માયામાં માળાપો ગળ્યાં, હોદાડયાં બાળોતીયાં વરતો મળ્યાં. ૫
સવાલ—કદી કાળ કાયા બને કાયલી, હોયે દ્રવ્ય તો થાય શેષા ભલી;
પડું મંચદે તે પીડા કેટલી, રહે સોસના કામની એટલી. ૬
જવાબ—કરે સોસનાતું સેવાની ખરી, વીના દ્રવ્ય માયે જો પહેલી કરી;
તેવાં મેળવે કરનારાં હરી, ખુટી દોરી તો કોણ કરે પરી. ૭
સવાલ—વીના દ્રવ્ય સેવા થશે તે ખરૂં, ભરાયે સુરતી ડગ ક્યાંથી ભરું;
સગા સાથ વ્હાલાં વીના શું કરું, ન પાયેકો પાણી તે વામા વરું. ૮
જવાબ—ભરે જી ભુંડા શું ભુલી બય છે, સુગ કાષ્ટમાં જીવ જો થાય છે;
તેને કોણ લાવી પાણી પાય છે, તેણું પાશે તું શીદ સોસાય છે. ૯
સુણી સ્વાલી એકો તે માંશુ ખણી, અતી સાગીએ નીરવતી ભણી;
રહે રીહી સીદી ગોવાંદે ઘણી, દીધા હાંત દે આવણું તે ઘણી. ૧૦
મળે અનં વરતો સહુ જીવને, પશુ પક્ષી ઉઘમ શો તે કને;
નથી સાંચતાને મળે સર્વને, કહે તું મનુષ્યને શું ન બને. ૧૧
રજ્યું મજ્યું રહે કામે કામતું, ત્યારે તું રજોછે તે શા કામતું;
વહે વ્યાસ નાણું, રજો સમતું, તેથી સુખ મોક્ષ મળે ધામતું. ૧૨

પદ ૩ જી.

બજોજી બજો જી બજોશ્રી હરી, નહી આવે આ સુનવાદે ફરી;
જવાનો માયા મોહમાં તું મરી, માટે જોધને ડગલાં દે હરી. ૧
કહી મ્હાફ મ્હાફ મરે જી મથી, સગું સાથ, પ્રભુ વિના કો નથી;
જવાની જો જોતાંમાં રહેશે જતી, ચેતીને પહેલેથી કરીલે ગતી. ૨
રતી મતી નથી હરી નામની, ધરી શુભ કાયા તે શા કામની;
લલુતા થઈ છે અતી દામની, ભુંડા ભોળવે છે તુને ભાંમની. ૩
ખરો નર ન, ભોળવાયે કદિ, માયા માનનીને રહે શું ખદી;
નરી નીર નકં તણી એ નદી, શ્રૂતિ સ્મૃતિ વળી વેદે વદી. ૪
દીસે છે ઉઘાડું જીવો દલમાં, સુણે શીખ શુદ્ધી ભલે પદમાં;
પડયો છે લુંટાવા ખોટા ખલમાં, ન દીસે રહું તે જો તલમાં. ૫
દીધી દેહ તેનીશું ચોરી કરે, બર્ધુ પથ પેહો જો વીશંભરે;
ગણી ગુણને ઘડી ધ્યાન ધરે, વહે વ્યાસ વદે તો તું તરે. ૬

પદ ૪ જી.

બજોજી બજોજી બજો જીવને, કરી છે કફળા ઘણી તમને;
રચી રચના તે તારા હમને, માનો પાઠ પ્રભુ તણા અમને. ૧

કયો દુર લક્ષ ચોરાશી થકી, હીધો મુનષા દેહ છેલ્લો નકી;
રહે રીતી નીતીથી તુ તો ટકી, રખે છત છોરામાં, બતો છકી. ૨
રખ્યો કોણ જેણે રખી વાવડું, ખોડું કોણ જેણે લાંકરે ભર્યું;
જીવ્યો કોણ જે ધણી ધ્યાન ધર્યું, મુખ્યો કોણ માયામાં ચીત ઠર્યું. ૩
જમ્યો કોણ પોખ્યા હરી ભકતને, રહી ભુખ બેઠવારી આશક્તને;
ભમ્યો કોણ મહોયો જુઠા જગતને, ખેડો કોણ અદ્યું હરી તખતને. ૪
મુતો કોણ નીરા મતી જેહ છે, ઉભો કોણ પરા મતી તેહ છે;
નીચો કોણ કર્મ નીચાં એહ છે, બાંધ્યો જે હરી તે બિચો દેહ છે. ૫
જુઠો કોણ જે જુઠી બળે પડ્યો, સાચો કોણ જે સત્ય પથે ચડ્યો;
ઝરી કોણ ભક્ત જનોને નડ્યો, કહો દેવ પરદુઃખ લેલા અડ્યો. ૬
તયો કોણ તાયો જે તમામને, ડુખ્યો કોણ લખ્ષ થયો કામને;
જીવ્યો જે બદ્યુ મુળના ધામને, હાર્યો જે અહે માયાના ધામને. ૭
રહો વાંઝીયો વીરવે બાણ્યો નહીં, વધ્યો વૉંશ જે ગુણ ગાએ મહી;
ચતુરાષ્ઠ ચેતો આ જે જે કહી, વહે વ્યાસ વહ્નિ જ્ઞાને અહી. ૮

પદ ૧ છું.

ગીરધારીરે વાત કહું છું વિચારો. એ રાગ.

ઓ જીવહારે, કરણી તે તારી બગાડી, શીદ માયામાં માયા લગાડી. ટેક.
દેખી વિશ્વનેરે, થયો બેઠવારમાં અગાડી, કામ કોષ લોભમાં મનમાંડી;
હલ.

મોહ વધાર્યો ઠાડી ઠાડીરે, કરી જડ જેવો મત બાડીરે;
તેથી વેડીશરે, નરક ખાણની ખાડી, શોદ માયામાં. ૧
તું બેનેરે, કયાં જનમ્યો તો પછાડી, આંહી બીજી કરી તેં માડી;
તે માડીરે, મુકીને આંખો અનાડી, તેવી આમાં નાંખીશ કાહાડી,
હલ.

તેમ જવાનો સવળું છાંડીરે, માહાડું માહાડું કરે છે ગતી ગાંડીરે;
જેશ છોડીનેરે, વીત વનીતા વરિત વાડી, સીદ માયામાં. ૨
તુ બાણ્યેરે, મુકી બંધ પીંડ પાડી, તેમ છતાં તે પ્રીત બગાડી;
તે પ્રીતથીરે, કીધી મુગલી ચાડી, અદ્ય મુખથી નજર થઇ આડી,
હલ.

આડી નજરે, શું વૃત્તી નશાડીરે, પાછો સમજી માયા દે ઉઠાડીરે;
વહે વહ્નિરે, બે તારી આંખો ઉઘાડી, સીદ માયામાં. ૩

પદ ૨ જી.

બો મનવારે, માન્ય કહ્યું એક મહારૂં, કેમ ચીત ચમકે છે તારૂં. ટેક.
પદે લપટાધરે, સમજીને સુખ સારૂં, પણ બાણજે પુરણ નહારૂં;
હલ.

ઘણી વેળા દેઈ શીખ થાક્યોરે; પણ પાપી પાંખડી ન પાક્યોરે,
તારૂં કાળજીરે, થયું કુટીલ કાળજારૂં. કેમ ચીત. ૧
તું તો ઘડીમારે, હઠાપણ વીવેક વધારૂં; પાછુ પાંચ પળમાં અંધારૂં;
ખરી ખાતમારે, લાગે તને ખાટુ ખારૂં, ઘણું વળગ્યું લલુતાનું દહારૂં,
હલ.

તે તો છુટસે નહીં કોઈ વેળારે, ત્યારે ક્યારે થયું બ્રહ્મ ભેળારે;
ભેળા થાવારે, જો તું તેને ન સંભારૂં. કેમ ચીત. ૨
આતો લક્ષ્મીરે, સીદ તું તારી ધારૂં, પીંડ પોતાનો કેમ વિચારૂં;
બાણી આપનુરે, જીવ રાખે મહિ જ્યારૂં, પણ આ પદ તુથી ત્યારૂં;
હલ.

માટે જેનું છે તેને કે અરપીરે, શાને પરનો માલીક થયો કચરપીરે;
જ્ઞાની કેહેશેરે, હૈયુ અઘોર હત્યારૂં. કેમ ચીત. ૩
જેનો આધારે, તેને તું શીદ વિસારૂં, ગુણ ચોર ન રહે નાઠા પહારૂં;
હવે સમજી ભરે, કેટલી વાર પોકારૂં, કેલું વગાડું ઢોલે નગારૂં,
હલ.

સ્થીતી પામીને થા એક ચીતેરે, તને ભમવાની ટેવ પડી નીત્યેરે;
વહે વહીભરે, વારી વારી ને શું વારૂં. કેમ ચીત. ૪
પદ ૩ જી.

પાપી પ્રાણીરે, ગાળીને ગા ગીરધારી, ટળે લક્ષ ચોરાશી તહારી. ટેક.
ગાયા વિનારે, સદા રહીશ વિકારી, તને જમડા નાંખશે મારી,
હલ.

તું તો વેલોગમાં ભગ્યો ભારીરે, તને પર પ્રેમદા લાગી ખ્યારીરે;
સુકી દેનેરે, કુટેવ કુટી નહારી. ટળે લક્ષ. ૧
દેજે હગલાંરે, દુનિયામાં જોઈ વિચારી, તારો જન્મ તું નાંખ્ય સુધારી;
આતો માયારે, મોહ ભરેલ વિકારી, તારી ચરખી નાંખશે ઉતારી,
હલ.

તેથી લપટાતો નહીં સુખ ધારીરે, સુખ ધાર્યે થશે દુઃખ ભારીરે;
માટે સમજીરે, છાંડ્ય વામા વ્યભીચારી. ટળે લક્ષ. ૨
નારી જેવીરે, લક્ષ્મી લલચાવનારી, તેમાં જીવ ના રાખીશ ભારી;
તેતો શીખવેરે, કઠોર કરમ કુટારી, પછી નહિ રહે નાઠા બારી,

હૃલ.

માટે માન્યની માયા તણ સારીરે, મન સુકીને ગા મોસારીરે;
વ્યાસ વહીલરે, કહે છે ખોલી ખુખારી. ટળે લક્ષ. ૩

પદ ૪ શુ.

ગાંડા જીવસરે, લેતુ ગોર્વીદ ગુણ ગાંધ, ખરે ખરી કરી લે કમાઈ. ટક.
એ કમાણીરે, સાથે આવશે ભાઈ, ધીજી રહેશે આંહીની હાંધ;

હૃલ.

આતો મ્હો માયા સ્વપ્નાની છાંધરે, જાગે ત્યારે ન મળે સુખ કાંધરે;
એવા બાણજેરે, સંસાર સુખની સગાઈ. ખરેખરી. ૧
સગો શ્રી હરીરે, મીઠ્યા છે ભગનીને ભાઈ, માત તાત બાણજ લોભાઈ;
છેયાં છોકરરે, જીવંતીને જમાઈ, મામા માસીને વડીઆઈ,

હૃલ.

સહુ સ્વારથી મરઢને ખાઈરે, કહે મ્હારો બહાલો તે કગાઈરે;
રજે ખપેરે, ત્યાં સુધી કરે વડાઈ. ખરેખરી. ૨
વણુ ઉધ્યમેરે, બહાલાં વધારે નરસાઈ, દ્રવ્ય વીના ન કરે સરસાઈ;
અનુભવથીરે, સહુ જાશે પરખાઈ, જરા જાતો નહોં હરખાઈ,

હૃલ.

ભુંડા ભવમાં શુ મરે ભટકાઈરે, શાને લપટ રહે લપટાઈરે;
તહારી સુકી દેરે, લક્ષ્યાં ભુંડા હુઆઈ. ખરેખરી. ૩
રાખી કગપણુરે, મોઢેથી પીરસસે મીઠાઈ, કુટ થયો માયામાં કુટાઈ,
પણુ જમડારે, સોસરો શીર કેસ સાઈ, ત્યારે બહાલાં જશે વીખરાઈ.

હૃલ.

જેશ ખાસડાં ખોટના ખાઈરે, નહિ આલે જમપુરમાં જુકતાઈરે,
ત્યારે મરીશરે, મનમાં મહા પસ્તાઈ. ખરેખરી. ૪
તારી કુકતીરે, જોઈ દે શીક્ષા સવાઈ, નાંખે લક્ષ ચોરાશી માંઈ,
તેથી જાહેરે, કર્મ કયાં કસાઈ, ઘણાં પ્રાણીને નાખ્યાં ફસાઈ.

હૃલ.

કરી હરી જનપર અદેખાઈરે, પાપી પુન્યમાં આડી જીભ બહાઈરે,
નીંદા સુકીનેરે, ભલાની કીધી ભવાઈ. ખરેખરી. ૫
ઘણે ઢોંગેરે, જગત કુત્યું ધાઈ; જનેતાની કુખ કવાઈ;
તારે જનમયેરે, માડી તારી વગોવાઈ; કેઈ રંડાએ સખડી પાઈ;

હૃલ.

મેલી અધર્મ કરી ન નવાઈરે; પડ્યો માયાના ભાવમાં વવાઈ,
તેં તો અન્યનીરે, ભાખવી નાંખી ભક્ત્યાઈ. ખરેખરી. ૬

બીત વે'પારરે, કરતાં કરી ચતુરાઈ, થયો ધરમ ધ્યાને અન્યાઈ;
માળા બાલતારે, સુઠ સુવે તું સરમાઈ; જતાં દરશન કાયા કરમાઈરે.

કુલ.

ધારી સર્વ ધરમમાં ધુતાઈરે; તારી સુધ સુધ કુંડી ભરમાઈરે,
રહ્યો કઠીણરે, કઠી ન આવી નરમાઈ. ખરેખરી. ૭
થોડું તે ઘણુરે, માનીને મેલ સુરખાઈ, જૈશ પાપને કુંગરે દગાઈ,
આટલા દનરે, ભુલ્યો તો ચીંતા નાઈ, ધ્યાન ધરે જશે ધોવાઈ.

કુલ.

પડે ભુકું તો હરીની દવાઈરે, બદે વલ્લભ શુભ સુખ મહાઈરે;
સ્વાદ આખી ભેરે, એક વેળા તું ધરાઈ. ખરેખરી. ૮

પદ ૧ કું

નંદના કુંવર નાનકડા તું—એ રાગ.

ભવ ભુ'કામાં ભટકવું મેલી, ભાવે ભજે ભાઈ રામ.	ટેક.
જંભળમાં જીવ જાદે તું કુલ્યો, કીધું કોટી દીન કામ.	હવેથી ભાવે. ૧
તસ્ખીર તારી તું તો ભણજે, રહેશે આમને આમ;	
પણ તારો ટેક તોરો તું રાખે તે, તુટી જશેરે તમામ.	હવેથી. ૨
રળીને નાંખવા નાણું નહોતુ તે, લીધું નારાયણ નામ,	
પેઠ પાપી માગે પ્રદેશ પોહોંચ્યો, ધુમ્યો ગુમાર તું ગામ.	હવેથી. ૩
તજો નીંધા નર નારીને નાતની, ન રાખો હેંણી હામ,	
આ શીખ અત્યારે હેંચે ન આવે, હરામખોર હજામ.	હવેથી. ૪
ભયથી ભગવત ભકતી ન ભુલે, તો પણ વેકુંઠ કામ;	
સંસાર સ્વાસ્થનો સગો થાય તો, દેશે કાઢ્યા તને કામ.	હવેથી. ૫
રંગમાં રમવા રહેવા રળીને, ખંધાબ્યા ધોરી ધામ;	
છોકરાં છોકરીની છતે છાકયો, ઘર ગોરીના ગુલામ,	હવેથી. ૬
જીવ જીવેથી જગદીશ જપો, તેમાં શા દુલે કામ;	
વલ્લભ વારીને વિનંતિ કરે, સ્મરે સુદિર શામ.	હવેથી. ૭

પદ ૨ જુ.

સમજ જીવ થા શાંણો સંતોશો, સમરી લે શ્રી હરી.	ટેક.
નહેપારને વનીતા વીત વહાલું, કુટે પડ્યો તે કરી.	હવેથી સમરો. ૧
પરાથા પ્રાણને પીડતો પોતે, એવો તું ઉકયો અરી;	
જર જરને જોડની ટેકરી તે, ગરરર ભરો ગરી.	હવેથી. ૨
અતી આત્માથી ઉત્પાત કીધો, વાક્ય વાંકાં જોયરી;	
પાકું પ્રભાણીકપણું ખતાવો, છેતરી હેતો છરી.	હવેથી. ૩

પોશાક પેરવાના ખ્યાસ લાગે, જુગતે જલ્પસ જરી;	
ઠાલો ઠોક તું ઠોકાઈ મુગ્ધો, ઠામ ન બેઠો ઠરી.	હવેથી. ૪
જીભની જીકતાઇ જીવને જોખન, ઝરર જાસે ઝરી;	
કાચઠો કપરો કંબુનો માટે, હે ઠગલાં તું ઠરી.	હવેથી. ૫
નર હરી નાણા નહીં નાદાર, તે નબળાઈ નરી;	
પ્રપંચ પોટલા પેટથી ખાંધ્યા, કર પાપ પ્રીત પરી.	હવેથી. ૬
મ્હાફં મ્હાફં કરી મુરખ મરેષ, ભંડાર ભાર ભરી;	
તામસ ટીરી ટણી ટેક તોફાન, ઝટ જશે નીસરી.	હવેથી. ૭
લટકયો લ્હાવો લેવાની લાલચે, મંદ મતી તુધરી;	
ત્રીકમ સાથે તું તાળી સામે તો, જઈશ જીવ તરી;	હવેથી. ૮
ફોગટ ફાંફાના ફંકનો ફેરો, જો તું ફસાતો ફરી;	
ધોવાઈ ધોળો ઘઈ ઘડ ધામે, ધાતુ ધ્યાન ધરી.	હવેથી. ૯
કહ્યું માને નહિ મંદમતિ મુઠ, માયામાં મથે મરી;	
વેકુંઠ વાશી વાત વહીબની, ખર ન ગણે ખરી.	હવેથી. ૧૦

પદ ૩ જી.

સાંભળે શીખેને સંગ કરે પણ, નાવે મુરખને જ્ઞાન.	ટેક.
ચોડલામાં ગરધન બાંધે ખર, ન થાય અશ્વસમાન.	કહી કાળ નાવે. ૧
ખાઠ ખોલી ધુળ ઢાંકી હેતો પણ, વાંકડા પુછતું શ્યાન;	
કોટીક અભિષેધી કયાં કરે તોલે, ન સુધરે વધવાન.	કહી કાળ. ૨
ભાગી ભુકો કરી ભીજાવે જળમાં, નવ્ય ભીજે પાપાણ;	
પુરી હે પાંજરે શુકની સાથે, વાયશન વહે વાણ.	કહી કાળ. ૩
કાંબળે ઘીભુ કહી નવ બેસે, રંગ ન લાગે કો દાંન,	
ધાવતાને પકવાન ધરો પણ, નવ્ય મુકે પથ પાન.	કહી કાળ. ૪
સુણતાને સંગ જહેરો કરે કહિ, જહેરો ન સાંભળે કાન;	
વિદ્વાનની જોડે મુગ્ધો ફરે પણ, મુગ્ધો ન થાય વિદ્વાન.	કહી કાળ. ૫
મુરખને સંગ કાઢાર કરે તેથી, નવ્ય બને મુરવાન;	
વ્યાસ કે સંતનો સંગ કરે પણ, નકોરને શી સાન.	કહી કાળ. ૬

પદ ૪ જી.

જીવ જીવે જગમાં ઝીણું ઝાંખી, શો છ સગામાં સાર.	ટેક.
ગરજ ધરનાં ગર્જનાં થોલાં, વાંચી વડુ વિસ્તાર.	અલ્યા આ શો. ૧
લક્ષ્મી લાખ્યા લગી લાગે સારા, હે માન્યને આઉકાર;	
કહીયો કાંઈ પેદા ન કયું તો, ગણે ગાંઠો ગુમાર.	અલ્યા આ. ૨

ભાઈ ભાંખી ભોળવી બરમાવે, વિતથી વારમવાર;
 અવસર એક બોધું હાથ આવે તો, કેશે રમ્યો કાંઈ જાર. અલ્યા આ. ૩
 આબ્યા લાબ્યા તો ભલા ભાઈ લાબ્યા, દુઃખે દોડે દન ચાર;
 જર વિના જરા ભુવે ન સામું, કેશે કે જા ઘર પહાર. અલ્યા આ. ૪
 માતા તો મર્મથી મીઠું મનાવે, તું થૈશ પૈસાદાર;
 અમારે એમાંનું અર્થનું નથી, ખડું કહ્યામાં શો ખાર. અલ્યા આ. ૫
 એમ મા બાપો મથી મરે માયામાં, ભરાવવા ભંડાર;
 પણ તે ભવ જરા ન ભણે કે, છે હરી ધાતું ધનાર. અલ્યા આ. ૬
 સ્વારથનું સરવે સગુ સાથી, રમરી લે કીરતાર;
 વલ્લભ વારી વારી ભવ વારે, તારું નથી તલ બાર. અલ્યા આ. ૭

પદ ૫ મું.

ભવ ઝીણી શીખ સાંભળે છે પણ, ઘડીમાં ભુલી જૈશ, ટેક.
 બોધથી બુદ્ધીએ નિકે કર્યો હાલ, બોર્વાંદના ગુણ ગૈશ. ચેલા ભવ. ૧
 મન તારું મહીથી એમ કેછેકે, હવે હરી લાવ લઈશ;
 આ સાર ગુણીને પ્રક કીધો કે, શુભ કામે ભવ વૈશ. ચેલા ભવ. ૨
 વૈરાગ વાણી વિચારીને પલકે, ધામ ધધામાં ધૈશ;
 બાળ બચ્યાં ઘર ગોરીથી પાછો, ગાંઠો ગધેલો થૈશ. ચેલા ભવ. ૩
 હાલ તારું ચીત ચોટયું છે માટે, તું પીશ હુંજે પૈશ;
 જરા જપાટો માયાનો અડચો કે, તુરત ફેટે ફસૈશ. ચેલા ભવ. ૪
 મછની ભાળ સરીખો આ સંસાર, તેમાં તું ખત્તા પૈશ;
 હીસાબ જમરાય માગસે તારો, ત્યાં શી જીભાની દૈશ; ચેલા ભવ. ૫
 કેહે બ્યાસ તુ તનનો તાપ ટાળવા, કઠવા વેણ હું કેશ;
 હુંકમ છો નથી હાથ માટે, બોલીને બેશી રૈશ. ચેલા ભવ. ૬

પદ ૧ લું.

નરવર સુનેડો. એ રાગ.

વળગાડી આ જાળ મને કોણે, વળગાડી આ જાળ. ટેક.
 શુભ દુઃખમાં નહોતો સમજતો, બ્યારે હતો નાતું બાળ. મને. ૧
 ઘરબારે મારો ભવ બુંચાયો, લેઉ સગાની સંભાળ. મને. ૨
 માન્ય મહતાને છેવારે છોડર, રળતું લાગ્યું રસાળ. મને. ૩
 પેટ પાપીથી, પડપંચ કરતો, દૂર મુકીને દયાળ. મને. ૪
 ગરભ ચંદને ગાંઠતો નાણું, ન ગવાયા ગોપાળ. મને. ૫
 અણસમજણમાં સો સાફ લાગ્યું, હવે પડી છે કાળ. મને. ૬

મોહમાં પુરવના કરમેજ નાંખ્યો, તેમાં કેને દેહ ગાળ. મને. ૭
સંસારનો ઝો સીંધુ છે ખારો, તેમાં શી તરવાની ઠાળ. મને. ૮
વહે વલ્લભ એવ સમજી તું બારે, એક દીન આવશે કાળ. મને. ૯

પદ ૨ ભું.

જ'બળમાં તું પડ્યો મારા એવ, જ'બળમાં તું પડ્યો. ટેક.
અળગા થતાં હવે ઉલટ ન આવે, ખરે ખરે ઘાટ ઘડ્યો. મારા. ૧
નીત્ય નવે નવા રંગ દેખીને, રહું છું અડ્યોને અડ્યો. મારા. ૨
વગર દોરડે દોર્યો છે તુજને, તે ને તે પંથે ચડ્યો. મારા. ૩
વણ નાથ્યે નાથ્ય નારીની ઘાલી, છટકે ન તેવે છડ્યો. મારા. ૪
વિશ્વ રૂપી લોહ વજરની વીટી, તેમાં તું મળી મઢ્યો. મારા. ૫
વણ પટાનો પાટોરે બાંધ્યો, તે શત્રુ કોણ નઢ્યો. મારા. ૬
ભક્તિ કરીને સુક્તિ ન પામ્યો, શઠ સંસારે સઢ્યો. મારા. ૭
પોતાતું બાણી પાતક બાંધ્યું, રોવાને રડવડ્યો. મારા. ૮
વહે વલ્લભ એવ બુલતો રહિસરે, સુભ રસ્તે ન જડ્યો. મારા. ૯

પદ ૩ ભું.

કેમ તું ગોર્વીદ નહિ ગાય, ગાંડા એવ કેમ તું ગોર્વીદ નહી ગાય. ટેક.
રૂપાળો રૂપાળો રંગ કરી ફરતો, ભુક્તીથી બળવી કાય. ગાંડા. ૧
ગળથું તિપુંને, ખાટુરે ખાડું, સ્વાદે સ્વાદે શું ખાય. ગાંડા. ૨
પણ તે સ્વાદ તો, નાદ બિતારે જર ભુવતીને મ્હાય. ગાંડા. ૩
માડું કહી સુઠ સુંમત બાધે, સજીને કરડવા ધાય. ગાંડા. ૪
પોતાતું પણ સાથે ન આવે, કરતું તારો ન્યાય. ગાંડા. ૫
હાલ તું હૈયાતું સુધારી બેસે, પણ શો અંતે ઉપાય. ગાંડા. ૬
શીખ દેહતો મશકરી માને, મદ મસ્છર નવ માય. ગાંડા. ૭
ભક્તિ સુકીને કરે તું નીંધા, પુન્યે આડી એલ મ્હાય. ગાંડા. ૮
તું સાંચે પણ કોઈક ખાશે, તારે શી લાગી લ્હાય. ગાંડા. ૯
સમજ સમજ લ્યા સાડરે કહુંછું, કુટે કલ્યાણ ન થાય. ગાંડા. ૧૦
તું બાણે મારે સાથ સહોદર, અંતે કરે ન કે સાહાય. ગાંડા. ૧૧
વહે વલ્લભ એવ જગદીશ જપરે, અસુલ્ય અવસર બાય. ગાંડા. ૧૨

પદ ૪ થું.

સ્મરી લેને કીરતાર ઝો એવડા, સ્મરી લેને કીરતાર. ટેક.
ફાટ્યોરે ફાટ્યો શીદ ફરે છે, પંથ વીધવને ખ્યાર. ઝો એવડા. ૧
હું ને માડું કહી મીઠ્યા મરે છે, તાડું નહિ તલભ્યાર. ઝો એવડા. ૨
જનમ્મે તું ઠાલો મરણે તું ઠાલો, સાથે ન બાંધે લગ્યાર. ઝો. ૩

કર માયા અળગી શું રહ્યો વળગી, છોડ દુર દેહ વીકાર.	ઓ. ૪
નવરા રેનામાં મેહેલ તુ આધાં, અપલક્ષણે હજાર.	ઓ. ૫
ભુડી છે માયા ભુડી છે ભાયા, ભુડાં છે જર ઘરખાર.	ઓ. ૬
મીથ્યારે માતા મીથ્યારે પીતા, મીથ્યા ભાઇબાંધ યાર.	ઓ. ૭
મીથ્યા છે જ્ઞાતને મીથ્યા છે ભગની, મીથ્યા છે ઘરની નાર.	ઓ. ૮
તું જાણે છોરાં થાસે શું ખાશે, કરી આપું કાંઈ આધાર.	ઓ. ૯
એમ શુભ સમજી કુટે મરેરે, તેનો તું દેવાહાર.	ઓ. ૧૦
તું જાણે માયા કેમ કરૂં અળગી, છે દુનીઆનો માર.	ઓ. ૧૧
પણ સ્વાસ સુધી શોષ રહેરે, ત્યારે ક્યારે પામે પાર.	ઓ. ૧૨
છોટા મોટા પણ મુકી ગયાને, ભોગળ્યા નહિ ભંડાર.	ઓ. ૧૩
હાથે ન ખરમ્યું પેટે ન ખાધું, કુતરે કરડયા કોંકાર.	ઓ. ૧૪
છો હોક નંદે માયાને ફંદે, તેનો ન સખ્ય વિચાર.	ઓ. ૧૫
જકત જાણે નોદ્ર દુર દુનીયાથી, રટ મનમાં મોરાર.	ઓ. ૧૬
ચેત ચેતરે ઝટપટ જીવડા, શાને કરે છે વાર.	ઓ. ૧૭
વહ્નિબ કહે રહે, અળગો ને વળગ્યો, શું કરશે સંસાર.	ઓ. ૧૮

પદ ૫ મું.

પુરણ જામ ભણો, યો પ્રાણીઆ, પુરણ જામ ભણો;	ટેક.
અખંડાનંદ, એક અલક છે, બીજા તે, બીજા ગણો;	ઓ પ્રાણીઆ. ૧
વાંસાની વણુર કદિએ ન મટે, બિહર સીદ ખણો;	ઓ. ૨
શાખા સીંચેથી મુળ ન બીજે, જળ ઘટ રેડે ઘણો;	ઓ. ૩
સરપ હરયા વણુ, જીવ ન જાણે, શું યાય કરડયે કણો;	ઓ. ૪
ઝાકળ જળથી, તરશ ન છીપે, સ્કાય તે તરૂં લણો;	ઓ. ૫
પ્રતક્ષ પ્રમાણુ, હરસવું હોય તો, વપુના વિકાર હણો;	ઓ. ૬
વહ્નિબાવું વેણુ, નબ્બ માનો તો, વેદને શાસ્ત્ર શણો.	ઓ. ૭

પદ ૧ છું.

રામ નામ રૂપી રતન એક સાચું-એ રાગ.

રટો રામકૃષ્ણ સમકૃષ્ણ પ્રાણી;	
તેના વીના અવર મીથ્યા વાંછી વાંછી કે બાળે પ્રાણી.	ટેક.
બાળ્યા વિના સૌ જન્મ બ્યર્થ બાશે;	
એજે આજ કાલમાં કાળ ખાશે, ત્યારે જમદુતતું જોર થાશે;	
માટે રામ, ભજ નામ, તજ કામ, સખી હામ, સુંદીર સ્થામ, શુણ આમ,	
સુખ ધામ, અવર હામ, મુળધાણી ધાણી કે બાળે પ્રાણી.	૧

હરી વીના છે બીજા કંઠાકુટા;

કાયા માયા ને જાયા સહુ જુઠા, અગ જળ જેવાં જેવા પુષ્પ મુઠા;

માટે છોડ, દોડદોડ, માથા ફેડ, મેલી છોડ, ધરી કોડ,

શ્રી રણછોડ, કરજોડ, નાવે ખોડ, તન તોડ,

ઉલટ આણી આણી કે ભભે પ્રાણી.

૨

ભક્તી વિનાના જીવ પશુ જેવા;

આવી પાપના ડુંગર કર્યો દેવા, ખાશે ખાસડાં તે જમડાનાં કેવાં;

મુકાં ખાય, દુખ થાય, તે ચુંથાય, બહુ તણાય, જીવ જાય,

ત્રાય ત્રાય, હાય હાય, ના ખમાય, પટે પાય, ન છુટાય, બહુ કુટાય,

વ્યાસ ગાય, શુભ જાણી જાણી કે ભભે પ્રાણી.

૩

પદ ૨ જી.

મેલ લાજ, શ્રી મહારાજ, શરણ થાતાં;

ભલે કુશલી કરે કૌ શુભ, ગાતાં ગાતાં કે શરણ થાતાં.

મુકી લાજ, શ્રી મહારાજ ગાયા જેણે;

તારી મહેડી ઇકોતેર જોણે; રાખ્યું મહેતા નરશીતું નામ તેણે;

તેવા જન, નહીં જન, ન સહન, વસી વન, હરીજન, રાત જન,

જીગજીવન, મેલી મન, તોડી તન, મહા મથન, લઈ ભજન,

મોક્ષ જાતાં જાતાં કે શરણ થાતાં.

૧

ધરે ધ્યાન શ્રી હરીતું ધાઈ ધાઈ;

લાગી રથામ સંગ સાચી સગાઈ, તેવી સુંદરી સકળ મીરાંખાઈ;

એ પ્રમાણ, સતી જાણ, શુ વિખાણ, વદુ બાણ, સારંગ પ્રાણ,

વિશ્વ જાણ; જોજ દહાણ, છે કલ્યાણ, રામ બાણ, ચા વેચાણ,

પ્રેમ આણ, સુખ માણ, નામ ગાતાં ગાતાં કે શરણ થાતાં.

૨

જેહ નરનારી હરી નામ લેશે,

સાચા ભક્તપણ પુઠે જથ દેસે, વહે વ્યાસ કીરતી તેની રહેશે;

તે સંભાળ, છે હયાળ, તું નીકાળ, પ્રતીપાળ, મટે કાળ, આ જંભાળ,

ગટ માળ, નામ બાળ, ખુલે ભાળ, મહા વિકાળ, દુઃખ દાળ,

ગા ગોપાળ, ધધે ધાતાં ધાતાં કે શરણ થાતાં.

૩

પદ ૩ જી.

જીવરાજ રાખ્ય ભક્તી શીર સાટે;

ધર્યો દેહ આ ભજનને માટે માટે, કે શીર સાટે.

ભલ્યા વિના, અતુરાઈ મુલે;

કરે ભક્તી તો દેહ નબ્બ દુલે, ભાગ્યશાળી ભજન નહીં ભુલે;

ભક્તી કર, ના વીસર, વિચાર, જે ધન્ય, શ્રેષ્ઠ નર, ધ્યાન ધર,
ભયું ધર, દુઃખી દર, પર હર, તું નીસર, ભુકું જર, તે વિસર,
શીઠ ફાટે ફાટે કે શીર સાટે.

૧

કરે કુથલી કે તેથી નબ ધીલું,
હરી રૂપી અત્રીત પ્રેમે પીલું, રાખે ટેક તો તું ધન્ય તારૂં જીભુ;
સુકી લાજ, કર કાજ, આજ આજ, પટે સાંજ, શ્રી મહારાજ,
તારણુ ઝાઝ, તેને બાઝ, જે અવાજ, ઘણા ગાજ, પાપ પાજ, જીવરાજ,
દેહ દાઝ, ભાઈ ભાજ, પુરપાટે પાટે, કે શીર સાટે.

૨

અલ્યા આવી અમુલ્ય ઘડી તારી;
મળી માનવીની હેઠ શ્રેષ્ઠ સારી, માટે ધ્યાન ધર્યુખ ધામ ધારી;
માયા ભુકું, મેલી ઉઠ, છોડી પુઠ, માયા કુટ, રંગે રૂઠ,
અલ્યા ઉટ, હેયા કુટ, નામે તુઠ, લાવો હુટ, એ અમુટ,
હુટ હાટે, હાટે, કે શીર સાટે.

૩

રાખ્ય નીમ નરહરી નામ લેવા;
કરે સર્વ સુદી તારી સારી સેવા, રામ ભક્તીએ પુભય કપી કેવા,
તેવી રીત, રાખી પ્રીત, ચોરથ ચીત, રૂડી રીત, ધરી હીત,
નીત નીત, જોજ બીત, મહા આહીત, તુરીઆતીત, ભજી જીત,
સા પલીત, ગાય ગીત, બ્યાસ ઘાટે વાટે કે શીર સાટે.

૪

પદ ૪ થુ.

પામી જ્ઞાન પ્રદાને ભલે ભાઈ,
સંત પુરૂષનો સમાગમ સાઈ સાઈ, કે ભલે ભાઈ.

ટેક.

સુગ રૂપ પ્રદા અવર છે હાળી;
હાળી સંચિ રથુ પુષ્પ પામે માળી, માટે જળસીચ સુગને નીહાળી,
સુગ રૂપ, પ્રદા ભુપ, જ્ઞાન કુપ, આધ્ય રૂપ, સદા સુપ, સુરવરૂપ,
હો તે ગાઈ ગાઈ કે ભલે ભાઈ.

૧

પરમપદ પરમેશ્વર સાચો;
મોક્ષ ધામ નહી કામ એહે કાચો; સુગ મોક્ષ માગનાર જોને ભાચો;
શુષ્ક જ્ઞાન, એ ભગવાન, સત્ય માન્ય, રાખ્ય જ્ઞાન, ખેલ જ્ઞાન,
ધર ધ્યાન, નીત્ય ધાઈ ધાઈ, કે ભલે ભાઈ,
ખરૂ અલ્યા વીના નવ ખરૂ થાએ.

૨

જે જે જીવની જ્યાં જ્યાં મલી જાએ; તે તે પ્રાણી ત્યાં ત્યાં રથંભાએ;
તે તપાસ, સુકથ આશ, આરે પાસ, રે વીશાસ, થાતું દાસ, હો અભ્યાસ
કરી કયાસ, વહે બ્યાસ, જ્ઞાન પાઈ પાઈ કે ભલે ભાઈ.

૩

પદ ૫ મું.

કરો ક્ષમા અપરાધ પ્રભુ મારો;
થયો પાપ તણો અતીશે ઉધારો ઉધારો; પ્રભુ મારો. ટેક.
જન્મ ધરી સુકીત નથી કીધું,
પડી જન્મને નામ નથી લીધું, ઉંચે હાથે કેઇને નથી લીધું;
કર્યો પાપ, દેઇ ધાપ; તે અદાપ; ઓ માળાપ; આધી ધાપ;
નહીં જાપ; તીલક છાપ; ફાટયો આપ; કરી માફ; કષ્ટ કાપ, મોક્ષ આપ;
ટાળી તાપ, દાસ ધારો ધારો કે પ્રભુ મારો. ૧
સર્વ સુદીમાં સ્વાસ્થીયા પ્રાણી;
જીણી જીવતીથી લીધું જગ જાણી; કહું વાત શી બહાલાંની વીખાણી;
સગી માત; તથા તાત; તથા જાત; નારી જાત; તથા નાત;
સુત સાથ; નથી કાથ; દીન રાત, ગરજ વાત; તું સાક્ષાત;
જોડું હાથ; સાચો નાથ; સદા પ્યારો પ્યારો કે પ્રભુ મારો. ૨
આતો હુનીઆ દાક્ષણ હુઃખ કરીઓ;
પડયો પ્રાણી તે કેઇ નથી તરીયો, માટે વીઠલવર હુતો વરીયો;
એજ સાર, શ્રી મોસાર; વિશ્વાધાર; છે સરદાર; છોડે માર;
દાળે ભાર; કાઢે માર; કરી બહાર, તાર નાર; દે આધાર, ને અવતાર.
પાડે પાર, સારો ધાર, વ્યાસ તારો તારો કે પ્રભુ મારો. ૩

પદ ૧ હું.

જીલ્યો મન ભમરા તું ક્યાં ભમ્યો-એ રાગ.

જો પાહાડ ચડે તારે સુરતકે, કર્યા હરી ઉપકાર;
તે બહોલો વાળતો નથી, ખાઇશ જમડાનો માર. જો પાહાડ. ટેક.
તારે માટે રૂઝની કરીરે, થવા આ રામ કાજ;
નીંદ્રા ઉડીને તું ઉડ્યો, તોલ્ય તીઝતું રાજ. જો પાહાડ. ૧
અધારે તુંને સૂજે નહીરે, તેથી થાય તું નીરાશ;
તારી સેવામાં રવી કર્યો, તુંને કરે પ્રકાશ. જો પાહાડ. ૨
તે પ્રકાશે કાચ તું કરેરે, કેવો કરી આપ્યો ઠાક;
જાજ કર્યું તુજ કારણે, બહાવા ધોવા પીવા માદ. જો પાહાડ. ૩
અનાજ કર્યું પેટ પોસવારે, કાચુ કેમરે ખવાય;
તે પકવવા બહીની કર્યો, તે પણ દાસ તારો થાય. જો પાહાડ. ૪
રખે ભાઇને વાપ લાગતોરે, વાચુ ઠાળે છે વાથ;
એવે સુખે દેશો કરી, એમ દીન બહી નાથ. જો પાહાડ. ૫

રાત્રી પહીં તીવ્ર આવીશુંદે, ભાઈ મન અકળાય;	
તો તમ માટે દીપક કયો, તે તો રહે સેવા માંચ.	જો પાહાડ. ૬
રાજી થયા ફજની વિષેરે, સરજ્યો શશી આકાશ;	
એવા સો તારી સેવા મહીં, કરી લે તું તપાસ.	જો પાહાડ. ૭
તે ગુણ તું બુદ્ધી બંધ છેરે, થાય જી મહાં મસ્તાન;	
પંચ વીશયને પંચે ચડી, બુદ્ધ્યો શ્રી ભગવાન.	જો પાહાડ. ૮
પણ વિષયો બહેરી બહુજેરે, લેશે જમપુર વાટ;	
ગુણ ચોર ચુંટાશે ચામડી, વજ્યો ઠાઠાપણમાં ઢાટ.	જો પાહાડ. ૯
સવા સહસ્ર નામ દે હરી તણુંદે, ત્યારે વળે તે પાહ;	
નહીં તો નીત્યે દેવું ચડે; ત્યારા પીંબશે હાડ.	જો પાહાડ. ૧૦
શીઠ અમુલ્ય અવસર ખુએરે, હારે કરેલી હોડ;	
વહ્નિ વહે ચેતી ગાલજો, જે જે શ્રી રણછાડ.	જો પાહાડ. ૧૧

૫૬ ૨ જી.

બુદ્ધ્યો જીવ જાળમાં પડ્યો, નથી તરવાનો તાગ;	
જમનો બુદ્ધિમંત્ર અજો થયો, તેમાં કોણ કરે ભાગ.	બુદ્ધ્યો. ૧૬૬.
હાલ તું બહુશ તાહ્યરૂંદે, હેયે ધારી ઉમંગ;	
અંતે જવાનો છે એકલો, સગુ આવે ન સંગ.	બુદ્ધ્યો. ૧
કોણસગાં કોણ સાયનાંદે, કોનાં છે ઘરખાર;	
કોની છે ભગનીને ભામની, કોનાં પુત્ર પરીવાર.	બુદ્ધ્યો. ૨
કોનાં મા બાપને ભાંડુંવાંદે, કોના કણને કોહાર;	
જોડે જરાએ આવે નહીં, ભયોં રહેશે ભંહાર.	બુદ્ધ્યો. ૩
રણવા રજીયો પરદેશમાંરે, કરી કરોડ પ્રપંચ;	
સૌને છેતરી તેં તારાં ભયોં, પેટી પટારા સંચ.	બુદ્ધ્યો. ૪
ભયાં સુધી જર બાંહે ભેડશેદે, ત્યાં સુધી આઉકાર;	
જળ મામતાં દુષ આપશે, નહીં તો ગણશે ગુમાર.	બુદ્ધ્યો. ૫
માખાપ કહે મારો બેટડેદે, હાલો ડમરો અપાર;	
નારી કેહેશે નાથ માદારો, સગાં થાશે સંસાર.	બુદ્ધ્યો. ૬
દ્રવ્ય લઈ પેસે દારમાંરે, જીવે પેસાની પોઠ;	
આવો આવો કહી કો સગાં, આમિ સુકશે દોટ.	બુદ્ધ્યો. ૭
માન્ય કઈ આપે આસનોદે, લેશે વારણાં માત;	
શું લાવ્યા શું લાવ્યા પુછશે, ભામની જાત તાત.	બુદ્ધ્યો. ૮
જર જોવા કરે આગનારે, સુલે સુકો અંગાર;	
લે માટે જળ ઉનાં કરે, ખાફો કિશ કંહાર.	બુદ્ધ્યો. ૯

લાવો ભાઈ ઠેકાણે કહુંદે, છોડો ગાંઠેથી ગર્ય;	અુલ્લે. ૧૦
જમવા જેવી રસોઇ થઇ, ખોટિ થાવો છો વ્યર્થ.	
ચાકયા પાકયા પગ અળભેરે, લાવો ચોળિએ અંગ;	અુલ્લે. ૧૧
ઘણા દીને લેગાં થયાં, બેસો જમવા સૌ સંગ.	
પછિ જાઈ નાહિ ઉઠિયારે, બેઠા જમવાને પાક;	અુલ્લે. ૧૨
ભાઈને સુકોને ઘી ઘણાં, સુકો સુદિર શાક.	
એવે હેતે જમી ઉઠિયારે, ચાલ્યા આરામ માટ;	અુલ્લે. ૧૩
કામનીએ કર બલિયો, ઘડવો ઘણું ઘાટ.	
એમ કરતાં બે દિન થયારે, તો બોલ્યાં માત તાત;	અુલ્લે. ૧૪
ભાઈને સુકો સુકો રોટલો, અમારે નથી દાંત.	
ભાઈ કહે ભાવશે નહીંરે, સુકો શાકના વધાર;	અુલ્લે. ૧૫
કામની કહે કયાં કુટઇ મફું, નથી નવરી લગાર.	
તો જમ્યા ભાઈ ચુમાઈનેરે, પાછા રળવાને બાય;	અુલ્લે. ૧૬
ખાલી હાથે કહી આવીઆ, ત્યારે થાય હાથ હાથ.	
મા કહેશે સુખો દીકરારે, આપ કહે બોલ્યું નામ;	અુલ્લે. ૧૭
રાંડ કહે રંડપો ભલો, આવો મળ્યો શું કામ.	
આ સુખી સમજો શાંણીઆરે, શો સંસારમાં સાર;	અુલ્લે. ૧૮
ચીત ચોડો ચત્રુભુજમાં, કરો પ્રભુને પોકાર.	
રણો રૂઝા રોજગારથીરે, કરશેમાં નહિ કપટ;	અુલ્લે. ૧૯
કૃષ્ણ વીત્તા તાફું કોઈ નથી, સ્વારથી છે ઝપટ.	
સખો દયા દાન દીનતારે, આર ઘડીનું આ સુખ;	અુલ્લે. ૨૦
જીવ જપી લ્યો જગપતી, કહેજો રામ રામ સુખ.	
નરહરી નોકું તારશેરે, કૃષ્ણ કહે કરજોડ;	અુલ્લે. ૨૧
વલ્લભ વહે ચેતી બોલજો, જે જે શ્રી રણછોડ.	

પદ ૩ નું.

જો રાજ નીતી શ્રી નાયની, દરસાવું ખરી પેર;	જો રાજ. ૧૦
રાજનો રાજ ખીરાજ છે, હુકમ પોતાને ઘેર.	
પ્રતક્ષ સંભ જે સંભ કરેરે, બાણે જગત વૃત્તાંત,	જો રાજ. ૧
પણુ ગેળીની ગેળી સભ, જુઓ ભાણુ એ ભાંત.	
પ્રતક્ષ રાજના પ્રતક્ષ છેરે, શીક્ષા કરનારા હુત,	જો રાજ. ૨
શુભના સેવકો શુભ છે, રોગ દોષ પંચ ભુત.	
જેવો જેવો જે શુભો કરેરે, તેવી તેને સંભવ,	જો રાજ. ૩
હામ બંધન કરવા હોય તો, ખસ વળગે કરમાં.	

તેથી જાહેર ગુનો થયો, તે મળે પુરા ભોગ;	જો રાજ. ૪
હાથે પગે બેઠી નાખવા, વળગે પત રોગ.	જો રાજ. ૫
ઝેરીલો જન ઝેરે બળેરે, તેને કરવાને અંધ,	જો રાજ. ૬
સાચી શિક્ષા દેવા કારણે, કરે લોચન અંધ.	જો રાજ. ૭
પ્રતક્ષ રાજા એકાંતનીરે, શીક્ષા કરે કો વાર;	જો રાજ. ૮
ઝોરડીમાં આપે આપણું, હસ્ત જવા કાઢે બહાર.	જો રાજ. ૯
પણ હરી દુત શિક્ષા કરેરે, કરે રોગીષ્ટ એક;	જો રાજ. ૧૦
મુળશો મુઝારો એ રોગથી, કરે મંચ કે કેદ,	જો રાજ. ૧૧
હરાય ફરાય નહીં આપથીરે, ભાંગી નાખે સૌ હાડ;	જો રાજ. ૧૨
હસ્ત લઘુ સંકા મંચકે, આપ કને ગંદવાડ.	જો રાજ. ૧૩
અન જળ સઘળું અંધ કરેરે, ખાવા ફચી ન થાય;	જો રાજ. ૧૪
વધુ શીક્ષા સારૂ પ્રેરણા કરી ઔષધો પાય.	જો રાજ. ૧૫
દેહાંત સીક્ષા રાજાએ, કરી ફાંસો દે કોટ;	જો રાજ. ૧૬
જગનાથે ટપકીયું કાઢીયું, ગત કરે ચડી ચોટ.	જો રાજ. ૧૭
પ્રતક્ષ ભુપત ગુન્હા થકીરે, શીક્ષા કરે દેશ પાર;	જો રાજ. ૧૮
હરી દુતને કરવી હોય તો, કાઢે મનુષ્યથી બહાર.	જો રાજ. ૧૯
પંખી ઘાથી અંગ ભંગ કરેરે, કરે રસના દુઃકાણ;	જો રાજ. ૨૦
કાળજી ખસેડી ગાંડો કરે, ઠરે ખરની સમાન.	જો રાજ. ૨૧
દ્રવ્ય હંડ દેવો ધારે કદીરે, અગ્નીની ઉઠે થાય;	જો રાજ. ૨૨
પૃથ્વી કંપેકે જળ રેલમાં, દ્રવ્ય સઘળું તણાય.	જો રાજ. ૨૩
રોગ રોગ જળ બંહી થકીરે, તહારે વેર નથી લેસ;	જો રાજ. ૨૪
પણ ગુન્હો કરવાથી તુજને, આવી રંગડે હમેશ.	જો રાજ. ૨૫
તું કહે નથી દુત હરી તણારે, તો દેખાડ્યા પ્રતક્ષ;	જો રાજ. ૨૬
માટે અધર્મે આધા રહો, આતો ઉઘેડયાં ચક્ષ.	જો રાજ. ૨૭
થાડું કહે ભવ ગણ ધણુરે, પર્મારથે તન તોડ,	જો રાજ. ૨૮
વહિલા વદે સહુ બોલજો, જે જે શ્રી રણુછોડ.	જો રાજ. ૨૯

પદ ૪ થું.

ભુવો ભવ બાહ્ય આ જગ તણી વીધયો ખાના રૂપ;	ભુવો. ૧૦૬.
શરીર રૂપી છે સોગટાં, મન પાસા અનુપ.	
પાસા પ્રસારક પ્રાણીઓરે, પાસો પડતા ભમાય;	ભુવો. ૧
પાસાની સત્તાથી સોકટી, ખત્તા ખાનામાં પાય.	
મન પાસો અધાર રહીત છેરે, માટે ભમે ગમે તેમ;	ભુવો. ૨
પણ ખેલ ખેલનારો ભવડો, ખેલે જેમ સુખ એમ.	

ખાલી ખાને પડે સોકટીરે, વારંભવાર કુટાય;	ભુઓ. ૩
કુલને ખાને જઇને રહે, નીરભય ન હુટાય.	
એક પ્રકારે છે વીષયોરે, ગએ નીરભય બાણ;	
ખેલનાશ ખેલો બુદ્ધિ, થકિ, સોકટી કુલકામાં આણ.	ભુઓ. ૪
પુલ ખાતું ગ્રહસ્તાસરં છેરે, ખાલી ખાતું પરલોગ.	
તેમાં લીલ્લુ તુજને હણે, ખામે છત્રીસે રોગ.	ભુઓ. ૫
જીત્યે હારે શું આબુ' ગચુરે, કદી કરે એમ ગર્વ,	
હારે બાજી હંધયું ગજે, ટગે સુધ ભુધ સર્વ.	ભુઓ. ૬
નથી જતું નથી આવતુંરે, ત્યારે ઉતરે શું સુખ;	
ફૂટયામાં રોષ ઉપજાવીને, સીદ ધરે દલ દુખ.	ભુઓ. ૭
તે બાજી હારે કરમાય છેરે; તેમ આમાં કરમાય;	
નહીં દુઃખ દેહને એ તુજને, લક્ષ ચોરાશી થાય.	ભુઓ. ૮
ત્યારે તું દુભાય જીવહારે, જોઈ વિચારી ખેલ;	
સંસાર સ્વપ્નું તું જાણજે, મોહ માયાનો મેલ.	ભુઓ. ૯
આવ્યો રમવા છુટકો નથીરે, જો રીતીથી રમેશ;	
તે કાઘ લાગે ન લુગડે, જો ભુલ્યો તો ભમેશ,	ભુઓ. ૧૦
ઉત્તમ મારગ લે ગ્રહીરે, મિથ્યા મુક દોડા દોડ;	
વહ્નિ વહે સૌ બોલજે, જે જે શ્રીરણુછાડ.	ભુઓ. ૧૧

પદ ૫ મું.

જો જીવ જાતું જરૂર છે, એક દીન મારી ટાંક;	
છેવટ છુટકો છે નહીં, કરીલે સુકાંત કાંક.	જો જીવ. ટેક.
હાલતો યાદ આવે નહીંરે, મરવાનો જે દાંન;	
માટે કુલી ફેદે ચાલતા, ધરે હામજ મન.	જો જીવ. ૧
ઉંધાં ચતાં હંભરે કરીરે, લયો ઠગીને કામ;	
છેવટ છેકા ખંખેરવા, કથું આવે ન કામ,	જો જીવ. ૨
માંલ પડ્યા કદી મંચકેરે, સગુ સહુ ભ્રમજાય;	
ચાકરી કરી કેટ કહે, હવે કયારે ગત થાય.	જો જીવ. ૩
એવે થવા માંડી ત્યારીયોરે, પુછે છેયાંને નાર;	
દાટેલાં હોયતો દેખાડજે, છાંના છપના લાડાર.	જો જીવ. ૪
કલાપી કાંઈ ન નીકળ્યુરે, સુખ મરડે સૌ સાથ;	
મરતાં કહે કાંઈ પુન્યતો, કરાવો મુજ હાથ.	જો જીવ. ૫
ત્યારે આપે લોહી લાકડીરે, લોહી દોરીનાં દાન;	
લોક લાજે કરે એટલું મનથી થઈને હેરાન.	જો જીવ. ૬

પછી પોતે ગભરાઈ ગયારે, સૌને રૂદે શોધાવ;	
સગાં કહે લાવે સાંભૂસી, કાઢાડે જાણુસ ભાવ.	જો લુવ. ૭
લુવ જતાંમાં દુઃખી ઘણોરે, નસો નાડી તણાવ;	
અધુરામાં પુરા ખાપીયો, ઉંધી ચતી કરે કાવ.	જો લુવ. ૮
એતું ભેઈ લુવ રાઈ ગયારે, દુઃખમાં દુઃખ થાય;	
અરે આ સગાં આ કામનાં, એમ પુઠે પસ્તાય.	જો લુવ. ૯
તો પણ કેને હયા નહીરે, નગન કીધો ત્યાં છેક;	
પ્રાણ ગમે લે ચાલીયા, ઘાલી હોઠણ એક.	જો લુવ. ૧૦
રૂઈ કુટી બાળી સુકીઆરે, તે કેડે કરે ન્યાત;	
ખાવા ખપે ખવરાવશે, એવી ઠંઠાલાની વાત.	જો લુવ. ૧૧
જો લુવડા તારૂં કોઈ નથીરે, સહુની સમજ ઠગાઈ;	
કાષ્ટ આવીને ભેડે બળે, એની સાચી સગાઈ.	જો લુવ. ૧૨
માટે તેં જે સુકિત કર્યુંરે, સાથે આવશે તેહ;	
જનમીને જપી લે શ્રીહરી, નથી તારી આ દેહ.	જો લુવ. ૧૩
સુકી હયો મોહ માયા તણોરે, કહાડો કલ્પના કોડ;	
મદે વહ્નિ સહુ બોલજો, જે જે શ્રીરણછાડ.	જો લુવ. ૧૪

પદ ૬ ઠું.

ધન ધન માત તાત માહારાં, કીધો અતી ઉપકાર;	
સંતાપ્યો દ્રવ્ય સાડ સુજને, તેથી સમભયો સાર.	ધન ધન. ૧
રીતી નીતીથી રચ્યા કડ રે, તોલે કરે તીરસ્કાર;	
ઉરકેરે અતી જર લાવવા, જ'વા દે ન લગાર.	ધન ધન. ૨
કળેશ કરે સુજ પર ઘણોરે, દ્રવ્યના લોભ માટ;	
તેથી ભણ્યાં સહુ સ્વારથી, ભેયો જગતનો ઘાટ.	ધન ધન. ૩
ખેલો સ્વારથી, નોહોતો ભણતોરે રહેતો સંસારી મોહ;	
પણ કલેશ કરી ચેતાવીયો, કયો જર કાજ દ્રોહ.	ધન ધન. ૪
માયાના લોભથી યાકીયોરે, ત્યારે થયો વેરાગ;	
દુઃખમાં ફયાળુ સાંભયો, કાંઈ ઉઘડ્યું બાગ્ય.	ધન ધન. ૫
ખખર પડી સહુ સાથનીરે, મીથ્યા સંસારી સુખ;	
પ્રભુ વીનાની ભણવી, દુનીયાં ઘણું દુઃખ.	ધન ધન. ૬
સાચો મગો શ્રી રામ છેરે, બેલી છેવટનો એહ;	
દુઃખે દુહયો ત્યારે જોળખ્યો, સ્નેહી સત્ય છે એહ.	ધન ધન. ૭
સુખે સાંભળે સોનું સુંદરીરે, દુઃખે સાંભળે રામ;	
માત પીતાના પ્રતાપથી, સરીશુ સુભ કામ.	ધન ધન. ૮

મળમે સગાં સહા સ્વારથીરે, દુઃખ દેઇ દે સુખ;
બ્યાસે બહાલાનો પાઠ માનીયો, સાંભર્યો ચતુરુજ.

ધન. ૮

પદ ૧ છં.

રામ નારકનો.

ભજને ખ્યારા ભજને ભાઈ, ભજ તું સીતા રામ;
તેને ભજ્યા વણુ ચૌદ હોકમાં, કથલે તારૂ કામ. ૧
નવ મહીના તું રહ્યો ઉદરમાં, મળમાં ઉધે શીર;
સાદું કરીને મૂકત થયો પણ, ભુલ્યો સ્થાંમ શરીર. ૨
ગરબમાં ઉધો, બારણે બિધો, સુધો થયો નહીં આપ;
વીમ શીખામણુ સત્ય ન માને, દેશે શીખ કૌણુ બાપ. ૩
માને ઉદર અવતરતાં, આઠ ન આંવ્યો કેમ;
આઠ હોત તો વાઠત તુજને, કાઠજ વાઠે જેમ. ૪
તે કરતાં યાશણુ પડયો હોત, તો આવત અનુકુળ;
નીચે નાંખી તારા ઉપર, સહુ ધુમત પટકુળ. ૫
એવા કામે આંવ્યો હોતતો, થાત શકળ અવતાર;
પણુ અકારજ અવતર્યો, લોભીને કરવા ભાર. ૬
રાંડે શીદ પેટે વીંછાવ્યો, કુખ ન દીધો હામ;
સપુત હોય તો સમરણુ કર તું કેહે છે વહીવટામ. ૭

પદ ૨ જી.

તરવાતું તને તત્ત બતાવું, સમજ લે જીવ રાજ;
શુભ યોધ પકડે કામ ન બગડે, સુળ અચલ પદ આજ. ૧
રાખ્યતું શાન્તી મુકય તું જાન્તી, વાળ્ય વડો સંતોશ;
મીઠ્યા માયા મોહ દુઃખ દાયા, તૃખા દેખત દોશ. ૨
માત્ર મળેતો રીજીયે નહીને, ખીજીયે નહિ અપમાન;
સુખ દુખતે મનમાં નવ ધરીયે, શત્રુ મીત્ર સમાન. ૩
વપુએથી બહેવાર વરતવો, મનથી રહેવું સ્થીર;
વગર ચલવેલ કામઠડી તે, કહી ન લોકે તીર. ૪
પરને સુખે સંતોષ કરવો, ધરવો નહીં મન દેશ;
માયા તો મરકટ મઠારી, લપટવું નહીં લેશ. ૫
કાળજની કોઠીમાં રહેતાં, હાથ ન લાગે ખગ;
આતુર નર આતુરી રાખી, સાહાવો ચાનો સંગ. ૬

વાસના વણુ બહેવાર વરતલો, થાતુ નહીં બંધન;
 દયા દીનતા દલમાં રાખી, તજવો દુરી જન. ૭
 નટની પેરે ચીત હોરમાં, પડેવી દેવો અર્જુન;
 જગ જોવાને લક્ષ ન દેતું, દીધે ઢળીયે ધર્મ. ૮
 જાં જીવ ફરવા નાડે નરવા, શું છે વેદ કરનાર;
 જપુમાં જો બ્યાધી પેઠો તો, થયો તું મરનાર. ૯
 જ્યાં સઘળો ગુણુ અહંણુ કરે તો, મોક્ષ મળે સુકામ;
 લાખી રાખ્ય જીવ તુજ ફેલીયામાં, ઢેહ છે વલ્લભરામ. ૧૦
 પદ ૩ જુનું.

મણામ કહેં છું પરમાત્માને, જય જય પુરણુ પ્રદા,
 જય પરમાનંદ જય જ્ઞાનોમય જય જય સરવોત્તમ. ૧
 જય જય જ્ઞાન ગુણુ જય જય જયધીશ, જય જય જીવના હીત;
 જય જગત્રાતા જય જગદાતા, જય અક્ષરાતીત. ૨
 જય જય જ્ઞાન ધન જય જ્ઞાના કાર, જય વિશ્વંભર સ્થામ;
 જય સર્વજ્ઞ જય આચાર, જય જયરે સુખ ધામ. ૩
 જય જય બ્યાપક જય જય ન્યાસ, જય જયરે અવીનાશ;
 જય પરમેશ્વર જય સરવેશ્વર, જય જય જ્ઞાન પ્રકાશ. ૪
 જય વિસ્વોત્તમ જય પુરુષોત્તમ, જય પર પ્રદા દયાળ;
 જય જય સમ્યગ્દાનંદ પ્રભુ, જય દીનાના પ્રતીપાળ. ૫
 જય જય હશરથ સુત દયાળુ, રામ પતીત પાવન;
 જય ગોર્વાહમ જય સુકંઠમ, જય દેવકી નંદન. ૬
 જય જય ન્યાસ જય જય નરશીંગ, જય મચ્છ કચ્છ વામન;
 જય ફરશુરામ છુદ્ધા કલંકી, જય જય જીગજીવન. ૭
 જય જય શીવ શક્તિ જય પ્રદા, જય વિષ્ણુ ધનસ્થામ;
 કૃપા કરો સૌ કીંકર ઉપર, બીનવે વલ્લભરામ. ૮

હોળી ૧ લી.

શામરે મત ડારો પીચકારી—જો રાગ.

જીવહા ગાઈ હો ગીરધારી;
 ગીરધારીરે, જીવહા ગાઈ હો ગીરધારી. ૮૬.
 ગીરધારી ગાઈ કર સરસાઈ, મોહ મદ મચ્છર મારી,
 હાલ હરખમા તું કહોડીશ દાહાસે, છેવટ શી ગત્ય તહારી,
 જય દલમાં જો વિચારી, જીવહા. ૧

પ્રભુથી પ્રીતી પરકીલે નિતી, રીતી સરવથી સારી,
એ જન્મ કીકર ઝડપી લેશેતો, નહીં રહે નાઠા પહારી;
રડીશ એકલો તું પોકારી; જીવડા. ૨

કર્મ પરમારથ તજને સ્વારથ, સાખ્યમાં નર નાહારી,
છેવટ સગું નથી કોઈ તહારૂં, બાળ બચ્ચાં કે નારી;
નાંખે પુન્ય ધુનો નીવારી; જીવડા. ૩

માયાને તું વળગીને માયાને, માંથે ચુકે દોષ ભારી,
તું ન છોડે તદ્દરૂપ થયેલો, શું કરે માયા બીચારી,
ખેંચી પેટ માંધી કટારી, જીવડા. ૪

પ્રપંચ પાપથી મેળવી માયા, જણાવી શુભ શાહુકારી;
તું બાણે છાત્રું કરૂં છું હરીથી, તે સહુ સમજે મોસરી;
તહારી સારી કે નહારી, જીવડા. ૫

તાનબાજી મેહ વાણીની લીલા, શું ગાય છે ખુંખારી;
નીર ગુણુ ભક્તિ કર શ્રી હરીની, તે તને લેશે ઉગારી;
કહે બ્યાસ વલ્લભ વારી, જીવડા. ૬

હોળી ૨ જી.

ભાવથી હરીને ભજ ભાઈ,
ઓ ભાઈરે, ભાવથી હરીને ભજ ભાઈ. ટેક.

હરીને ભજી લે મોહ તજી દે, શું છે ત્યાં સંસાર માંધ;
લક્ષ્મીના લોભથી લપટાણો, મરીશ ખાસકાં ખાઈ;
ખરી કરી લેને કમાઈ. ભાવથી. ૧

કામમાં કામ છે મીથ્યામાં ચાતુ, લેને તું ગોર્વાઈ ગાઈ;
સાહું કર્યું છે સુમારગ સ્થાના; માટે સુખંથ લે સ્થાઈ;
નક્કામો માં મર ભટકાઈ. ભાવથી. ૨

પરવરતીમાં પડયો છે પાપી, નીરવરતી કર કાંઈ;
રળી ખપી પરીવાર પોસે છે, તેમાં થી કરે નવાઈ;
પુટે તારી યાશે ભવાઈ. ભાવથી. ૩

ક્ષુધા પીપાયા ભયને મચુન, નીદ્રા સાથ સગાઈ;
જેટલું પશુમાં તેટલું તૂમાં, શી છે બંદે ચતુરાઈ;
તુને એક પુંછડી નાઈ; ભાવથી. ૪

મનુષ્ય દેહ કે કોઈ બંદે, તો તારી સરસાઈ;
દાન દયાને દીનતા સખી, છોડી દેને નરસાઈ;
આશામાં ન બાંહરખાઈ. ભાવથી. ૫

કયાંથી તું આળ્યો ને કયાં તું જવાનો, કોણ તું આ ઘટમાંથી;
દેહ છે તે તું કે આત્મા છે તે તું, જો વ્યાસનો સંગસાધ;
તે વિના તો મોક્ષજ નાઇ. ભાવથી.

૬

હોળી ૩ છ.

જીવડા જો શું થાશે અગાડી;

અગાડીરે, જીવડા જો શું થાશે અગાડી.

ટેક.

અગાડી શું થાશે કયાં કયાં જવાશે, મળશે સુકિત કે ખાડી;

તેનો તું વિચાર કરી લે વીરલા, શીદ નાંખે જન્મ અગાડી;

માયા માંહી મોહ લગાડી. જીવડા.

૧

માયા મોહીત મા ખાપે માયામાં, બોળવા ઊંચી બજારી;

ભજવા નહીં દે હરીને કરીને, બાળ બચ્ચાં વળગાડી,

આગળ જતાં પાડે પછાડી. જીવડા.

૨

લક્ષ ચોરાશી ફરીને આળ્યો, માહા દુઃખના દીન કાહાડી;

પાછો કયાં પડવાતું ધારે છે પાપી, અવસર ભુલે છે અનાડી;

જોને તારૂં ફેદે ઉઘાડી. જીવડા.

૩

નાત જાત તાત માત મોહમાં નાંખે, માયાતું મદ ચટાડી;

અવિધાની ઉપાધીમાં પાડે, જ્ઞાન તું ઘટતું ઘટાડી,

મારજ મોક્ષનો દે મટાડી. જીવડા.

૪

મીઠ્યા માયા તુને મનાવે સાચી, સુરખ રહે સુખ ફાડી;

જીવડી બુદ્ધિતું ભણું બાળને, થઇ જટ જેવી જાડી,

શ્રદ્ધા તેં હરીથી ઉઠાડી. જીવડા.

૫

વીત વહાલાં પ્રીય લાગ્યાં અતીશે, ધર્મની નીતિ ઉપાડી,

ન ચોખ્યા વીપ્ર સાધુને હરીજન, જમ્યો નારીને જમાડી;

રીજ્યો છોરાં છોરી રમાડી. જીવડા.

૬

જેવો તુને મોહ ધનાઢ્ય થવાનો, તેવો સરવને ફાહાડી;

પણ મન ધારું કે દ્રવ્ય ન પામ્યા, કરી ઘણી ચોરી ચાડી;

પ્રપંચે ઘણાને વીતાડી. જીવડા.

૭

લક્ષ ન મળ્યા ન થયા લક્ષાધી, કરમાઇ વપુની વાડી;

પ્રભુ કને મળી લે આ પ્રભુજી, દયો જ'ભળમાંથી ઉપાડી,

વહે વ્યાસ તાળી વગાડી. જીવડા.

હોળી ૪ થી.

વીશંબર હું દાસ તમારો,

લખાશેર, વીશંબર હું દાસ તમારો.

ટેક.

દાસ તમારો છું દીનખંધુ, જન્મ મરણથી ઉગારો;
જન્મળ જાળે વીંટાઈ વળ્યો છું, શો ન્યાય થવાનો મારો;
નથી ઉગર્યો તણો આરો. વીશ્વ. ૧

કુઠ કરીને દ્રવ્ય હરીને, સાચબ્યો સંસાર ધારો,
મોહ મદ મરહરને માયામાં, ખેલી કર્યો પુખ્તારો;
ન રહ્યો સમાગમ સારો. વીશ્વ. ૨

ધાપ દીધી દ્રવ્ય લેવાને માટે, ન જોયો ગ્રહસ્થ છીઆરો;
નાતની નીંધા નહારાની સંગે, હાએહા દીધો હુંકારો;
ગરીબોને કીધો દુઃકારો. વીશ્વ. ૩

શીખ સુણી પણ સાન ન આવી, નાદ ચડયોરે નહારો;
કાળ તણો ભય જરા ન રાખ્યો, જાણ્યું નથી મરનારો;
તેવાં મારાં પાપ નીવારો. વીશ્વ. ૪

જન્મ ધરી સુકીત ન કીધાં, દુકીત કીધાં હનરો;
અવગુણમાં એક ગુણ જોઈને, સંસાર સાગર તારો;
વલ્લભની વાણી વિચારો. વીશ્વ. ૫

હાળી ૫ મી.

આપ સરણે દ્યોને અવિનાશી, અવિનાશીરે. આપ. ૮૬.
આપ સરણે દ્યો દયા કરી દ્યો, કાહાડે ફોગદ ફેંદ ફોંશી;
ત્રાસ પામીને ત્યાગ કરૂં તો, થાય છે જન્મમાં હોંશી;
માટે માહારે ઉરે ઉદાશી. આપ. ૧
રમવા રંગ મન રંગ મહોલ માગે, મેહા મથાળાં અમાશી;
તેહું જમીત મન સ્થીતીમાં આંજો, દાસ રહ્યા મહો વિકાશી;
કૂપા કરો વૈકુંઠ વાશી. આપ. ૨
સાથ સહોદર મીથ્યા મળ્યાં છે, માત પીતાને માશી,
જાત જાણેજ જગનીને કહારબ, સ્વકળે નાંખ્યો ગાશી;
ગયો ભુઠી જાળેજ ત્રાસી. આપ. ૩
હહોવો લેવા લોભમાં લલચાયો, થયો બંધન ચોખાશી,
મેહો ધુતારાથી ધરાઈ ધોવાઈ, સાચું વદુજી બુલારી;
જોઈ જમની રીત રાશી. આપ. ૪
છેવટ છેડે નહીં તમ વીના, ક્યાં છેટવાનો નાશી;
કુમતી કાપી સુમતિ દ્યો સ્વામિ, ભુઠી છે લક્ષ ચોરાસી;
રહ્યા બ્યાસને ભય ભાશિ. આપ. ૫

હોળી ૬ ઠી.

જીવક શોશ કરે તું શાને, તું શાનેરે જીવક. ટેક.

શોશ કરે છે ચિંતા ધરે છે, લક્ષ્મી ધરે ભરવાને;
ભાગ જગીશ્વાને મેક મથાળાં, ગોખ છબ્બં કરવાને,
ચોક્ક ગાડીએ કરવાને; જીવક. ૧

ભાળ જગ્યાંનો સંતાપ કરે, ન કરે ભવ તરવાને;
માયામાં મતિ ગતિ ત્યાં થવાની, ચોર હરિનો ખનવાને;
ચોરાશિમાં આપે જવાને. જીવક. ૨

માટે મેલીદે મોહ માયાનો, જગતથી વિરક્ત થાને;
શસ્ત્ર નીતિસર રક્તો ગ્રહીને, જગ ભય મુકી તું બને;
ન ગણ દુરિજન દુનિયાને. જીવક. ૩

શુભ કરતાં લોક કુથલિ કરે તો, તારે ન ધરવી કાને;
જગ સુખ કરતાં દુઃખ પડે તો, નવ બેસતું રડવાને;
હાડણુ દોષ કે પડવાને. જીવક. ૪

પુરવના પાપે ઉંધુ પડે તુંને, સમરથ સુધુ થવાને;
પીઠ બંધાયો પ્રાણધની સાથે, થાયે પહેલું પડયું પાને;
મિથ્યા સુખને દુઃખ માને. જીવક. ૫

દુઃખ રહે સુખ નથી થવાતું, બેસ હરિ ભજવાને;
જગત્ જગતને વેર આનાદિ, કહું તે કેહેણિ તજવાને;
વલ્લભ વહે હરી શુણુ બાને. જીવક. ૬

હોળી ૭ મી.

જીવક બે માયામાંથી જાગી, તું જાગિરે જીવક. ટેક.

જાગિ તું બોને મુક્ય માયા મોહને, ઉંઘે છે શાને અભાગિ;
હું ને માહાફે કહી મિથ્યા મરે છે સ્વપ્ન અવસ્થા લાગિ;
તેને જાણી સાચિ સભાગિ. જીવક. ૧

જેમ સ્વપ્નમાં લોજન કરે છે, પણ તેણે જુખ ન ભાગી;
રંગ રમે છે વનિતાની સાથે, પુરણ કરિ વરણાગિ;
જાગ્રત થએ સહુ સેવ આધી. જીવક. ૨

તેમ જાગ્યરતું સ્વપ્ન છે મોહનું, જોડું જાણી થા વેશગી;
સગ ન રાખીશ મિથ્યા માયાથી, અદ્ય આનંદ કે ત્યાગી;
વહે બ્યાસ અચળ લે માગી. જીવક. ૩

હોળી ૮ મી.

આવી વેળા શાને ભવ મુકી, તું મુકીરે. આવી. ટેક.
મુકીને આલે કાળ છે કાલે, જાલે જમલે જાગી;

પાપ તણી તારી પોથી વાંચિને, રહ્યા છે રિસમાં હુકિ;
 નથી બાપકે દે મુકિ. આવી. ૧
 હાલ છે મુખી થઇય તું હુખી, પરાઇ નીંદા બુકિ;
 પાપ કરીને પરિવાર પોસે, પણ તે સગાઇ મુકી;
 ખાશે તને સૌ કુંકી કુકી. આવી. ૨
 વેલોગ લેવા વિત લાવિને, ભરે થેલિ મુકિ મુકિ;
 પણ તારો લિધો લાવો નહીં લે તું, જીવ્યાની આશા હુંકી;
 વદે બ્યાસ શિદ મુજ બુકિ. આવી. ૩

હોળી ૬ મી.

ગાંડિયા માથે કર ગુરૂ જ્ઞાનિ, માહા જ્ઞાનિરે ગાંડિયા
 કર ગુરૂ માંથે સત્ય મન સાથે, થા મુજ પ્રહનો જ્યાની;
 વિવેકથી તું વિચાર કરી લે, મુક્ય મત પંથ અભિમાનિ;
 હોરત કર સાદ સોનાની. ગાંડિયા. ૧
 સંસારી જાણી નવ નાંખ્ય તાણી, તાણી નાંખ્યે છે હાનિ;
 ત્યાગિ સોધિને ગુરૂ કરે મુસ્તક, તેમાંથી જ્ય થવાનિ;
 જ્ઞાન પણ ગોઠા ખાવાનિ. ગાંડિયા. ૨
 વસ્ત્ર વનિતાને વિત તાગ્યો, તેને ત્યાગિ કે અજ્ઞાનિ;
 પણ વસ્ત્ર ત્વચા તણું હોદેલું, વનિતા પ્રકટિ લે માનિ;
 નથિ વાત રહાસમાં છાનિ. ગાંડિયા. ૩
 વિત તે હાડને માંસજ સમજ, મુક્ય બુદ્ધિ ત્યાગ કીધાનિ;
 મુજ કાર્ય ન કર્ય માયા ફળ માટે, કર્ય આશા મોક્ષ જવાનિ;
 ગતિ તેથિ થાશે પોતાનિ. ગાંડિયા. ૪
 જ્ઞાનજ સવળુ અર્થે લે અવળુ, તેને ન ગણુ વિદ્વાનિ;
 ગુરૂ કરે તો અનુભવિ કરજે, મોહોટમે ન લેથ માનિ;
 વલ્લભાનિ વિચારો બુખાની. ગાંડિયા. ૫

હોળી ૧૦ મી.

જ્ઞાન લે જ્ઞાનિનિ પાસ પ્રાણિ, જો પ્રાણિરે, જ્ઞાન લે.
 જ્ઞાનજ લે તું જ્ઞાનજ દે તું, સમજ વિચારિ વાણિ;
 સંવાદ કરતાં ન રહે શંકા, સત્ય જો વાત કહેવાણિ;
 કહેનારાને જ્ઞાનિ લે અણિ; જ્ઞાન. ૧
 જઠમુદિ જીવ જીવ ન જાણે, જઠ મતે જઠને વિખાણિ;
 વેલોગી ગુરૂએ વેલોગ રચીઆ, વેલોગ વાત ફેલાણિ;
 તેને મુખ માને સેલાણિ. જ્ઞાનલે. ૨

જેની જેવી મતી તેને તેહું પ્રીય, પ્રીય તેહું તેલે તાંણી; પણ મતી તેવી ગતી થવાની, શ્રુતિ વહે એમ આંણી; નથી વેદાન્તીને અન્તણી.	જ્ઞાનલે.	૩
તોલ કયાંવણ યોલ યોલીને, ઠાંગે કરે ધુળ ધાણી; અત્ય અસત્ય બહુયુ નહી તેને, ઘાલ્યો ગુરૂએ ઘાંણી; લેછે તે લીલા સુખ માણી.	જ્ઞાનલે.	૪
ગાંડાને જ્ઞાનમાં ગમ પડે ના, બાલીરે આપી એધાંણી; વીચાર વણુ વળગાડ્યો ત્યાં વળગ્યો, ગુરૂમાં ગતી વેધાંણી; ખરી વાત લીધી ન નાંણી.	જ્ઞાનલે.	૫
શ્રમ લેવો પડે તે થકી પાપી, રાશ લીલા ઉર આણી; સુખ સ્વરૂપને જીવ શું બાલો, માયામાં મતિ વેરાંણી; વહે વ્યાસ શી કહું કહાણી;	જ્ઞાનલે.	૬

હોળી ૧૧ મી.

માપ લિધું મેં ભકતોનું માપી. મેં માપીરે માપ.	ટેક.
ભક્ત થઇને ધર્મ અહીંને, લેછે શ્રી જગદીશ બાપી; પણ સંસારના સુખ સાડુ સમરે, બહેવારમાં ગત વ્યાપી; સાચુ સમજ્યા ન અધ્યાપી.	માપ. ૧
કે ભકતે રાજ્યધાની લેવાને, ચોરાશી ધુણી તાપી; કાયાને કછી કરે રૂપ કાળે, યાત્રામાં મજલ માપી; કાંતો જગતને ભય કાંપી.	માપ. ૨
કે ભક્ત વંશની વૃધી થવાને, દે ગુરુ હાકાર થાપી; કેક લાજે રીઝે શ્રી હરી તો, લક્ષ્મી અતી દે આપી; કાંતો દેહનાં દરદ દે આપી.	માપ. ૩
કાં મહીમા વિશ્વમાં વધારે, તેથી લે તીલક છાપી; આટલા કારણે સહુ કરે ભક્તી, મોક્ષ ન માગે તે પાપી; વ્યાસ સુખ કહે ન કલાપી.	માપ. ૪

પદ ૧ છું.

રાગ રતનારનો ઝડપ સાથે.

જોયા જોયા જગત તણા હાથા, હાથા હાથા હાથા.	જોયા. ટેક.
હાહાપણુ કરીને, વામા વરીને; મેળવી મહેનતથી માયા.	જોયા. ૧
સુછોના ચોલા, કરી ખડું શોભા; ભેં બારે ખમ કહેવાયા.	જોયા. ૨
બહેવાર વણુજની, ભણ્યા વહી વીલા; પર પંચાતે વખણાયા.	જોયા. ૩

જવાબ સવાલની શિખ્યા સફાઈ; મ્હોટમ સર્વેને બતાયા.	જોયા. ૪
ઠરેલ ઠાઉકા, સાથ સગામાં; થઇને ભાઈ ભરમાયા.	જોયા. ૫
કાકા દાદાને, મ્હોટા ભા બાપા; કહેવરાવી આપે કુલાયા.	જોયા. ૬
જગમાં છુટ્યાપણ, જગ્યા ન પ્રભુ; ત્યાં સુધી સાકાતજી પાયા.	જોયા. ૭
હાશ યીનાદનાં વચન સુણી; પાપી જીવ પલકાયા.	જોયા. ૮
ગામ ઠાઠાને ગીતા, અવીદ્યા કહેછે; ઘર ઠાઠા તે સરસાયા.	જોયા. ૯
અખંડ ઘરને વ્યાસ વિખાણે; ખંડિત આ ઘર કાયા.	જોયા. ૧૦

પદ ૨ જી.

સુઓ સુઓ વહીબ વ્યાસ સુઓ; સુઓ સુઓ સુઓ.	સુઓ. ટેક.
ખસ ખડગથી આપે આપ માર્ગ; અગ્ની મુકયો તે ભરમ હુઓ.	સુઓ. ૧
મેં મારે હાથે, બહેવરાવી દીધો; પુઠે રહેલાં સહુ રૂઓ.	સુઓ. ૨
માશી છ માશીને, વરસી વાળી; વાટ જોઈ શું વેળા ખુઓ.	સુઓ. ૩
કેહેછે વહીબ વ્યાસ, નવ માનો તો; જ્ઞાન દ્રષ્ટીએ જુઓ.	સુઓ. ૪

પદ ૩ જી.

માયા લોભી મોટાઈ મન આણે; આણે આણે આણે.	માયા. ટેક.
માયાના લોભી, મોટેરા મોભી; હું'પદ પોતાનું' વિખાણે.	માયા. ૧
ખાળ બચ્ચાંનો હું, બાપોને દાદો; ઠાઉકા ફેરવું આ ટાણે.	માયા. ૨
વિશ્વ સૌપુછીને, વાત કરેછે; ચાટે રહેવું મોટે માને.	માયા. ૩
ઇજત વધીને હું'ડીઓ ચાલી; પોત્રાયા ઘરને નાણે.	માયા. ૪
કાળાં ગયાંને, ધોળાં થયાં તે; કેમ ભસુ ટેંકવાણે.	માયા. ૫
પણ હું જેવા ઘણા, થયાને થાશે; તેમાં શું ટેક તારો તાણે.	માયા. ૬
એવી મોટાઈના, મોટા મહુષ્યને; જ્ઞાની ગર્વે તુલ્ય જાણે.	માયા. ૭
મોટાઈ તો કોની મેહેતા નરસોંહની; હું'ડી શીકારી જગરાણે.	માયા. ૮
વ્યાસ વહીબ વહે, મોટો કીયો જે; ધ્યાનમાં કુલ પ્રમાણે.	માયા. ૯

પદ ૪ થું.

મારી હુકાન, છે હરી નામની; નામની નામની નામની.	મારી. ટેક.
નરહરીરૂપો, નાણાં ધીરૂ છું; ઘરાગી ગામે ગામની.	મારી. ૧
ટૂલ બાળકને, જવાન આવે; આવે પુરૂષને કામની.	મારી. ૨
હાટેઘાટે ને વાટે બહેંપાર છે; ઉઘાડુ ધામ દીન જામની.	મારી. ૩
વધરાગી વેહપાર જ્ઞાન ભક્તીનો, લેવડ દેવડ નહી દામની.	મારી. ૪
નહી પઠપંચને, નહી કાંઈ પાતક, કમાણી ઠરક ઠામની.	મારી. ૫
મ્હારો બહેપાર કરે, તે અહરથ ઠરે, અતે પ્રાપ્તી સુખ ધામની.	મારી. ૬
મોકલું હું'ડીયો, હરી હરી હરીને, શીકારો વહીબ રામની.	મારી. ૭

પદ ૫ મું.

ગાવે ગાવે ગાયન શુની ગાવે, ગાવે ગાવે ગાવે.	ગાવે. ટેક.
લાવણી હુમરી, જોર હીચ્ચંદી, ગજલ ખ્યાલ ઉઠાવે.	ગાવે. ૧
ધ્રુપદ ભેરવી, પંચકલ્યાની, ગોડી નગોડી ઉલટાવે.	ગાવે. ૨
કેઢારા કાલિંદે, મહાર દીપક, પંચમ તાલ મીલાવે.	ગાવે. ૩
શુનકા બી ગાવે, ગવેયા ગાવે, ભવેયા તાન ઉઠાવે.	ગાવે. ૪
સારી ગમ પદનીં, સારી ધપમગરી, કર કરકે સમજાવે.	ગાવે. ૫
સખતજ સુર તીન, આમકુ વરતે, ઉરમે કલ્યાન કયા હો જાવે.	ગાવે. ૬
હરી સમરન બીના, સખ બ્યાન જુઠાં; જ્યાસકી ધ્યાનમે નાવે.	ગાવે. ૭

પદ ૬ મું.

દેખા દેખા ભગત જગ વાકે, હાની હારે.	દેખા. ટેક.
મંડલી મીલાવે, તાલી પડાવે; બાણે ચિત્ત લગવાકે.	દેખા. ૧
નચાવે કુદાવે, તાન ઉઠાવે; એહી ખેલ જગ ડગવાકે.	દેખા. ૨
તાલ સુર વરતે, રાગની પરટે; ગાયન ગાય ફગવાકે.	દેખા. ૩
લેઠ કાકોરકી, જોર કાકોરકી, કહી દ્રવ્ય સંધે મંગવાકે.	દેખા. ૪
ખરા ભગતસો, સુલ સહાવે; કાલીસેં હીલ ડગવાકે.	દેખા. ૫
જ્યાસ કહત સચ્ચા, સુરતા સંધાવે; ઢાંગીસે ભાવ ભગવાકે.	દેખા. ૬

પદ ૭ મું.

પાયા પાયા જગત લેદ પાયા, પાયા પાયા પાયા.	પાયા. ટેક.
કાંહુ કહત સખી ભાવસે ભજતે; એહી સખ સમજમેં આયા.	પાયા. ૧
ગોપી ગોવીંદસેં, મધુરા હસતો; કીશ્વને નેન બતાયા.	પાયા. ૨
ઐસા સંવાદસે, સબકું સમજાવે; પ્રેમ પ્રીતીમેં મન ભાયા.	પાયા. ૩
વગોતે બાપકું મતલબ આપકું કામીને કામજવર ગાયા.	પાયા. ૪
વીહાર સુનાવે મેહી બનાવે; પ્રખંચી ખેલ મચાયા.	પાયા. ૫
હાસ વીનોદકે, ગપોડે ગોડકે; ભાગવત મેં કાં બતાયા.	પાયા. ૬
આલ આતુરલોકી, ભાગવત હુતા; ઉસમે કાં રંગ જમાયા.	પાયા. ૭
પદપુરાનુંમેં, બચન જ્યાસકે; કવચીત સત્ય મનાયા.	પાયા. ૮

પદ ૮ મું.

જુઓ જુઓ ખરું તો કેલું પડશે, પડશે પડશે પડશે.	જુઓ. ટેક.
અવીધા જ્ઞાની તીસ જુદિના, તે મતીયાને રીસ ચડશે.	જુઓ. ૧
પ્રસન્ના પુત્રના પયપાન છોડાતાં, રડાશે તેટલું રડશે.	જુઓ. ૨
ખરા બોલ્યાને માતાયે માર્યો, તેમ મને પણ નડશે.	જુઓ. ૩
કેંકને વીખ તુલ્ય, વચન વાગશે, કેંક કોધાતુર વહશે.	જુઓ. ૪

કેં ગાળ દેશે, કેં તીર લોકશે, ચાહતો પમે બેડી જકશે.
વહ્નિ કહે હું નથી મરવાનો, રાખો ફાંસી તો બંધા ચકશે.

જુઓ. ૫

જુઓ. ૬

પદ ૧ છું.

તમે નીરવાણી નંદ કુવારે-એ રાગ.

તમે નહીં તારોતો એ નાથરે, વઢવાડ થવાની;	
વઢતાં જીભલડી નહી રહે હાથરે, માઝા તુટી જવાની.	ટેક.
હું તો છું નબળો નરહરી, પણ તમે છો સગળા સ્વામી;	
હું અવશુણી પણ તમે શુણ્ડે, માટે સુક્રીધ્યો ગરૂડા ગામીરે.	વઢ. ૧
કદી કેશો તું છે હત્યારોતો, હત્યારો તમારો મામો;	
બાઈ માયો તોહે તેને તાયોહે, શું કકરો પડ્યો કોઈ સામોરે.	વઢ. ૨
અનાચારી કહો નાથજીતો, શબરી હતી અનાચારી;	
આપ એનાં બોર એકાં જમ્યાહે, શું બીજાને કહો ગીરધારીરે.	વઢ. ૩
બારકરમી કહો જગપતીતો, શુભકાને શા સાફ તારી;	
એક પતનીમત તોડ્યું કહોતાહે, શું પરણ્યા સોળશકંઠ નારીરે.	વઢ. ૪
શુભ દીણને ગંદો કહોતો, ગંદી હતી કુળજ્યા નારી;	
તેણું પુજન તમે દીધુંહે, પાછી શું સમજીને એદારીરે.	વઢ. ૫
કપટી કહોતો કપટથી, બાળ પુતનાએ હણ્યાં વીખ વાપી;	
તોપણ તેને કેમ તારીહે, શું બહાલી પોતાની માપીરે.	વઢ. ૬
અહ કારી કહોતો ફરીયોધનનો, શા સાફ નરક નીવાયો;	
નહી તારોતો દસરથ નંદહે, તેમાંનો ક્રીયો ડોહો મેં માર્યોરે.	વઢ. ૭
દાસ થઈ અવીનાષ બાહું, મન ચાહતો નાંખો કરી;	
વહ્નિ વઢેછે નહીં સુકુંહે, મારે હાથ આવ્યા છો શ્રી હરીરે.	વઢ. ૮

પદ ૨ જી.

ઉત્કૃષ્ટ શ્રી કૃષ્ણ કૃપાળરે, કેવું કરમ અમારું;	
જુઓ દરશીને દીનદયાળરે, જેવું આળ તમારું.	ટેક.
જહુ કુળ જનમ્યા જ્યારથી, ત્યારથી આળ ભહુ તમ શીયે,	
તેવાં તમારા દાસનેહે, માંથે આળ આવ્યાં છે અતીશેરે.	કેવું. ૧
ફુટ ફરીજન ખેંચીયો, તમને કહેતા હતા તોફાની;	
તેમ ફુટ મને કહે હે, મળે દાસ દાતાની એંધાણીરે.	કેવું. ૨
જગપતી છે જીહ્વક, તમને કહેતા હતા કંઈ પાપી;	
તેવો મને કહે જીહ્વક હે, કેવી મળતી તે ઉપમા આપીરે.	કેવું. ૩
વળી વાંકા વહતા હુતા, વીઠલવર વીઠીચારી;	
એવી પેરે અજ્ઞાનીયો હે, તમને મળતી વાતો કરે અદારીરે.	કેવું. ૪

- અસુર ભુલિના આદમી, આપને ગણુતા હુતા પ્રપંચી;
તેવા પ્રપંચી સુને કહેહે, મ્હાફેં કયાં ભાગ્ય ઘડયું વીરંચીરે. કેવું. ૫
- કેં તમને કહેતા હુતા છે, બાદુગર મોહની ભરેલા;
તેવી સુને કહે સુને મોહની હે, કયાંથી વશોક મગતા ઠરેલારે. કેવું. ૬
- ચાર ઠાંક કહેતા હુતા, તમને ઉંધી મતીના અસુરો;
તેવી ઉપમા દે મુજનેહે, કહે છે સર્વ લક્ષણમાં પુરોરે. કેવું. ૭
- દેશી શત્રિ કહેતા હુતા, તમને ભરવાડ નીચ ભતી;
તે પ્રમાણે સુને કહે હે, કેં દુષ્ટ મતીના જ્ઞાતોરે. કેવું. ૮
- ચાળા ચઠકા લટકાવાળા, કહી નાંખતા તમને ઉવેળી;
તેમ મને ઉવેખતાહે, એવી અદેખાને છે અદેખીરે. કેવું. ૯
- મામા માથી સાથ સગાંથી, અલેણું તમારે જેવું;
સગાં સહોદર સાથથી હે, મ્હારે પણ દુઃખડું છે તેવુંરે. કેવું. ૧૦
- તમને દેખી જોર આવતું, જેમ દુષ્ટ કવેશીના મનને;
તેમ તમ દાસને દેખતાં હે, કવેશ આવે જી દુરીજનનેરે. કેવું. ૧૧
- પુઠે કુથલી કરતા હુતા, દાનવ યુધ અહંકારી;
તેવા પુઠે નીંધા કરેહે, મારી વાત વગર વિચારીરે. કેવું. ૧૨
- તમ શુભ જે બાણુતા હુતા તે, માનતાતા કથાણુકારી;
તેમ શુભ બાણુ હું દાસને હે, કેંક માને છે સત્ય શુભધારીરે. કેવું. ૧૩
- આળ ગાળમાં ગોપાળજી, સરખે સરખા છીએ સ્વામી;
અસુર હરખા ગોવરધન ધર્યોહે, એવાં પ્રાક્રમે કેમ રાખી ખામીરે. કેવું. ૧૪
- ખામી રાખી તે ઠીક થયું, પ્રાદાણુનો ધરમ એ નહોયે;
જગ કીરતી મને ગમીહે, જેથી પાપ નીવારણુ હોએરે. કેવું. ૧૫
- શુભ સુખ થાયછે સ્યામજી, મને દુઃખ જેથી તલભારે;
વ્યાસ વલ્લભ સુખ વીનવેહે, રહું આણુંક તુજ આધારેરે. કેવું. ૧૬

પદ ૧ હું

ફગનાથજીનો ખુમ રંગ ખીલ્યો.-એ રાગ.

- નહી મળે માયા કે સમજી, આ દુગધામાં; બેઉ ખુએરે બેઉ ખુએ. કેક.
- માયા મેળવી હજાર નાંણા કોયે, મળ્યા સહસ્ર પણ લક્ષજ નહોયે;
થયા લક્ષ પણ કરોડ કયાં હોયે. આ દુગધામાં. ૧
- મળ્યા કોડ પણ અખજજ કયાંથી, મળ્યાઅખજજ પણ ભાકી ખર્ચમાંથી;
મળ્યા ખર્ચ પણ માર્ચ થાય શાથી. આ દુગધામાં. ૨
- એમ માયાનો નાવે નવેડો, ત્યારે શીદ લે કીનાશનો કેડો;
ખુએ જન્મ પણ આવે ન છેડો. આ દુગધામાં. ૩

માયા રહે જળ છેડે નાવે, સીંધુ જળ તણે તાગ કોઈ લાવે;
એમ પરમાત્મા ઝટ હોય આવે. આ દુઃખામાં. ૪
જેનો તાગ આવે તેને લે ઝાલી, અરે બહની તું લે ચીત્ત ધાલી;
ધુમાડીની મુઠી રહે ખાલી. આ દુઃખામાં. ૫
બહનીરૂપી વિશ્વાધાર ધારે, માયા ધ્રુમે શું આવ્યક મારે;
બ્યાસ વલ્લભની બાત વિચારે. આ દુઃખામાં. ૬

પદ ૨ ભું.

અહંકાર ભૂઠં જેર મોહ માયા, આ મનથી; મેલી દોરે મેલી દો. ટેક. . .
અહંકારથી હરી થશે આઘો, ત્યારે તું યેશ નવરો નાગો;
નહી રહે પાસ પહેરવાનો ધાગો. આ મનથી. ૧
ભુઠી જીભથી આસુષ તહાફ ઘટે, પ્રપંચી વેંજુ રાવાને રટે;
તેથી માન મરીયાદા મટે. આ મનથી. ૨
કરે જેર જોઇને સુખ પરતું, પુર પડે ન તેના ઉઠરતું;
પાછુ ખોવાય પોતાના ઘરતું. આ મનથી. ૩
મોહ મારજે જે ચિત્ત રાખી ચકશે, તેને કમં કઠોરાં કનકશે;
અતી આપદા આવીને પકશે. આ મનથી. ૪
માયા મેળવે કરી પાપ માંચે, ખર ખરચી ન જાણે આપ હાથે;
જતાં માંચે ન પોતાની સાથે. આ મનથી. ૫
માટે ઉપરનાં કેત ન કરશે, સત્ય મારગતું સુધ ધ્યાન ધરશે;
તેણે સંસારી સીંધુ તરશે. આ મનથી. ૬
નથી ઉચકવો બાર બોજ બારી, જીવ જીભ શી દુખે છે તારી;
થેલા ગર્વી ગાને ગીરધારી. આ મનથી. ૭
અસ્થા કાચી કણેકની કાયા, જશે છટકીને છે પલછાયા;
માટે આપા તે મિથ્યા માયા. આ મનથી. ૮
અતી ઉમંગ ઉર શિદ આણું, પોતે કફળું એમ કેમ જાણું;
કહે જેમ જ્ઞાન સકટ હું તાણું. આ મનથી. ૯
હાલ હાંથી જઈશ સૂખ પાત્રી, પણ આવશે આગળ પર ખાંત્રી;
જાણે બહાલો વલ્લભનો સ્વામી. આ મનથી. ૧૦

પદ ૧ ભું.

રાગ ધીરાના પદનો.

જાણીના જોરે, સરવે સુખ બીધુ માણી;
હવે વેળા વીતીરે, પ્રભુ બળે પાપી પ્રાણી; ટેક.

મોઢે ચઢીઆ પાપે પડીઆ, કર્યો કુકર્મ ઉધાર;	
પુન્ય જરા જન્મે ન કરાવ્યું, દુન્યા ભવ સંસાર;	
માટે રળી લેએરે, રામ નામ નાણું જાણી.	જવાનીના. ૧
સત્ય અસત્ય જરા ન જોયું, હુઆ મતમાં સુંઠ;	
સમજ્યા પછી શિદ ઠોકાતું, આગળ કુડા કુંઠ;	
લેયો થાઓ લેગારે, સમાગમે હેત આણી.	જવાનીના. ૨
બહુ દિવસ બાંધી ગાંસડીયો, કરી કુઠ અનર્થ;	
છેવટનું ભાતું ના બાંધ્યું, ફેરો વહો બ્યર્થ;	
માટે સુકી દેયેરે, કાળાં કરમની કાણી;	જવાનીના. ૩
પેસો પ્રેમદા પુરણ ખ્યાસં, પણ તે પ્રોદજ પાપ;	
સ્વાસ સુધી સોથ રહેશે, જોવાના અદાપ;	
ખાલી ખેંચી સુઆરે, થેલી ધરની ઘાણી;	જવાનીના. ૪
નિચામાં નિચાં કત કીધાં, સમજી શુભ સંસાર;	
અપલક્ષણે બાદે જીવનાં, કેહેતાં નાવે પાર;	
પુંછ પાપનું થાતેરે, તો તો રહેત અધાણી.	જવાનીના. ૫
આવ્યો અવસર શાને ભુલે, વડી વેળા વહી જાય;	
મન માયાથી દુર કરે તો, વૈકુંઠ બાસો થાય,	
માટે મોહમાંથીરે, તન તમે જ્યો તાણી.	જવાનીના. ૬
આ સુખ કરતાં એ સુખ સાફ, નહી જરા જમ ખીક;	
શીળે છાંયે સમરણ કરતું, ઠરી ધમે ઠીક.	
જ્ઞાન ઘણેરુ સુણીરે, નરહરી લેવા નાણી.	જવાનીના. ૭
સુસુણું મંડળ મળે, વગાડે વાજાંત,	
અઘોરી ઉઘેલા બળે, ચેતો મારા મીત;	
હરી વીના ધણુરે, એ છે વલ્લભની વાણી.	જવાનીના. ૮

પદ ૨ ભું.

અલ્યા પાપી પ્રાણીરે, મોહ માયા દે સુકી;	
ધુંધાયો તું ધરમાંરે, શેવા સમરણ ચુકી;	અલ્યા. ટેક.
ચાર પહોરની જામની, ચાર પહોરનો દિન;	
પા પહોરે પ્રભુ ન સમયો, થયો લાલચમાં લિન;	
જાંબળ જીડી જગનીરે, તેમાં જીવ રહ્યાં જુકી.	અલ્યા. ૧
કેમાં કેળીને છેક છાકયો, લસાળ્યાં બહુ લાલ,	
તેવાં તહારાં પાપનો, થયો વધીને પહાડ;	
રહાં જોશવર જમહારે, ધાલ દેવા રહ્યાં તુકી.	અલ્યા. ૨

કોને સાચા કોને જુકો, હીધા દલાસો દુષ્ટ, અહંસ્થ થવાને ગાંઠ ગાંઠવા, બાંધી રહ્યો મુષ્ટ; હાથે ન વાવરીયું, કાંસી થેલી થુંકી થુંકી.	અલ્યા. ૩
સ્વાસ્થીયાં છે સાથ સહોદર, હરાંમી અનુપ; આવિ લાગ્યાં તુજને તે તો, ટાઢાં ઉંદર રૂપ; તે સૌ ખાશે તહારે, ફોગટનું કુંકી કુંકી.	અલ્યા. ૪
તોપણ જીવ જરા ન સમજ્યો, આલ્યો ઉંધો ટેક; કયો દગાના ઘણા કુંગરા, ઉપર કુંગરી એક; વધારીને કીધારે, પરાઈ નિધ્યા ભુંકી.	અલ્યા. ૫
મુખ્ય સામટી સહુ સોસના, રહે તજ જગ શોક; તહારે રજ્યું તહારે ખાતુ, એતો આપા ફોક; કળીમાં જીવ્યાનીરે, આસા તરછટ ટુંકી.	અલ્યા. ૬
મરણ માંધા ઉપર ભમે, શીદ કરેઅભીમાન; લેવાની લપ મુકીદે ભાવે ભજ ભગવાન; વટે બ્યાસ વાણીરે, ધુળ જહુ દીન ભુકી.	અલ્યા. ૭

પદ ૧ લું.

રઘુપતી રામ રૂઢેમાં રેહેજોરે; એ રાગ.

લાણુ પરીપ્રજ્ઞ પ્રભુને પાયેરે, ભક્તિ કરતાં ભાવટ ભાગી જાયે.	લા. ટેક.
કૃષ્ણ કેહેતામાં કારજ સરીયાંરે, અંતઃકરણને સુધ કરીયાંરે; નામ લેતાં ઉંઠાણે ઉતરીયાં.	લાણુ. ૧
રામને નામે નિતી આવીરે, ચારે પુર્વારથોને સહાવીરે; સત્ય સ્વરૂપની સુદ્ધિ ખતાવી.	લાણુ. ૨
પ્રજ્ઞા વિષ્ણુ ને શિવ શક્તિરે, કીધી પ્રેરણા વેદાંત લગિતરે; મુળ દરશાવી તત્વની ભક્તિ.	લાણુ. ૩
તેહ તત્વ શું જોટીયું ચિત્તરે, જાણ્યાં સાગર ને સરીતરે; ક્ષર અક્ષર અક્ષરતિત.	લાણુ. ૪.
અયો અક્ષરતિતથી તારરે, વપુ વિરક્ત તદાકારરે; હેહ બેડીથી સત્ય સંસાર.	લાણુ. ૫
જેમ જેલમાં હેહ જીવ ઘેરરે, અહીં શાસ્ત્ર નિતી ઘેરરે; બ્યાસ વલ્લભને યદિ દહેર.	લાણુ. ૬

પદ ૨ જુ.

હરીના નામનો ટેક જોટોરે, વેદ પુરાણે ના પડે જોટો.	હરીનાં ૦ ટેક.
---	---------------

પરબ્રહ્મ પતિત પાવનરે, છાંચાડપે છે આવાગમનરે;	
કરો મમ કુમતી છેદન.	હરીનાં ૧
પુરશોત્તમ પ્રાણ આધારરે, આ જપુની બ્યાધિ અપારરે;	
પણ માફી આપો એકવાર.	હરીનાં ૨
કરો કડ્ડણ અખંડા નંદરે, માયા ફેગટ ફાંસાનો ફંદરે;	
તેના આપ છોડાવી દો છંદ.	હરીનાં ૩
પ્રભુ પરમ કૃષ્ણ કૃપાળરે, સહુ દાસ તણા હો દયાળરે;	
લેલો શેવકની સંભાળ.	હરીનાં ૪
વિષમ ભોગમાં જીવ ભરમાયોરે, કુમતીમાં નહીં કરમાયોરે;	
શુભ સમરણમાં સરમાયો.	હરીનાં ૫
આપ શબ્દ દયો અક્ષરતિતરે, તમ ચરણે રાખો મુજ ચિત્તરે;	
બ્યાસ વલ્લભ ગાય શુણુ ગિત.	હરીનાં ૬

પદ ૧ લું.

નંદના લાલજરે—એ ગગ.

અભાગી જીવહારે, તેતો આયુષ તહાડું ખોયું;	
અવની અવતરીરે, શું શોધન કરીને બેયું.	૧
મોહા મોહ બળમાંરે, થઇને બેઠો તું ધરબારી;	
સત્ય માની રહ્યોરે, છેયાં છોકરડાં ને નારી.	૨
બંધવ બેનડીરે, સગાં માન્યાં મા ને બાપ;	
હરી સમયાં નહીરે, તારો કેમ ટળે તન તાપ.	૩
હતો તું બાળકેરે, ત્યારે ઘી સાકર નો આર;	
જવાની ઉપજીરે, કીધા સ્વાદે શાક વધાર.	૪
મુખ સેજીરે, લીધા વિધ વિધના વધભોગ;	
ઘઠપણ આવીયુંરે, થયો કદ પીત વાયુ રોગ.	૫
ત્રિ આર લીકારે, નારી વરી રેહો તે જર્ણ;	
ભાવ પુછશે નહીંરે, તારે મરે તું ધશીને ચર્ણ.	૬
જીવ ગયા પછીરે, તને તાણી બાંધશે બંધ;	
રહશે કુટશેરે, કરશે મોં ઉપરનો ધંધ.	૭
મથાણે મુકશેરે, કરશે કાષ્ટ ચિતા તૈયાર;	
સૂઆડે તેહમાંરે, સુધશ કેમ સેજ તણા સૂનાર.	૮
બહાલાં તાહાંરે, તુને દેશે અગની દાગ;	
સ્વાદ મોહ તણેરે, તે મોહ પર મુકશે આગ.	૯

ખોરી ખોરીનેરે, ફહન કરી કાઢશે મૂળ;	
પછી તુજ નામનેરે, લખી ઉપર વાળશે ધુળ.	૧૦
નારી તાઢારીરે, થાશે રંડાપે તૈયાર;	
વજ્રો નવ નવારે, ધરશે અંગે સૌ સજ્જગાર.	૧૧
અરચા તાણશેરે, કુમકુમ રોળીને કપાળ;	
બાણે વહુ વિઠ્ઠાતિયારે, થૈ ખુણ્ણાની લે સંભાળ.	૧૨
બટકવું મટી ગયુંરે, ખાર મહીનાની વળી નિરાંત;	
સહુ સગાં મળીરે, ધારી કરવા તઢારી ન્યાત.	૧૩
શિધાં લાવવારે, લાવે શુકનમાં સખરસ;	
ન્યાત તુજ નામનીરે, પણ કરનારાં લેશે જસ.	૧૪
ગળપણ વાવરીરે, કરે ગળ્યાં સૌનાં મુખ;	
જે તું સુઆતાણુરે, શું થયું સગાંને દુઃખ.	૧૫
જસ દે ન્યાતનારે, ત્યારે હૈડું બહુ હરખાય;	
તારા મ્હોતતુરે, જમના દુઃખતું દુઃખ ન થાય.	૧૬
માટે જીવડારે, મ્હોડું મ્હોડું કરે શામાટ;	
ત્હોડું કોઇ નથીરે, વસમી છે જમપુરની વાટ.	૧૭
દુઃખ પડશે ઘણુરે, ત્યારે છોડાવશે નહી કોય;	
પુ'ઠળ પ્રાણીયારે, તને પરતાવો બહુ હોય.	૧૮
પાણી ખેલથીરે, ચેતીને બાંધી લે પાળ;	
સાચી બ્યાસનીરે, વાણી બાણી ભજ દયાળ.	૧૯

પદ ૨ જી.

પાપી પ્રાણીયારે, ત્હોરો અસુધ્ય અવસર બાય;	
કમાણી ખરેખરીરે, ત્હોરી આવેલી ખોવાય.	૧
વિષય સુખ કારણેરે, રાત દિન ધંધો કરવા ધાય;	
પણ એ મુખડેરે, અચળ રહેશે નહી સદાય.	૨
જે સ્વપ્ના મહીરે, મ્હોરો બને રાજ ધીરાજ;	
ઘેર રથ ગોઠવારે, થાયે નોખતનાં અવાજ.	૩
છડીઠાર આંગણેરે, રાખે રાણી હસકે ખાર;	
હુકમ તુજ હાથમાંરે, સુખડું સ્વપ્નાતું અપાર.	૪
જુએ બળીનેરે, તો તેમાંતુ નહી તલ બાર;	
નીસાસો નાંખીનેરે, પાછો મન વાળે શુમાર.	૫
ત્યારે પ્રથમથીરે, ત્હોડું મન વાળી તું બેશ;	
ધાર્મ્ય બને નહીરે, માટે છોડ ત્રખા તુ નેશ.	૬

સ્વપ્ના તુલ્ય છેરે, આતો સંસાર કેરું સુખ;	
મિથ્યા થઇ જશેરે, તે વેળા વિકાસીશ સુખ.	૭
નિત્યના પ્રલયમાંરે, જેવું સ્વપ્નાનું સુખ થાય;	
નિમિત્ત પ્રલય લગીરે, આતો સુખકું સત્ય દરસાય.	૮
સુખત સુકીનેરે, સાચું સુખ હરી પદનું અલ્પ;	
વ્યાસ વહીભ વહેરે, આતુર નર ચેતિને વ્યાલ્પ.	૯

પદ ૧ તું.

કુંગર પરી રેકાનો રાગ.

જે લ્યા જીવ પાત વિચારી, છેવટ ગત્ય શી થશે તહારી.	૧
તું આબ્યો આ દેહમાં કયાંથી, સગાં તહારાં માંન્યાં તેં શાથી.	૨
ગયો જન્મે તું કોણુ હતો, કહે હીકરો તું કોનો થતો.	૩
થયો જેને તેને પરહયો, આવી અહીં બાપ બીજો કર્યો.	૪
કયાં બાપ જીવ હતા જેટલા, હજી કરવા ધાર્યા કેટલા.	૫
જ્યાંને ત્યાં તુથે રહ્યો બેટો, પડ્યો સુજ બાપથી છેટો.	૬
ઘણા તાત તેં કર્યા પાપી, કોયે તારી કણી નવ્ય કાપી.	૭
ગયો જ્યાં ત્યાં મજૂરી કરી, ન બેઠો તું કોઇ કામે ઠરી.	૮
રળી ખપી ધામ તેનાં ભરી, ગયો જખ મારીને નીસરી.	૯
તેવી રીતે જૈશ તું અહીંથી, ન પામ્યો લાભ તું કઈથી.	૧૦
બધે ખોટ ખાઇને ખપીયો, જરા જગમીશ નહીં જપીયો.	૧૧
વારંવાર દેહ ધરી શું કર્યું, પરાયાનું રણ રણીયા ભર્યું.	૧૨
જેવો બેલ ઘાંણી માંહી ફરે, ફરી પુર ઘાંચી ફેર ફરે.	૧૩
કરે પુર પણ પામે પુણો, ન કરે તો લોકે લોક સુખ્યો.	૧૪
લોકી સુજ તૂજને તે દમે, રજો તું ને ઘાંચી તત્ત જમે.	૧૫
તેવું તાદ્યારું રહેલું જેહ, જમે તત્ત હોય ધરનાં તેહ.	૧૬
તુને તો મળ્યા કરે પેટીયું, ઘણા જન્મ દુઃખ તેં વેડીયું.	૧૭
કોઇ જન્મ શાન્તી નવ્ય વળી, અલીલે શ્રી નાથ જ્ઞાને પળી.	૧૮
જશે જન્મ અત્યુ તારૂં ટળી, વહે વાણી વ્યાસ જ્ઞાને ગળી.	૧૯

પદ ૨ તું.

જે લ્યા જીવ શી ગતી થશે, અજ કાલ કાળ ખેં જશે.	૧
જે વેળા દેહથી છુટયો, તે વેળા ખાઈશુ ભુતીયો.	૨
અલી જમ માર મારે અતી, દયા દલમાં ન રાખે રતી.	૩
જેવિ મતી તેવી થશે ગતી, સગાં છોડાવવાનાં નથી.	૪
થરે જમલ કરી થરો, પડે માર સુદગળ કેરો.	૫

અરેરે એ કેમ ખમાશે, સહન શી રીતથી થાશે.	૬
કહ્યું જો સત્ય માને નહી, દેઉ દ્રષ્ટાન્ત જોતુ અહી.	૭
જેવો તરકર ચોરી કરે, કરતાં ભય નબ્બ ધરે.	૮
ધરે નહીંને કરે ચોરી, ગ્રહે રાજ દુત ધાઈ ધોરી.	૯
કેવો ભુજ બાંધીને તાણે, ત્યારે ઘણી કષ્ટી મન આણે.	૧૦
પહેલો ભય ભાળ્યો નહી જેવો, નથી તુને જમ ભય તેવો.	૧૧
નથી ભય તે થશે સાચુ, નહી રહે કબ્તમાં કાચુ;	૧૨
દેઇ કષ્ટ આપે ચોરાશી, પાછી પડે કંઠમાં ફાંશી.	૧૩
કદી થાય દેહ જળચરનો, રહે ભય નીત્ય હીંમરનો.	૧૪
કદી ફળચર દેહ ધરે, તે વેળા પાર્થિ કાળ કરે.	૧૫
કદી વનચર દેહ મળી, બને હય હાથી ઉંટ મળી.	૧૬
બળદ ખર પાડે થે પડીયો, તે વેળા ઘાટ ઘણો ધડીયો.	૧૭
થયો હય તો પલાણુ કરે, જેને તે બેશીને સંચરે.	૧૮
કદી ગજરાજ દેહ ધડી, બેસે સાત પાંચ બાર ચડી.	૧૯
કદી થયો ઉંટ કો ટાણે, બરાડે ને સ્વાર પલાણે.	૨૦
બળદની દેહ કદી ધરી, ખેંચી ખાંધ પર ધરે થોંસરી.	૨૧
કદાચિત ખર દેહ થયો, તોતો વણુ ચોતે માર્યો ગયો.	૨૨
નાંખે પીઠ પર ગુણા ઘણા, પુઠે દે દે કરે હફણા.	૨૩
કદી પાડે થેને અવતરે, પાણીની પખાલ પીઠે ભરે.	૨૪
એવી રીતે મહા મહેનત પડે, કદી કાળ થાક તુજને ચડે.	૨૫
ચડે થાક તેથી આછા રડે, ન ઉઠેતો છેકાછેક છડે.	૨૬
કરાબધું ન કરે તો કનડે, મારી જખ કામ કરવું પડે.	૨૭
એવું એવું દુઃખ પડશે ઘણું, નહીં કોઈ દયા લાવે ક્ષણું.	૨૮
અરેરે એ હિન કેમ બશે, ચોરાશી કેમ વેઠાશે.	૨૯
એવી સહુ વાત બિચારી, જનમ તહારા નાંખ સુધારી.	૩૦
પુરણ પામીશ પછી કષ્ટી, જનાવરને તું જો દ્રષ્ટી.	૩૧
માટે તુ ઉગાર્ય દેા ફેરી, સાચી વાત બ્યાસણ કેરી.	૩૨

પદ ૩ ભું.

સમજ સંચાર સખ ભુઠા, જેસા ધુમારકા સુઠા.	૧
પક્ષા ખ્યાર ઉરમે ઉઠા, તેસા તખ કીશમત ફુટા.	૨
જોદાયે આદમમે ઠારા, નામુકા કર્લે પોઠારા.	૩
જોદાકા વહો બન ખ્યારા, હરમેસે હોયગા ગુમારા.	૪
તું આચા જખ ચા છોટા, તરે તખ નાહી યા તોટા.	૫

પીછે ખેલ કર લગે ખોટા, છુચાયા ઘરૂકા ગોટા.	૬
ઝોરત દીલદાર તું લાયા, ખુશીસે ખાન ખુબ ખાયા;	૭
પીછુંસે. આરામ બીછાયા, ખોટાકા ખેલ નહીં પાયા.	૮
મોહી મોહોખતમેં ચડા, રહેતા તાજગીરમેં ખડા;	૯
પાપુકી પખલ મેં તું પડા, મચાયા ખેલ જહોત બડા.	૧૦
કપટ કર મ્હાય વાંસે લાના, દામકા હર્દે દીવાના;	૧૧
મજમેં હો જાત મસ્તાના, જરૂર એક દીન મર વાના.	૧૨
સાહેબકું ચાદ નહીં લાતા, તેરા દીન જલદીસેં જાતા;	૧૩
વહિભ મોહોસેં ગજલ ગાતા, ખોટાકું ચાદ નહીં આતા.	૧૪

પદ ૪ થું.

સમજ પ્રાનલાલ તું મેરા, આલમમેં કુછ નાંહી તેરા;	
શીસા કર શીરતા ફેરા, જંગલુંમેં હોયગા ડેરા.	૧
ધનિકી ધેનું હેં લાલા, ચરાવન જાત ગોવાલા;	
કબુએ ન દેખે પય ખ્યાલા, નછોમા ફલાલ કર ડાલા.	૨
માલીક બીન કેહે માયા મેરી, સમજ મન તું નહી તેરી.	
સબી ચિજ હે ખાવન કેરી, લીયા જુઠ જાન મેં ઘેરી.	૩
સકત સપટાઈ જાવેગા, પેટ ભર જીતી આવેગા;	
ચોરાશીમે ફીર આવેગા, જળી હરી ગુન ગાવેગા.	૪
ઉંધા સુધા કરહે મ્હેલા, ગરબ સખ છોડકે ઘેલા;	
જુકા હામ દામ હવેલા, હોજા સત ગુરૂકા ચેલા,	૫
સમાગમ સત્ય હોવેગા, સંગ સાથુ મેલ ધોવેગા;	
છુકર છુનગાની આવેગા, પીછુસે આપ રાવેગા.	૬
જ્ઞાન ધ્યાન દાનમે રહેના, આદમ દેહ વ્હાવ એહી લેના.	
સુખ દુઃખ સમ તુલ્ય રહેના, સમજ સચ પચાસકા કેહેના.	૭

પદ ૧ લું.

સાફ સાફ રે સુરત શહેર. એ રાગ.

ભજે ભજે ભાઈ ભજે ભગવાન, ભજન વણ સહુ ખોડું;	
તજે તજે ભાઈ તજે અભિમાન, તજ્યા વણ પાપ મ્હોડું.	ટક.
ભગવત ભજવા અભિમાન તજવા, સજવા સુકીત કામરે;	
અમુલ્ય દેહ આ મનુષ્યનો મળીયો, સોપી લેવુ સુખ મામ.	ભ. ૧
ભજવાથી શું ભાગી પડેછે, ન ભજવે શું સુખરે;	
અભિમાન રાખે શું કમાયો, તજવાથી શું દુઃખ.	ભજન. ૨

કહે કૃષ્ણ કૃષ્ણને રટ રામ રામજી, કર્યં બ્રહ્મ બ્રહ્મ ઉચ્ચારે;
 ગોવિંદ ગોવિંદ ગા ગોપાળો, પ્રભુ પ્રભુ કર્યં પોકાર. ભજન. ૨
 હરી હરી હરનિશ બોલને બાપુ, સદા સુખકારી તેહરે,
 ભજન કર્યં ભય ભાગે ભવનો, મટે ચોરાશી દેહ. ભજન. ૪
 રથુળ સુક્ષ્મથી સુકા ચર્ધના, બ્રહ્મ પદમાં તદરૂપરે;
 વ્યાસ વહાલ ભણે હણતુ ઉપાધિ, તે ઉત્તમ અનુપ. ભજન. ૫
 પદ ૨ જી.

સુણો સુણો સત્ય ધરમી લોક, કળજીગની કરણી;
 જોઈ જોઈ ઉપજે મન શોક, કહું ચારતા વરણી. ટેક.
 કળજીગ વારે ઘણે કુધારે, ચાલે હરીના દાસરે;
 કાળજીમાં કાલી કરોડો, મહોદમાં મીઠાશ. કળજીગ. ૧
 જ્ય જ્ય કરતાં નર નાર ફરતાં, માળા રાખે પાસરે;
 કોઈ દીન હરીજન મેંમાન પધારે, પડે રૂદેમાં ત્રાસ. કળજીગ. ૨
 હરતે મુખડે આવો એમ બોલે, હંધ્યામાં સંતાપરે;
 બેસો કહી બારણે બેસાડે, કયાં આબુ આ પાપ. કળજીગ. ૩
 સાળો કે હીઅરીયો આવે, તો ઉપજે ઉમંગરે;
 પધારો પધારો કહી જોરકામાં, ઢાળી આપે પલંગ. કળજીગ. ૪
 હરીજનને હે કણકી કોરમું, બાકો બાઓ ધર પહારરે;
 દીયર સાળાને હુંનાં પાણી, ઘણા ધીના કંસાર. કળજીગ. ૫
 જળ હરીજનતું લાવતાં બળડે, નર નાર માંડે જીવરે;
 દીયર સાળાને જળ માગતામાં, લાવીને આપે દુધ. કળજીગ. ૬
 ખબર ન પુછે હરીજન કેરી, સુખ મરડીને ભયરે;
 દીયર સાળા સંગ હરીહરીને, વાતનો હરખ નમાય. કળજીગ. ૭
 સગાંને સાફ સેવ્યો સુધારે, તળાઈ ઉશીકાં અનેકરે;
 હરીજનને પાથરવા આપે, ગોદડી ગાલો એક. કળજીગ. ૮
 સગાંને ખેંચ તાણુ કરીને, રાખવા આતુર ધાયરે;
 હરીજનને મશેમશે બોલીને, તરત કરે વીઢાય. કળજીગ. ૯
 છેવટનો સગો હરીજન સુકી, સ્વારથી સગો ચઢાયરે,
 વહાલ વહે એવા ભક્ત કુડીલા, કો કાળે મોક્ષ ન ભાય. કળજીગ. ૧૦

પદ ૧ જી.

સાફુ તો જેને કહીએરે—એ રાગ.

બીવેકે વિચારોરે, સત્ય વસ્તુ શોધવાને;
 મીઠ્યા શું પોકારોરે, સત્ય વસ્તુ શોધવાને. ટેક.

રબી રબી યુમો પાડે, ન થાયે પ્રકાશ;	
ખરે રબી પ્રગટે ત્યારે, તીમીર પામે નાશ.	વિવેકે. ૧
ઉંઘમાં લવે હું બાથું છું, પથ્થુ તે કેમ મનાય;	
વગર ખાધે ખાઉછું એવું, બોલે બુખ ન ભાય.	વિવેકે. ૨
નગ્ન કહેશે હીપું છું પથ્થુ, વસ્ત્ર વિનાનો નર્શ;	
જળ વીના જળ પીઉછું કહે, છીંચે નહી તર્શ.	વિવેકે. ૩
ઘર મધે હું બેઠો છું, રસ્તામાં કહે કોય;	
મનથી માની લેછે ઘર પથ્થુ, ઘરનું સુખ નવ હોય.	વિવેકે. ૪
કાગળ ઉપર બંધની બંધની, લખો બહુ વચન;	
તે લઈ રૂમાં દાટે પથ્થુ, ન થાયે દહન.	વિવેકે. ૫
સાચો બંધની બે અડોતો, રૂ પ્રલે થઈ ભાય;	
વલ્લભ કહે છે ભક્ત કળીના, અગજળ જેણી રહાય.	વિવેકે. ૬

પદ ૨ જી.

જેયા જેયારે, હરીજન જગતના;	
બહુ રીતે વરત્યારે, ભારે ભેદ ભગતના.	ટંક.
ભક્ત થઈ માળાઓ પહેરે, ટીલાં તાણે મોટાં;	
કૃષ્ણ ગોપીનો સંવાદ ગાયે, વાયક વદે ખોટાં.	જેયા. ૧
મેહે ભરેલા કબી લોકે, મેહેની વાણી ગાઈ;	
સખી ભાવે ભલુ, એવી કાઢી અતુરાઈ.	જેયા. ૨
ગરબી ગજલને લાવણીયો, હુમરીયો તો ઝાઝી;	
મધુર ભાંખે, આડી આંખે, ગાએ ગાલ ગાલ.	જેયા. ૩
નામ આપતું કામ આપતું, નેન ઘણેશં મારે;	
કાન ગોપીને વળગી ઉભા, જગેશ્વર પોકારે.	જેયા. ૪
માનનીયોને મોહ ચડાવા, ગાયું એવું એવું;	
સપુત સુત પિતાને વગોવે, એથી અધર્મ કેવું.	જેયા. ૫
ભાગવત મધે દરમરકંધે, રસલિલા ગવાણી;	
તેથી પથ્થુ બાંહે મહે ગાઈ, જગત કરું ધુળધાણી.	જેયા. ૬
સુખ પાઈઓ જેવા ભવતો, ભાગવત ચાતુર રલોકી;	
તરણનો મેરૂ કયો મહી, મેહીની વાતો એકી.	જેયા. ૭
ચાર રલોકમાં આવડી લિલા, કહો ભાઈ કયાં સમાણી;	
મેહેવાળાની મેહે વાણી તે, મેહેવાળે વિખાણી.	જેયા. ૮
સખી ભાવ નવચા ભક્તિમાં, કોઈ કાઢી ભતાવો;	
શખા ભાવને શખી ભાવ કહી, રીઠ સહુને સમભાવો.	જેયા. ૯

હયાના ભૈયા કાલીને, ગયોડાં ગાઠવિયાં;
જેને જેવાં ગમ્યાં તેવાં, ઉટાંગો ગાઠવિયાં. ભેયા. ૧૦
પણુ યુદ્ધિ સરવે પ્રાણીમાં, આપી છે શ્રી હરીએ;
તેમ છતાં ગપાદકોનો, તોલ કેમ ન કરીએ. ભેયા. ૧૧
બાલતણી તો તોલ ન બાણી, કરે સુમતનો ધંધો;
મ્હોટા થવા સુમત બાણી, બ્યાસ કહે તે અંધો. ભેયા. ૧૨

પદ ૧ છું

રાગ પરજ.

અહો રામ રામરે, દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ;
ગયાં નાત બાત તાતરે, ગયાં ધૈરાંઓને બાળકાં;
ગયાં ભગન્નીને જાતરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ટેક.
અહો રામ રામરે, પ'ટે ગયા કે ગઈ માવડી;
ગયો સકળ સંસારરે, ગયાં ઘર બારને ગાદીયો;
ગયાં વિતને બંધેપારરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૧
અહો રામ રામરે, ગયાં આબુષણ અંગનાં;
ગઈ સુખ સત્યાયરે, ગયાં મંથકને માળીયાં;
કેટે કાગલાવ થાયરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૨
અહો રામ રામરે, કોમળ પથારીએ પ્હોડતાં;
તેતો પ્હોડયા કાદ માંચરે, ઝોડવાને ઉંચાં નીચાં લાકડાં;
અંગ ઉઘાડાં દેખાયરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૩
અહો રામ રામરે, મધુરે મ્હોટે પાન ચાવતા;
પડી તેને મ્હોટે આગરે, ઉજ્જુ રૂતુએ અંગ બાળવ્યું;
તેના પર્જાવા પાગરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૪
અહો રામ રામરે, ઉંદર ખોટે ને ભોરંગ ભોગવે,
કીડી સાંચી સાંચી બાયરે, કણુ મેળવેલા કંઈ કાળના;
તેતર ખોદી ખોદી ખાયરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૫
અહો રામ રામરે, કાચલને ઉછેરે કાગડો,
બાણી પોતાનો સાથરે, છેવટે ઉડીને બાય બાતમાં;
પેલો કાગ ઘસે હાથરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૬
અહો રામ રામરે, ઘણા ગયા છયાં છત છોડીને;
ઉટે હવેલીયે કાગરે, બલેરા મ્હોલે ભમ્યાં ભુતકાં;
સળ્યાં શીશવોને સાગરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૭

અહો રામ રામરે, બેઠી કાપડમાં કસારીયો,
હુણે લાગ્યો ઘર ભીતરે, ઉઘેઈ લાગી ઉભે થાંભલે;
લોક હુટી ગયું વિતરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૮

અહો રામ રામરે, લુલ્હો તે ભટકાયો ભોગમાં;
અંતે તૂટી ગયો ભેડરે, વલ્લભ વદે ચેતિ બોલજો;
જેજે શ્રી રણછોડરે. દેહ ગયે દુનિયાં ગઈ. ૯

પદ ૨ જી.

અહો રામ રામરે, મ્હાડ મ્હાડ કેહેતાં કંઈ મરી ગયા;
ત્હાડ નહી તલ ભારરે, પોતાનું હોય તો ભયે નહી;
જીવ કરી લે વિચારરે. મ્હાડ મ્હાડ કેહેતાં કંઈ મરી ગયા. ટેક.

અહો રામ રામરે, લીખારી હતા તે ગ્રહસ્તો થયા;
થયા ગ્રહસ્ત ગરીબરે, સોનાને થાળે જમતા હુતા;
તેને ના મળી ઠીબરે. મ્હાડ મ્હાડ. ૧

અહો રામ રામરે, નગર ઠેકાણે ઝગર થયાં;
થયાં સુસરાં શે'મરે, શે'મને ઠેકાણે પાધર પડયાં;
અનાદી ચાલે એ'મરે. મ્હાડ મ્હાડ. ૨

અહો રામ રામરે, ઉકરડે ઉપડી હવેલીઓ,
હવેલીના ઉકરડાયરે, રાજા હુતા તે થયા રાંકડાં;
થયા રાંકડા તે રાયરે. મ્હાડ મ્હાડ. ૩

અહો રામ રામરે, એકના અનેક સુત ઉપન્યા;
થયા અનેકના એકરે, વસ્તારી કેહેવાયા વાંઝીયા;
વાંઝીયાના અનેકરે. મ્હાડ. ૪

અહો રામા રામરે, બેસતા ઘોડલે ને ગાડીએ;
તેને ન મળ્યાં ઉપાનરે, જરીયાનો ચરણમાં ચોળતા;
તેનાં ઉઘાડા વાનરે. મ્હાડ. ૫

અહો રામ રામરે, જર તણું જોર માતુ નતુ;
તેનાં નર્મ થયાં ગાતરે, કુપાત્રે સુપાત્ર નિકળ્યા;
સુપાત્રોના કુપાત્રરે. મ્હાડ. ૬

અહો રામરામરે, હોયને જતુ રહે પલમાં;
નબ્ય હોયને થાયરે, દશા વિશી સહુને ખરી;
સુંદ મિથ્યા કુટાયરે. મ્હાડ. ૭

અહો રામ રામરે, તેજડ તહારી રહેશે નહીં;

કરે વહ્નિ હોડરે, વેળા વેળાની છે છાંયડી;
બોલો જેને શ્રી રણછોડરે.

મહાર.

૮

પદ ૩ ભું.

અહો રામરામરે, જોને આ સાર સંસારનો;
તહારે મુઝે કેને શોકરે, ચોકામાં ચીંને ઉતારશે;
મિથ્યા મુકશે પોકરે.

જોને.

૮૬.

અહો રામ રામરે, રોતાં રણેલું પુછશે;
માગી લેશે હીસાબરે, તૂ કહે કેડે વાવરવા;
તેનો નહીં દે જવાબરે.

જોને.

૧

અહો રામ રામરે, એમ કરતાં મુકી દેહડી;
સગાં સાથ સહુ રાયરે, નક્કામો બાણી ઉપાડશે,
ઘડી રાખે નહીં કોયરે,

જોને.

૨

અહો રામ રામરે, નારી તહારી નવે લુગડે;
સજી અંગ સજીગારરે, કોરાં કાંકણ કર ખેરીને;
નીસરે ઘર ખહારરે.

જોને.

૩

અહો રામ રામરે, કપોળે કુમકુમ રોળીને;
શીશે સીંચે ધુપેલરે, થાય બાણે વહુ નિવાતીયાં;
જુઓ રાંડયાનો ખેલરે.

જોને.

૪

અહો રામ રામરે લોક લાજે તને કુટશે;
રોશે એક દીન રાતરે, ચુડી કરમ કરીને વહૂ;
ઠાઠાડે કીયાની વાતરે.

જોને.

૫

અહો રામ રામરે, ભંડાર ભોંયરાં ઉઘેડશે;
નહીં નીકળે કહાપરે, નિસારો નાંખી તુજને;
દેશે કળકળી આપરે.

જોને.

૬

અહો રામ રામરે, જડે જરતો ખુશી થશે;
હશે વાવરો વીતરે, લોજન કરો ભાતભાતનાં;
માન્ય માગવામાં ચિતરે.

જોને.

૭

અહો રામ રામરે, જોહો કરીને ઉભા રહે;
સહુ સગાનો સાથરે, મારે તડાકા ટાઢા થઈ;
જોઈ રહે વાટ નાતરે.

જોને.

૮

અહો રામ રામરે, કરવો લેખર ગલપાપડી;
પડવો પકવાનરે, ગળ્યાં જમણુ તે મુઆતણાં;
એ તો કાણુ કે બાનરે.

જોને.

૯

- અહો રામ રામરે, મીઠાં મોઢાં થાય લોકનાં;
જસ લે પરીવારરે, તારા કરમના કૌથલા;
તહાફ દુઃખ દિન આરરે. જોને. ૧૦
- અહો રામ રામરે, નામ તહાફ નેવે સુકીયું;
ટાળી તનનો ઉચાટરે, નાત સાથ ખવરાવે ખુશીથી,
પોતાને ખાવા માટેરે. જોને. ૧૧
- અહો રામ રામરે, તુજ કાજ કોઇ કરે નહીં;
કરે સ્વારથી કામરે; સુખે કે દુઃખે તુને રહે;
તપાશી લે તમામરે. જોને. ૧૨
- અહો રામ રામરે. સુખડું દીધેલું સાંભળે;
રળી લાગ્યો તો એહરે; લગ્યો હોતે તો વધુ લાવતે,
તને રકવાતું તેહરે. જોને. ૧૩
- અહો રામ રામરે, દેવું દેવાતું દુઃખ હોય તો;
ફેવે વારમ વારરે, લગ્યો હોતે તો રણુ વાળતે;
તને તેના પોકારરે. જોને. ૧૪
- અહો રામ રામરે, કાંતો જોય આફ લોથને રહે;
સહુ સ્વારથ કાજરે, પશુ તું કયાં પડ્યો હંધશ લગ્ન;
તેની કોઇને નહીં દાજરે. જોને. ૧૫
- અહો રામ રામરે, હશે તુને સુખડું કે દુઃખડું;
તેના ન કરે વિચારરે, સ્વરણે રહ્યો કે નરકે ગયો;
મજ્યું માન કે મારરે. જોને. ૧૬
- અહો રામ રામરે, સ્વાનને સ્વરૂપ કહી આવીયો;
પેસવા ઘરમાંયરે, ઉઠે લઈને લાકડી;
તહાફ આલે નહીં ત્યાંયરે. જોને. ૧૭
- અહો રામ રામરે, લુછી દ્રષ્ટીએ જો લગ્ન;
માયા મોહ તન તોડરે, વદલલ વદે સહુ બોલને,
જેજે શ્રી રણુએહરે. જોને. ૧૮

પદ ૪ થુ.

- અહો રામ રામરે, રંગ ભંગ હંગ ગયો અંગનો;
થયું ઘરડેફ ગાતરે, અધુ ગળીને ઉડાં ગયાં;
નરમ થઈ નસો માતરે. રંગ. ટેક.
- અહો રામ રામરે, હંત પડ્યાને ક્યાં મળ્યાં;
સુધ્ધ વહી ના સકાયરે, ચરણો આલતાં મુજ પડે;

- કંપે થરથર કાયરે. રંગ. ૧
- અહો રામ રામરે, બાત કરતાં લાળ નીસરે;
આવી કાનમાં પહેરાશરે, નાશીકા ચુએ જાંઘી ગોખરી;
કોઇ બેસે નહીં પાસરે. રંગ. ૨
- અહો રામ રામરે, જવાનીમાં રળીને મરી ગયા;
પડયુ પુત્રોને લોગરે, એટલે સગા થયા નારના;
કોણ જુએ મારે રોગરે. રંગ. ૩
- અહો રામ રામરે, ઝોસડ વાસડ કોઇ ના કરે;
કેહેવા બાઉ કહી કાયરે, બહુ બહુ હાઉ કરી ઉછળે;
ધશી કરડવા ધાયરે. રંગ. ૪
- અહો રામ રામરે, કહું સુતને તો સુણે નહીં;
બહુ કેડ લઇ વાતરે, હીકરા ડહ્યા કરે દાંતીયાં;
કેહેસે મેરને તું તાતરે. રંગ. ૫
- અહો રામ રામરે, ઘડપણમાં ગણ્યાં ગાંડીયાં;
નેડે ઘરડી થઇ નારરે, ટુંકારા હુંકારા કરે સહુ;
બહુઓના કારભારરે. રંગ. ૬
- અહો રામ રામરે, સાંચી સાંચી દીધું સુતને;
ક્યાંથી કરૂં કાંઈ દાનરે, કોડી માગેથી મળે નહીં;
આપે થાઉં હેરાનરે. રંગ. ૭
- અહો રામ રામરે, ઘરતું જગોણું કરૂં બારણે;
તેમાં શો વળે દંનરે, લોક ઉલટા હાંશી કરે;
પુશી થાય દુરીજનરે. રંગ. ૮
- અહો રામ રામરે, જવાનીમાં માળા ન ફેરવી;
ધર્યું નહીં હરી ધ્યાનરે, આપાએ ઉછેર્યો બાળકાં;
રણુ બાર્યું ભગવાનરે. રંગ. ૯
- અહો રામ રામરે, ગહારાં ધારી મોહી ગયો;
થયો કરમનો વાંકરે, જોખનમાં જરા નવ ભણીયું;
જખ મારી થયો રાંકરે. રંગ. ૧૦
- અહો રામ રામરે, અમલ ઉતર્યો હવે આપનો;
થયાં સણીયોનાં સબ્યરે, અધીકાર એક પાપી પેટનો;
તે પણુ લોક લાજરે. રંગ. ૧૧
- અહો રામ રામરે, ઝોસીઆળો અવતાર આવીયો;
પરવશ નારી નરરે, કાળ અખ્યો ને મુકી આલીયો;
ભયો ભાદર્યો ઘરરે. રંગ. ૧૨

અહો સમ સમરે, આપે ન વવરાયું આપનું;	
થયા અન્ય અધીકારરે, કાલાં આબ્યાં ને કાલાં આલીયાં;	
વહી છુટયાં અવતારરે.	રંગ. ૧૩
અહો સમ સમરે, કોડી કોડી ભોડી માયા મેળવી;	
ચોટયું ચિતમાં ચિતરે, જવાબ શો હઉ જમરાયને;	
થયો પાપે ભવભીતરે,	રંગ. ૧૪
અહો સમ સમરે, પુ'ઠે પરતાવો બહુ પામીયો;	
થઈ ગયો રોડા રોડરે, બ્યાસ વહે ચેતો જવાનીમાં;	
ગોલો જેજે શ્રી રણછોડરે.	રંગ. ૧૫

પદ ૫ મું.

અહો સમ સમરે ભવ વિંટાયો જન્મળમાં;	
માયા મરતાની છે છેકરે, મોહ મદમાં ભવ ઝીકીયો;	
રહ્યો નહી લોલો નેકરે.	ભવ વિંટાયો જન્મળમાં. ૧૬.
અહો સમ સમરે, પાપી પેટે પાપો કર્યો;	
ભયો ભલેશ ભંડારરે, સગાં સહોદર ખેં ગયાં;	
સાચે લીધું ન લગ્યારરે.	ભવ. ૧
અહો સમ સમરે, જમડાયે ભવડાને ઝાલીયો;	
દીધો સુદગળ મારરે, પ્રાણ લાલ પ્રાહારથી ત્રાસીયો;	
કરે કારમા પોકારરે.	ભવ. ૨
અહો સમ સમરે, ચોટલી ઝાલી જમે તાણીયો;	
નાંખ્યો ગોખડને પંથરે, અણીઆળી અંકુશે મારતા;	
ચુ'ટે આમડી અત્યંતરે.	ભવ. ૩
અહો સમ સમરે, વેતરણી નદીમાં લાવીયા;	
જેમાં રૂધીરાનાં નીરરે, ઝળેળા ખાતો જમે નાંખીયો;	
ધણે દુઃખે ગયો તીરરે.	ભવ. ૪
અહો સમ સમરે, જમ રાય પાસ ઝાલી લાવિયા;	
ઉભો કયો હરામખોરરે, છુહાર કરીને જમ ગોલીયા;	
લ્યો ખાંધી લાભ્યા ચોરરે.	ભવ. ૫
અહો સમ સમરે, જમરાયે ભેઈ નીચું ઘાલીયું;	
દીધા હાથ બે કપાળરે, હુકમ કયો નીચું ઘાલીને;	
ક્યાંથી આવ્યો આ ચંડાળરે.	ભવ. ૬
અહો સમ સમરે, સુણીને ફૂત લેઈ આલીયા;	
તાંણી ટાંચ્યો ઉધે શીરરે, કંપે છે કાળજી કારમું;	
વહે નેત્રોમાં નિરરે.	ભવ. ૭

અહો રામ રામરે, છુટવાને વારે વારે વિનવે;	
હવે નહીં કદ્ પાપરે, આટલી વેળા છોડો મુજને;	
કેણ સાંભળે ત્યાં બાપરે.	૮
અહો રામ રામરે, જળ વિષ્ણુ કંઠે કાંટા પડ્યા;	
હુધા પીટેછે પેટરે, જખ મારી તે હું ભુલીયો;	
કરી વાહાલાની વેઠરે.	૯
અહો રામ રામરે, છેકરાંઓએ મને છેતર્યો;	
છેતરી ગઈ નારરે, રળી રળીને મેં ભર્યો;	
ધણા ગર્થ બંડારરે.	૧૦
અહો રામ રામરે, સગાં સાથે નવ આવીયાં;	
મેલી થયું નહીં કોયરે, મુજ પેરે જે જીવ ભુલશે;	
તેની આ ગત હોયરે.	૧૧
અહો રામ રામરે, ત્રીસે દીવસ ટાંગી મુકીયો;	
આવી જમને દયાયરે, જામીન થઈને છોડાવીયો;	
ગયો ગર્ભવાસ માંયરે.	૧૨
અહો રામ રામરે, માને ઉદર મળ વેઠીયું;	
નવ માસે પડ્યો બહારરે, હવે વિચારી આવ્યો પ્રાણીયા;	
બધો કુળ છે સંસારરે.	૧૩
અહો રામરે, સુણી સહુ સમજી જાણે;	
સખાં નથી માત તાતરે, સાચુ ન હોયતો લે પારખું;	
ગ્રહી બેશ માળા હાથરે.	૧૪
અહો રામ રામરે, પાંચ માસ પૈસો ન જોડતો;	
જોજે કરડવા ધાયરે, સગાં એ તારાં કે દ્રવ્યનાં;	
વાળો ગાંઠ મન માંયરે.	૧૫
અહો રામ રામરે, ચેતો ચેતો ભાઈ ચેતી લ્યો;	
કહો કબ્જુ કર જોડરે, બ્યાસ વાણી સત્ય જાણી બોલજો;	
જેજે શ્રી રણુછોડરે.	૧૬

પદ ૬ હું.

અહો રામ રામરે, કેહ દીધો શીઠ હુઃખનો;	
મામા માગે સંસારરે, લપટાઇ પડ્યોહું તે લાલચે;	
નથી શેવાતા શ્રી નાથરે.	૧૭. ટેક.
અહો રામ રામરે, આજ વેળની વાત સાંભળી;	

તેનો સાર જાણ્યો જોહરે, સત્ય સમરણ સમજ્યા વીના;
પડે ચોરાશીમાં દેહરે.

દેહ. ૧

અહો રામ રામરે, તેનો ભય ભારે મને બાશીયો;
હવે શો કફ ઊપાયરે, માયા ન મુકે મારો કેડલો;
દિનપર દિન જાયરે.

દેહ. ૨

અહો રામ રામરે, આટલી ઉમર એળે ગઈ;
પણ પામ્યો નહીં યાગરે, જાળળે જમ્યો નહીં નાથને;
કેમ પામું મોક્ષ માગરે.

દેહ. ૩

અહો રામ રામરે, જેવો તેવો દાસ હરી તાહારો;
જેવો નહીં જરા વાંકરે, ચુક્યો હો કદી કોઈ કામમાં;
તોહ જાણીને રાંકરે.

દેહ. ૪

અહો રામ રામરે, જોઈ જોયું સુખ સંસારનું;
તેમાં નીકળ્યો ન સારરે, આપ વિના કોઈ બેલી નથી;
નથી તુ વિના ઓહારરે.

દેહ. ૫

અહો રામ રામરે, અરજ કંગાલની સાંભળો;
માયુ બેઠ કર જોહરે, વ્યાસ કહે તેણું સહુ માગને;
બોલો જેને શ્રીરણુહરે.

દેહ. ૬

પદ ૧ જી.

સોના સામોતે સુરજ ઉગીયો, એ રાગ.

આજે ભગવત ભજવાનું ટાંકણું, મળ્યો મનુષ્ય વર્ગનો દેહ.

આ. ટેક.

ફરી ફરીને આવ્યો છે છેડલો, લાગ્યો નટવર સાથે રમેહ.

આ. ૧

લક્ષ ચોરાશી શરીર ભોગવ્યાં હતાં નર્કની ખાંણી તેહ.

આ. ૨

એવા નર્ક નીવારણ શ્રીનાથજી, વિશ્વંભર વિશ્વનો પતી જોહ.

આ. ૩

સાચો સ્વામી તે સમજીને ઝાલીયો, તેની પ્રેરણાથી ટળીયો સંદેહ.

આ. ૪

કદી જગતના લવ કેહશે જુઠું, કોઈ કેહશે આ કાઠયો છે વેહ.

આ. ૫

એણું જગતું કહ્યું ન જોશો નાથજી, સઘળું સમજેછો મનમાં હોય જેહ.

આ. ૬

વ્યાસ વહ્નિલ વળગ્યોછે વીઠલા, જોજો દેતા છળીલાજી છેહ.

આ. ૭

પદ ૨ જી.

ભાંધરે ભજવાની વેળાયો વીતશે, જોને આવરણમાંથી ઝાછી થાય. આ. ૧

ભાંધરે મનુષ્ય દેહ હરીફરી આટલો, પાછા પડીશું ચોરાશી માંથ. આ. ૨

ભાંધરે કાળ કપરો માંથે ટમટમે, જેવો અજાને ઠસે હણુવા મહોથ. આ. ૩

ભાઈરે અગ્નિને સુમત આલીયો, નહીં મરશુ રેહેશુ સહા હાંય.	ભા. ૪
ભાઈરે એવું ધારેલું તારૂં જ્યુઠું, તારૂં ધાર્યું તૂટી ન જાય.	ભા. ૫
ભાઈરે ઠેસ વાગેને ઠેકાણે પડે, જોને જોતાં જોતાંમાં ઘણા જાય.	ભા. ૬
ભાઈરે ભજવા વધપણે રાખે વાયદો, તેતો તારાથી કેમ કળાય.	ભા. ૭
ભાઈરે તુજ પેરે ઘણા ઘણા ભુલીયા, ભુલ્યા તે દુલ્યા ખાસડાં ખાય.	ભા. ૮
ભાઈરે રાત હીવસ રળે રોકડા, દેખી ભકતોથી નવ્ય રહેવાય.	ભા. ૯
ભાઈરે ઘડી ન ગાયા શ્રીગોવિંદને, દેખી દેખી વલ્લભ અકળાય.	ભા. ૧૦

પદ ૩ જી.

ભાઈરે ભજન ખરી તરવાર છે, અલો કોઈ મુરા રણ ધીરા.	ભ. ટેક.
ભાઈરે કંખે રૂપી કટારી અલો, પછી પડાવો જમડાને ચીસ.	ભ. ૧
ભાઈરે ભગવાન રૂપી ભાલો લેઈને, છેદી નાંખો એ ચોરાનાં શીશ.	ભ. ૨
ભાઈરે અલો ગોર્વાદ રૂપી ગુપ્તિને, મુકો નસાડી માયાના પોલીસ.	ભ. ૩
ભાઈરે હરી રૂપી હથીઆરથી, રાખો રંગ ભોગ ઉપર રીસ.	ભ. ૪
ભાઈરે ભજન રૂપી ધરો ઢાલડી, તુને લડતાં ન વાગે કો દિસ.	ભ. ૫
ભાઈરે રણછાડ રટી ને રણ છુટો, વહે વલ્લભ જગમાં જીતીશ.	ભ. ૬

પદ ૪ થું.

ભાઈરે ધન્ય જતુંની હરી ભક્તની વેઠયો ગર્ભ પડયો પરમાણુ.	ભ. ટેક.
જેણે જનમીને જપ્યા જગધીસને, સાચા સમયો શ્રી પુરૂષ પુરાણ.	ભ. ૧
ભાઈરે ભક્તિથી કુટુંબ તારીયું, કર્યું ઇકોતેર પેઢીનું કલ્યાણ.	ભ. ૨
ભાઈરે ધન્ય એ ભક્તિની માવડી, એવું ઉદર રતનની ખાણ.	ભ. ૩
ભાઈરે હરીજન ઢાળા ન અવતર્યો, તેતો રંડાએ વીંદાળ્યો પાપાણ.	ભ. ૪
ભાઈરે પાકયો અંગારો પેટ પાપણી, તેની સાત પેઢી નર્ક ભણ.	ભ. ૫
ભાઈરે ભકતે જગતમાં જય વરતાવીયો, વરતે જમપુરીમાં જેની આણ.	ભ. ૬
ભાઈરે ભેટો ભક્તને સહુ ભાવથી, જેની ભક્તિ સાચી રામ ખાણ.	ભ. ૭
ભાઈરે જમદુત ત્રાસે છે ભક્તિથી; વહે વલ્લભ વીવેકની વાણ.	ભ. ૮

પદ ૫ મું.

મારે ખરો ભરૂંસો પ્રભુ તમતણો, નથી માત તાત આતનો આધાર.	મા. ૧
સગાં સહોદર સરવે છે સ્વારથી, વળી સ્વારથી પુત્ર પરીવાર.	મા. ૨
પ્રભુ સુંદરી સગી સ્વારથી, એવો સ્વારથી સકળ સંસાર.	મા. ૩
પ્રભુ સ્હાય કરજો સુભ કામમાં, નથી બીજો કોઈ સ્હાય કરનાર.	મા. ૪
પ્રભુ પ્રેલાદને કરી સાદાતા, લીધો નરસિંહનો અવતાર.	મા. ૫
પ્રભુ સુખન્યાની કરી સ્હાયતા, કીધી કલા સીતળ શ્રી મોરાર.	મા. ૬

પ્રભુ સ્હાય કીધીતી પાવકમાં નીમામાંથી ઉગ્યાયો મંજર.	મા. ૭
પ્રભુ ગજ ગ્રાહ થયો તે નીરમાં, તેને છાહાંયો નિશ્વાધાર.	મા. ૮
પ્રભુ કોરવ કેરી સભા મહી, રાખી લાજ ઉગારી પાંડવ નાર.	મા. ૯
પ્રભુ દુરવાસા સાય દેવા મોકલ્યા, વનમાં હતા કુંતાના કુંવાર.	મા. ૧૦
પ્રભુ જો અણે પાત્ર ઉઘાડીયું, મહીથી સોધી કાઢ્યો ભાલુતાર.	મા. ૧૧
પ્રભુ તે તારે ત્રીલોક ત્રમ કર્યો, કરી પાંડવને સ્હાય બારંબાર.	મા. ૧૨
પ્રભુ હરિશ્ચંદ્રનું સત્ય રાખીયું, હીધો નિશ્વામીત્રને ચક્ર માર.	મા. ૧૩
પ્રભુ નરસિંહ મહેતાને કરી સ્હાયતા, કીધો સાધ મહામેશનો બહેવાર.	મા. ૧૪
પ્રભુ મીરાંબાઇને મળ્યાં વીખડાં, કીધાં અમરીત સરખાં સાર.	મા. ૧૫
પ્રભુ ગુણકાને ગોવિંદ રીલ્યા, ખેડ્યો પુરણ પ્રેમ વડે હાર.	મા. ૧૬
પ્રભુ એવા અનેકની વહારે ચઢ્યા, તેવા ચઢને આ હાસને બહાર.	મા. ૧૭
પ્રભુ બ્યાસવદલના હાસ તાઢારો, બાણી માત તાત કડ પોહાર.	મા. ૧૮

પદ ૧ લું.

સંત સમાગમ કીલખે ભાઈ. એ રાગ.

બે લવડા એક કમાણી તારી, ભગવત ભજવાની આવી છે સારી;	
કરીલે હોરતને થાતું બહેંવારી કે, ભગવત ભજવાતું ટાંકલું.	૧
હોરત કરી માયા પદની તે પાપી, કયાં કરે છે તું આપ અધ્યાપી;	
તેથી નથી કલ્યાણ કલ્યાપીકે.	ભગવત. ૨
કમાણી કીધી કુચલી કરી પરની, લેવડ દેવડ તે કીધી ન હરની;	
જનમી જન્મળ કરીછે આ ઘરની કે.	ભગવત. ૩
નાત ભાતમાં ઉપમા લીધી ગાઝી, પરધન હરીયું તે બેહક પહાલ;	
તેણે ન થાય રંગીલોલ રાણ કે.	ભગવત. ૪
ઉત્તમ અવસર મળીયો પ્રાણી, કયાં લગી જેઆ કરીશ ઘરવાણી;	
મનુષ્ય જનમ શું કરે મુળધાણીકે.	ભગવત. ૫
એવા પછી તાફ હાય ન આવે, જખીશ કહી શું હરીને સમભવે;	
ચઢાંચુ તાફ પ્રભુ પાસે ન ફાવે કે.	ભગવત. ૬
પ્રાટે કહીએ તુને હરીજન હોવા, લક્ષમી કરે ટીકું તુજ સૂખ ભોવા;	
ત્યારે તું ભય તાફ મોહું ધોવા કે.	ભગવત. ૭
બ્યાસ વલ્લભ કહે તુંને વારી, કેમ બળી મહા મુદ્ધિજ તહેવારી;	
કેહેક માંધી ગાઈ છે ગિરવારી કે.	ભગવત. ૮

પદ ૨ બું.

નરહરીતું નામ નહકું છે ભાઈ, મોક્ષેશુ પ્રાણી બીરાજે તે માંહી;	
આત્મી તીરે તરીજ વાંસ સ્કાંધ, તો લક્ષ ચોરાશીથી ઉગયોર.	૧
કૃષ્ણતું નામ કહે કેડ બાંધી, સાચપણે શામળાને લે સાધી;	
મોહ મદ માયાની મટે ઉપાધી; તો.	૨
વેસધરી નાયક જાય દાંડે, તેવી રીતે ભક્તનો વેસ માંડે;	
જગતનો જાય છેકાં છેક છાંડે, તો.	૩
શુભ કારજમાં શીલ જાય રાખે, જાય સુખી સુખ સમ સમ બાંખે;	
પાખંડ પડપંચ દુર કરી નાંખે, તો.	૪
નીતીની લગામ લે કરમાંચે, જ્ઞાન રૂપી ગોડલે સ્વાર થાચે;	
થે સ્વાર સુગરૂપને મળી જાયે તો.	૫
બરોસો કર ભગવત કેરો ભાઈ, છેવટ છેડે નથી બીજો કાંઈ;	
જ્યાંથી તું આંચો જઈશ તું ત્યાંઈ, તો.	૬
છે ઘર ધરતીનો છેડો જેવો, સુગપદ સહુનો છેડે છે તેવો;	
માટે ત્યાં આત્મા અરપણ કરી દેવો, તો.	૭
જે જ્ઞાનમાં ગતી ન પહોંચે તારી, તો દુઃખી રીત બતાવું છું સારી;	
વહે વહ્નિ ગાઈ લે ગિરધારીતો.	૮

પદ ૧ બું.

હરી લજ્જનધકી છાટા હોય તે—એ રાગ.

આણુંદ અતી, પણુ સ્વપ્ના તુલ્ય આ સંસારનો જાણુજે;	
ચેત સુંદમતી, અખંડ જ્ઞાનંદ કટી કરીને આણુજે.	ટક.
અલપાનંદ સઘળી માયાનો, અલપાનંદ જ્યાં કાયાનો;	
છે અખંડાનંદ જગરાયાનોર.	આનંદ ૦ ૧
અખંડાનંદ તે અચળ સ્વામી, સહુ વિશ્વતણા અંતર યામી;	
પ્રણુ પરમાત્મા છે મોક્ષધારીર.	આનંદ ૦ ૨
જોજે મહારીને માંકલાં રખડે, રમે રમાડે તેને થાક અડે;	
જોજ્યા જોનારને મહેનત નપડેર.	આનંદ ૦ ૩
છે મરકટ રૂપ સંસાર સારો, મહારી તે વિશ્વપતિ ધારો;	
સુગ સ્વરૂપ તે જાણુ જોનારોર.	આનંદ ૦ ૪
જે જોનાર તે પુરણ જાણુ છે, વિશ્વપતિ તે મહારી લય છે;	
આ સંસાર એ મરકટ સમજેર.	આનંદ ૦ ૫

તેથી પરમાત્માને રૂપ થાતું, લક્ષ ચોરાશીથી ઊગરી જાતું;
સમજીને વ્યાસનો સંગ સહાતું રે. આનંદ ૦

૬

પદ ૨ જી.

માર જમડાનો, સુકાવનાડું કરી વણ જગમાં છે નહીં;
યૈશ દમડાનો, સુરખ જન માયામોહમાં પડી રહી;
તું જાણેછે સગાંસાથ મહારાં, નથી સગાં સુંદરી સુત તહારાં;
સહુછે સ્વાસ્થનાં કરનારાં રે. માર. ૧

ટેક.

આત તાત જાને જાગી બાઈ, કાકા મામા માશી લોભઈ;
સહુ રાખે સ્વાસ્થની સગાઈ રે. માર. ૨

તું મહારાં સગાં સમ જે પ્રાણી, હોય તહારાં તો જો જોધાણી;
એક માસ સુકીદે કમાણી રે. માર. ૩

પછી કેવા તુજને ખવરાવે, મોહોડું મરડે ને નવ જોલાવે;
જેને તે જોદા ઘાલવા આવે રે. માર. ૪

રખ્યા ખખ્યા વિના ભાવ નજ પુછે, ત્યારે તારૂં સથુ સૌ જાતું છે;
તેં તો સુરખાઈથી માડું માન્યું છે રે. માર. ૫

જેઈ પરીક્ષાને સુકય સાથ સહુ, કરી જોયો છે અનુભવ બહુ;
માટે વ્યાસ વદે વારી વારી કહું રે. માર. ૬

પદ ૩ જી.

અગનાની જીવ, અલ્પાનંદ દેખી શું આનંદ થાયછે;
જેવો હરખ ધરે, તેવો આનંદ મટવાથી, દુભાય છે, ટેક.
જેલ્યા જેટલું દ્રવ્ય તું પેંદા કરે, તે વેળાયે તું હર્ષ ધરે;
જોવાયતો દસધણો રોઈ મરે રે. અગનાની. ૧

જેલ્યા પરણીને લાવે નારી, તે વેળા તું હરખે બારી;
જો મરે તો સુદયુક્ત જાય તહારી રે. અગનાની. ૨

કહી નારીને શ્રીમંત આવે, તે વારે હરખ તું ઉપજાવે;
મારે પ્રસવતાંતો રોવશવે રે. અગનાની. ૩

કહી પુત્ર તણી પ્રાપ્તી થાતી, તેણી વેળા ઉલટ નવ માતી;
મરે સુતતો કુટવી પડે છાતી રે. અગનાની. ૪

અલ્યા રણી ખપી દસ માળ જડે, તેવી વખત તુજને હરખ થડે;
તે તુટી પડેતો હરનીસ રડે રે. અગનાની. ૫

ધરે હર્ષ અલ્પ આનંદ તણો, જોનો ઉદ્ધ છિતરીને સાર થણો;
અલ્પ આનંદને જાલ કલેશ ધણો રે. અગનાની. ૬

તે સાફ આ આનંદ દે ત્યાગી, સુખને દુઃખ તોળ ત્રાજનાં માગી;
વહે વલ્લભ ચેતચેત નિરભાગીરે. અગનાની. ૭

પદ ૪ શ્રુ.

અગનાની ભુવ, જ્ઞાન થયા વીના તું ગોથાં ખાયછે;
કરે સાધન અતી, સત્ય સમજ્યા વિનાનો શીદ કુટાય છે. ટેક.
અલ્યા શુદ્ધ શેવાને ઠાકેર શેવા, નીત્ય લજે તું દેવાધી દેવા;
સહુ સાધન સંસાર સુખ લેવારે. અગનાની. ૧
ભુંડા લક્ષ ચોરાશી ટળવાને, જન્મ અત્યુથી પાછા વળવાને;
નથી કરતો મોક્ષપદ મળવાનેરે, અગનાની. ૨
અલ્યા જન્મ અત્યુ ટળવું ધારે, સુખ સ્વરૂપતું જ્ઞાન લે જ્યારે;
આવા ગમન તહાફ ટળે ત્યારેરે. અગનાની. ૩
લક્ષ ચોરાશી મટવાની કહું કુંચી, કરે સાથ સંસારની અફચી;
ત્યારે પામે પદવી તું ઉચી. અગનાની. ૪
માટે માયાનો મદ મોહ દે છાંડી, પરત્તા સંગ ચિત્ત દે માંડી;
વ્યાસની વાત ગણુ ઠાહી કે ગાંડી. અગનાની. ૫

પદ ૧ શ્રુ.

ગારમા શીદ આખ્યા અવતાર. એ રાગ.
ભાઈરે ભગવત તુલ્ય નહીં બેલીકે, મેલી સહુ જશેરે લોલ;
માટે મેલવી રંગની રેલકે, થેલી ઠાલી થશેરે લોલ. ૧
સહુ મહાફ તાફ મિથ્યાયકે, સ્વપ્ના તુલ્ય છેરે લોલ;
ભુવલ સમજ્યો નહીં તું કાંચકે, મહોટી ભુલ્ય છેરે લોલ. ૨
તારા આવા અનંત દેહ જાયકે, થાય નહીં જ્ઞાન ખડરે લોલ;
તુંતો મોહ માયામાં ધુભાયકે, જાય નહીં દુઃખ કપડરે લોલ. ૩
સહુ જનમે આની આ ટેવકે, સેવના ન સાંભરીરે લોલ;
નબ્ધ ઝોળખ્યા દેવાધી દેવકે, ગયો માયામાં મરીરે લોલ. ૪
કીધો ન કે સંતનો સંગકે, ઢંગ નવ આવીયોરે લોલ;
આબ્યો ઢંગને રહ્યો ન રંગકે, બંગ મચાવીયોરે લોલ. ૫
પામી જ્ઞાનને ગા ગોવિંદકે, ફંદ મેલ માયા તણોરે લોલ;
થયો વલ્લભને આનંદકે, દિન દિને ઘણોરે લોલ. ૬

પદ ૨ શ્રુ.

ભુવલ જો વળગી જાળગકે, છોડે છુટે નહીરે લોલ;
વળગી પડીયાં બચ્યાં બાળકે, મનમાંન્યું મહીરે લોલ. ૧

સમજ્યો સંસારનો એ દહાવકે, મ્હોટમ ધારીનેરે લોલ;	
થયો જળ જસ લેવા ભાવકે, વશ બની નારીનેરે લોલ.	૨
બળી મનમાં એલું થાયકે, દ્રવ્ય પેંદા કરૂંરે લોલ;	
પુત્રોને દુઃખ પડે ન કાંચ કે, ભાંડરે ભરૂંરે લોલ;	૩
એવી સહુ મમતા સુરખાઈ કે, ધાર્યું તું શું કરેરે લોલ;	
તેવું ભવીશ તે લાભ્યાં ભાઈકે, શીદ મ્હોટમે મરેરે લોલ.	૪
તું તારી કલપના છોડકે, જોડ જીવ નાથશુરે લોલ;	
શીદ હારે કરેલી હોડકે, ખશોશ હાથશુરે લોલ.	૫
સાચો શ્રી હરી સોનો સ્વામીકે, ઉદર પોપણ કરેરે લોલ;	
બધીં બલકનો અંતરયામી કે, ભાંડાર તે ભરેરે લોલ;	૬
તું તહાફ લે સંભાળીકે, અન્યની શી પડીરે લોલ;	
વહે વલ્લભ ગા વનમાળી કે, આવે ના આ ધડીરે લોલ.	૭

પદ ૧ લું.

રામ લક્ષમણ વનમાં સધારીયા. એ રાગ.

પ્રભુ સંગ, બાંધો પ્રીત પ્રેમશું, પ્રેમ વીના કર્યું વ્યર્થ જાય.	બાંધો. ટેક.
જેવી અંદ્રથી પ્રીત ચકોરને, તેવી બાંધેથી સૌ સત્ય થાય.	બાંધો. ૧
જેવી જળ સંગાતે મીનને, જળ સુકી અવરને ન રહાય.	બાંધો.
જેવી દીપક સાથ પતંગને, પ્રીત માટે અરપણ કરે કાય;	બાંધો. ૨
જેવી મેઘ સાથે પ્રીત મોરને, કરે મેઘ મધા હતુ નાદ.	બાંધો.
તેમ તેમ આનંદ પામે મોરલા, કરે વૃક્ષ બેસી સહુ સાદ.	બાંધો. ૩
જેમ અંગૂઠ સંગ ભમરાને, બેસે વચમાં પીમળ લેવા તેહ.	બાંધો.
મરે ભમરો તેમાં શીડાઈને, પણ કદી ન સુકે સ્નેહ.	બાંધો. ૪
તેવી પ્રીત બાંધો શ્રી નાથથી, આહાતો દેહ થાય પતન.	બાંધો.
આહાતો માંથે આવી વીપત પડે, આહા ઉગે પશ્ચિમમાં ઇન.	બાંધો. ૫
મેફ ડોલે તોહા કેમ ડોલીએ, નવ ડોલેતો ભક્ત કહેવાય.	બાંધો.
વહે વલ્લભ પુરણ પ્રેમથી, કરો ભક્તિ રીજે જગસાય.	બાંધો. ૬

પદ ૨ બું.

સાચા ભક્ત, સદા સરણે રહો, નહીં આલે માયાનું ભેર.	સદા. ટેક.
રાગે બરોબર દ્રષ્ટી શ્રી નાથમાં, નહીં શકે નહીં ખટ ચોર.	સદા. ૧
હરી સંગ દ્રષ્ટી કેવી સખવી, જેવી નટની દેખી રહે કોર;	સદા.
તેવી દ્રષ્ટી પ્રભુમાં સખવી, તથ રીઝશે નંદકીશોર.	સદા. ૨

જેમ પ્રેમદા પાણીમાં સંચરે, જળ પાત્ર ભરે રૂડી પેર;	સદા.
ભરી લે શીશ ઘડુલો ગાગરડી; હસે રમે તોપણ તેમાં ચિત્ત.	સદા. ૩
તેહું ચિત્ત રાખી વળગી રહે, તેતો માયામાં નવ લોપામ;	સદા.
ભાઈ ઘંટી રૂપી માયા જાણવી, જીવ રૂપી અનાજ જાણાય.	સદા. ૪
તેતો ઘંટીના ગાળામાં સૌ પડયા, પણ વચખીલ જે કણ રહાય;	સદા.
ઘાટી રહે જે વળગીને ખીલશું, તેતો ઘંટીમાં નબ્બ પીસાય.	સદા. ૫
કદી જરા ખસે મુકી ખીલડો, તેવો તે કણ દળાઈ જાય.	સદા ૦
દળાયેલો નીકળવો મુશ્કેલ છે, બાજયો ખીલડે તેને શું થાય.	સદા ૦ ૬
ભાઈ ઘંટી રૂપી માયા જાણવી, ખીલડા રૂપી ભુગજીવન.	સદા ૦
પડયો માયામાં તેતો પીસાય છે, બાજયો હરીને તેને ન વીધન.	સદા ૦ ૭
રદ્યા શરણે તે મુળપદ પામીયા, ખરયા તેને ચોરાશી લક્ષ;	સદા ૦
કહે વ્યાસ વારી વારી જીવને, હિ અધાપો તે ઉઘેડે વ્યક્ષ.	સદા ૦ ૮

પદ ૧ લું.

સુરતા લાગી છે જેની. એ રાગ.

નિકુલ વર વરવા, મહારે હરી ધ્યાન ધરવાં;	
મેલી લોકડીયાની લાજ, આજથી મહારે નિકુલ વર વરવા. ટેક.	
હરીજન દુનીયાં દેખે, દુશમન સરખાં;	
તેની ન ધરીએ દલમાં દાજ.	આજથી. ૧
પુરુષોત્તમ કેહેતાં પુરણ, પાતક નાસે;	
આપે એ અવિચળ રાજ.	આજથી. ૨
સાથ સહોદરની, શરમ મેલી;	
કરવું છે કુંડ છાડી કાજ.	આજથી. ૩
કષ્ટ કેહેતાં તો કદી, ભાગે આ ભવની;	
મળે છે મેક્ષની સમાજ.	આજથી. ૪
રામ નામ દેતાં જમનો, તરંગ તરીએ;	
રામ નામે તરી પાપાણ પાજ.	આજથી. ૫
સ્થલે પ્રગટ થયા, પ્રલાદ માટે;	
જળમાં છોડાંયો ગજરાજ.	આજથી. ૬
મીસંબાધને મળીયું, પ્રતક્ષ પારખું;	
કયો સંસાર સ્વામી તાજ.	આજથી. ૭
નારાયણ નામ દેતાં, નરહરી ધાયા;	
ગુહર્તુ ઉગાર્યું જળથી આજ.	આજથી. ૮

કરી કહા રીતળ, સુખન્ના કેરી;

સુધી ભક્તાના અવાજ.

આજથી. ૯

કરભોડી કહે વલ્લભ, દુર્લભ સ્વામી;

દરથાન દેખે મહારાજ.

આજથી. ૧૦

પદ ૨ જી.

નાચી રીઝવના, દુરીજનને ખીજવના;

આવી અમુલ્ય ધડી હાથ, નાથને મહારે નાચી રીઝવના. ટેક.

નાચી નાચીને હું તો, નરહરી રીઝવું;

દેહ તાળી બેઠ હાથ.

નાથને. ૧

માળાઓ ઘાલી કરમાં, કીકતાલ ઝાલી;

ભમશું ભગત જનની સાથ.

નાથને. ૨

ચંદન અરચી પ્રભુને, કુમકુમ અરચી;

હાર ખેરાવું જીજ્ઞાસી ભાત.

નાથને. ૩

ધુપ દીપ નેવેદ, કફ કેશવને;

અખીલ શુભાલ ભલી ભાત.

નાથને. ૪

પરદક્ષણ ફરી, પાવલડે લાગી;

હેતથું દેહ ઝાઝી બાથ.

નાથને. ૫

સાચું સચ્ચિદાનંદ, સંગ ચિત્ત ચાટયું;

દુષ્ટ જન કરો રહાય તે વાત.

નાથને. ૬

આસ વલ્લભ કેરો નીશ્ચય એ છે;

નિરખ્યું સુળ પદ સાક્ષાત.

નાથને. ૭

પદ ૩ જી.

સુલ્યું સમરણ સારૂ, ધન ભાગ્ય રહારૂ;

દીધુ સુળપદ કેરું જ્ઞાન, ભગવાન મને ભલેશ રીભ્યા. ટેક.

પ્રહ્લ પદપ્રદાને, પરમપ્રહ્લ ભણ્યા;

અધિક તુન્યને સામાન્ય.

ભગવાન ૦ ૧

ધૈર્ય વિશ્વેશ્વરને, પરમેશ્વર પારખ્યા;

તે પરખીને ધરું ધ્યાન.

ભગવાન ૦ ૨

મુશ્વેત્તમ વિશ્વેત્તમને, સરવોત્તમ સમજ્યા;

હવે તે કેમ જીલુ જ્ઞાન.

ભગવાન ૦ ૩

નિશકાર સાકાર, સૌ સમજાણું;

સમજાઈ શાંતિની સાન.

ભગવાન ૦ ૪

કર્તા અકર્તા, કે બ્યાપક ન્યાસ;	
તે સમજણુનું મળીયું ઘન.	ભગવાન૦ ૫
નિરગુણ સગુણનો, સાર સમજીને;	
ક્રીડું ભક્તિ રસ પાન.	ભગવાન૦ ૬
વહે વહિલ, થઇ પ્રભુની પ્રેરણા;	
ત્યારે ઉઘડીઆ છે કાંન	ભગવાન૦ ૭

પદ ૪ થું.

અનુભવ જાણે, તેતો જ્ઞાન વખાણે;	
છીજાથી નવ વિખાણાય, રહાયતો મથી મરે જનમારો. ટેક.	
અળગો રહેતો જીવ, થું સ્વાદ જાણે; લેગો પડે તો સમજાય.	રહાય. ૧
ગોળી ગળ્યા વિના, ગુણ ગોળીને; કેવો છે કયાંથી દરસાય.	રહાય. ૨
મંદિર જીએ કોઇ, જન પહાર રહીને; અંદરનો ભાગ ન દેખાય.	રહાય. ૩
નિશાળે બેઠા વિના; વડે નિશાળીયો; વણુ જાણે કેવી રીતે થાય.	રહાય. ૪
લંકામાં ગયા વિના, વાત લંકાની; શી રીતે સુખથી કેહેવાય.	રહાય. ૫
ખાખરની ખીસ્કેલી, સ્વાદ સાકરનો; થું સમજે તે સાકર ખાય.	રહાય. ૬
તેવો જ્ઞાનનો સ્વાદ, અળગો રહો તે; થું સમજે તે સંગ રહાય.	રહાય. ૭
માટે જ્ઞાનીને ભક્ત, ભસય ત્યાં જઇ; બેસે તો સ્વાદ જણાય.	રહાય. ૮
સત્ય સમાગમ વિના, હમતાને મમતા; પોતાથી નવ છેદાય.	રહાય. ૯
પોતે પોતાના કાન, વિંધી ન સકે; પારકી માલીથી વિંધાય.	રહાય. ૧૦
અતલ રહેછે જે જન, ભક્ત જ્ઞાનીથી; તેનાથી કાંઈ નવ થાય.	રહાય. ૧૧
માટે વહે છે બ્યાસ, સમાગમ કરવો; તો જન્મ અત્યુથી સુકાય.	રહા. ૧૨

પદ ૧ લું.

સતગુરુ રહાય કરો એકવારે, એ રાગ

જગ ભય રાખી, ભક્તિ કરે છે જે પ્રાણીર;	
તેનું સધળું, કર્યું કારણું ધુળ ધાંણીર.	૧
જગનો ભય, ગત થયેલો ન હોયર;	
સાચો હરીનો, ભગત તે જન નહોયર.	૨
સરમ સખી, ધરમ પાળે તે પાપીર,	
તેવા જનનું, કલ્યાણ થાય ન કદાપીર.	૩
કાશ લેવા, જતાં દોહોણી સંતાડેર;	
તેને તક મળે, નહીં કોઇ દાહાડેર.	૪

ખડગ રાખી, ડરે ઉચેડતાં સરદારરે;	
તેવો કાઢ્યર, શું પડે લડાઈમાં પારરે.	૫
ક્રુધા લાગી, ઉઘાડું માગતો ન હોયરે;	
તેવાને તો, ખાવાતું નવ પુછે કોયરે.	૬
બોલ્યા વિના, ઘોર કદિ ન વેચાયરે;	
તેવી રીતે, ભક્તિ વિના ન સુખ થાયરે.	૭
જગ ભય, ગત થયો તે ભક્ત સાચોરે;	
વહે વહ્નિ, સંતાતો રહે સદા કાચોરે.	૮

પદ ૨ જી.

ગાંધા પ્રાણી, શુર કરી લે શીશરે;	
બોલ્યા જેણે, બતાવ્યા શ્રી જગદિશરે.	૧
બેને વેદ, અંધને આંખો આપેરે;	
તેના ઉપર, અંધનો પ્રેમ કેવો બ્યાપેરે.	૨
તેમ શુર્યે, ન દીકું દીધું દેખાડીરે;	
હતો પહેલો, અંધ તે આંખો ઉઘાડીરે.	૩
જનર્યો ત્યાંથી, વળવ્યો તો માયાનો નાદરે;	
અખાડ્યો છે, ચોખી સાકરનો સ્વાદરે.	૪
બોલ્યા કેઈ, દેખાડે લાલી રાજગારરે;	
તેના કેવો, તું માને છે ઉપકારરે.	૫
તેવો તારો, લાભ શુર્યે ધાર્યોરે;	
લક્ષ ચોરાશી, કેરો ફેરો ઉગાર્યોરે.	૬
બોલ્યા કેઈ, ઉગારે ફેરો ગાઉ બેનોરે;	
કેવો પાડ, માની લે છ તું તેનોરે.	૭
તેવો પાડ, અકાંચ શુરનો માંથેરે;	
કર્યું હંડવત, સાક્ષાત બેઠે હાથેરે.	૮
જેણે જન્મ અત્યુની, ટાળી ઉપાધિરે;	
કાઢી ગટમાંથી, માયાની વ્યાધિરે.	૯
માખાપે તો, જનમીને ફેંકી દીધોરે;	
શુર્યે તો, જન્મ સફળ સૂઝ કીધોરે.	૧૦
ગોક્ષપદ, પરખાવું પીડા વેઠીરે;	
બેસાડી કો, માયાની ઉર્મિઓ હેઠીરે.	૧૧
ટાળી નાંખી, વાસના વયુની સર્વરે;	
હમતા મમતા, મેલાવી દીધો ગર્વરે.	૧૨

કામ કોષ મોહ, લોભની નિતી આપીરે;	
સુખને દુઃખ, માનતો તે મતિ કાપીરે.	૧૩
સુખપદ, પકડાવ્યું શુર દેવરે;	
તેની સદા, સપુત સુત કરે શેવરે.	૧૪
શુર વિના, ગોવિંદ કોણુ દે બતાવીરે;	
બતાવી તે, ગતિ મતિ ત્યારે આપીરે.	૧૫
દેહતણા મા, આપ કરીને કરે કેવુરે.	
એક જન્મ, સંસારી સુખ થાય એવુરે.	૧૬
શુરનો તો, સઘળા જન્મ સુધાર્યારે;	
જોને લક્ષ, ચોરાસી દેહ નિવાર્યારે.	૧૭
સમજાવ્યો આ, મિથ્યા માયાનો કુપરે;	
નિરભય કરી, કીધો આનંદ રૂપરે.	૧૮
તે સૌ શુભ, શુરનો માન મન સાથરે,	
વહે વ્યાસ, મુરતક પર લે હાથરે.	૧૯

પદ ૧ લું.

ચાલો ચાલો ડોકોર જઇ વસીએ. એ રાગ.

આવો આવો હરી શુભ ગાવા; ફરી નહીં મળે અવસર આવારે.	આવો ૦ ટેક
મહા દુરલભ દેહ મળ્યો મનુષ્યના; જ્યોતમાં જોત સમાવારે.	આવો ૦ ૧
ગોવિંદ રૂપી ધી ગોળને ઘઉં; તેના મોઢીક કરી ખાવારે.	આવો ૦ ૨
નિર રૂપી નામ નારાયણુનું; તેમાં પડીએ નાહાવારે.	આવો ૦ ૩
જ્ઞાન રૂપી ઘડો ઠોક ભરીને; પ્રભુરસ પીવાને પાવારે.	આવો ૦ ૪
રામ રૂપી રૂપીયા રળી લઇએ; શ્રદ્ધ ધણેરા થાવારે.	આવો ૦ ૫
સામ સરીર રૂપી સેજ સોહાવી; તેમાં સુખે સુધ બાવારે.	આવો ૦ ૬
છેલું પગથીયું છે તરવાનું; લક્ષ ચોરાસી બચાવારે.	આવો ૦ ૭
દેખા દેખી દુનીયાં દોરાશે; જગત ભક્ત બનાવારે.	આવો ૦ ૮
છાંના છપનાં સમરણ કરતાં, લાજ મેલી થાવ ચઢાવારે.	આવો ૦ ૯
સદા શેના કરી પેટની શેઠની; ઠેઠની આજથી ઉઠાવારે.	આવો ૦ ૧૦
વણલ વહે આ વપુની વાડી; હવે લાગી કરમાવારે.	આવો ૦ ૧૧

પદ ૨ લું.

માયા માયા ઉઘાડુ સુખ માયા, તેમાં સૌ પ્રાણી લપટાયારે.	માયા માયા ૦ ટેક ૦
માયાથી માનની, માયાથી બાળકાં, માયાથી ધામ સોહાયારે.	માયા ૦ ૧
માયાથી વિતતે માયાથી વસ્ત્રો, માયા થકી વખણાયારે.	માયા ૦ ૨

એવા ઉઘાડા લાલ દેખીને, લખ્ધ થયા ડાહ્યા ડાહ્યારે.	માયા૦ ૩
હરી બજનથી સુખ સંસારતું, તેથી આ લાલ ન દેખાયારે.	માયા૦ ૪
પણ પુરાણનાં વેણુ સુણીને, બહુ જીવે ગોવિંદ ગાયારે.	માયા૦ ૫
આવા ગોવિંદ પણ સુખ સંસારતું, ન દીકું માટે ઘભરાયારે.	માયા૦ ૬
ગભરાઈ ગભરાઈ ગોથાં ખાવાતું; બાણી સુકે છે સુખ રહ્યારે.	માયા૦ ૭
પણ પાછળને જન્મે, જપેલો; તેથી મળી આ કાચારે.	માયા૦ ૮
તો આ જનમે જપો ન તેથી; ક્યાંથી થશે સરસાચારે.	માયા૦ ૯
કરેલું પામ્યા ને કરશે તે પામશે, વેદ પુરાણે લખાયારે.	માયા૦ ૧૦
ભજને સુખ નહીં મળે વેલોગતું, મળશે સુક્રિત સુખ છાયારે.	માયા૦ ૧૧
આસ વલ્લભ કહે અચળ સુખ છે, પરમ પદ જગરાચારે.	માયા૦ ૧૨

પદ ૧ છું.

કામોદર દુઃખડાં કાપારે. એ રાગ.

જગપતિ સાસુ જોનેરે, દીનના કયાળુ;	
આવાગમન સહુ જોલોરે, કંબુ કેપાળુ.	ટેક.
પ્રભુ આતો ભજ, સંસાર દુઃખી દરીયો;	
પહચો તે નથી તરીયોરે.	દીનના૦ ૧
પ્રભુ કોટાણુકોટી, કરણી કુડી કીધી;	
કર માળા નથી લીધીરે.	દીનના૦ ૨
પ્રભુ જન્મી, દસ વર્ષ વહ્યા અજ્ઞાની;	
પછી આવી જવાનીરે.	દીનના૦ ૩
પ્રભુ લાઝ્યાં જોમનમાં, જર જીવંતિ વ્હાલાં;	
વળગ્યાં બચ્ચાને બાલાંરે.	દીનના૦ ૪
પ્રભુ તેના રણીરણીને રણુ ભરીયાં;	
પુન્યદાન કાંઈ ન કરીયારે.	દીનના૦ ૫
પ્રભુ વૃદાવસ્થામાં, કહોપણુ આબુ;	
ભગવતતું નામ ન ભાબુરે.	દીનના૦ ૬
પ્રભુ જોતું કરતાં જનમ બ્યર્થ ગયો;	
સંતોષ જરા ન થયોરે.	દીનના૦ ૭
પ્રભુ એવા, કોટાણુકોટી જન્મગયા;	
હવે તો કરો દયારે.	દીનના૦ ૮
પ્રભુ ચારંભવાર જનમી દુઃખ પાસુ;	
શામળીયા જોને સાસુરે.	દીનના૦ ૯

પ્રભુ જનમી, જનમીને કીધો શાખો;
અરણ્યની નિચે રાખોરે.
પ્રભુ બ્યાસ, દાસ થઇને પાચે લાગે;
સુકિતનો દાહાડો માગેરે.

દીનનાં ૧૦

દીનનાં ૧૧

પદ ૨ ભું.

ઓ ધન્ય હું અપરાધિરે, દાસ તમારો;
વળગી ંહેવાર ઉપાધિરે, ગુન્હો હમારો.

૨૩.

પ્રભુ આતો જગતરૂપી છે જેલખાતું;
તેમાં પડ્યું છે પાતુંરે.

દાસ ૧

પ્રભુ પીતારૂપી ન્યાયાધિસ રાખ્યો;
તેણે કેદ કરી નાંખ્યોરે.

દાસ ૨

પ્રભુ શાંતિ રૂપે જેલર મ્હારે શીશે,
ખસવા ન દે કાંધ દીશેરે.

દાસ ૩

પ્રભુ કોટડી રૂપી જનેતા જણાઈ;
ન નીસરવા દે કાંધરે.

દાસ ૪

પ્રભુ ભેડી રૂપી ભેરી પગેમાં પડી;
અળગી ન રહે ઘડીરે.

દાસ ૫

પ્રભુ સીપાઈ રૂપી છેયાં કરે છે ચોકી;
સુપંથ જતાં રહે રોકીરે.

દાસ ૬

પ્રભુ આણી રીતે કેદી થઈ પડીયો;
શે ગુન્હો મુજને નડીયોરે.

દાસ ૭

પ્રભુ આપોઆપ છે ચોગ્ય અધિકારી;
સાંભળજે અપીલ મ્હારીરે.

દાસ ૮

પ્રભુનો ગુન્હો થયો હશે પણ છોડ;
કરેલું કાળુ ગોડરે.

દાસ ૯

પ્રભુ અરજ ભેઈને વિવેકે વિચારો;
નથી કંઈ અપરાધ મારોરે.

દાસ ૧૦

ઓ પ્રભુ આપે કહ્યું ભગવત ગીતા માંયે;
સૌ મ્હારૂ કરાંચું થાયેરે.

દાસ ૧૧

ઓ પ્રભુ જે ગીતામાં કહ્યું તે હોય સાચું;
તો છુટવા માટે જાનુરે.

દાસ ૧૨

ઓ પ્રભુ આવી અજ્ઞ છતાં ને કેદી રાખો;
તો ગુન્હો મારો આખોરે.

દાસ ૧૩

આ પ્રભુ નહીં જોયે તો જોલરને વશ રહીશું;
બેઘીને સુખે સહીશું.

દાસ ૧૪

આ પ્રભુ સીંચેયોની સલામાં રહીશું મળતાં;
આપીશું રૂસવત રણતારે.

દાસ ૧૫

આ પ્રભુ શીક્ષા જેટલી તેટલા દિન રહીશું;
વલ્લભ કે ઉમર વહીશું.

દાસ ૧૬

પદ ૧ લું.

આવો ઘર આલાલ. એ રાગ.

ભાઈ ભાવે ભગવતને ભલજો, ભજતાં વારે તેને તણજો.
ભજનમાં ભંખ પાડે ખેંચી, શિખામણ માનવી નહીં તેની;
ઝીકે ભજમાં તે સગી શેની.

ભાઈ ૦ ટેક.

ભાઈ ૦ ૧

બંધવ બંધ કરે ભજન કરતાં, ખુશી રહે મહોભજમાં ફરતાં;
તેનાં ભાંડુ બલુવાં નરતાં.

ભાઈ ૦ ૨

માતા મથી જોડાવે માયા, નકામી કઢાવે મનુષ કાયા;
તેવી માને માનવી નહીં ડાહ્યા.

ભાઈ ૦ ૩

કરે તાત વાત મોહોભજની, બેંધારમાં સસેં થવા બાજની;
તેવી શીખ ભણે કળીકાજની.

ભાઈ ૦ ૪

નારી ભારી સંસારી કરતી, ભજનને ભાગવાની વરતી;
મુકો રોકે છે રઝળી મરતી.

ભાઈ ૦ ૫

બેટા બેટી બાહે બાપા કહીને, જોડાવે જર જીભ ઠીક વહીને;
મુજો જનમારે સગાં થઈને.

ભાઈ ૦ ૬

તેનાં બાળ બેરીથી લાગે, લોલી માત તાતથી દુર ભાગે;
તેને શાહાસથી પાપ નહીં લાગે.

ભાઈ ૦ ૭

ઉથાપીયે વેણુ માત તાતતણુ, રોકે ભગવત ભજતાં જે ધણુ;
તેનો દોશ શાહજી ન લખે અણુ.

ભાઈ ૦ ૮

લજ્યું ભાગવતમાં વેદ વ્યાસે, ફરી પત્ની ગઈ પ્રભુ પાસે;
વેકુંક વાસ આપ્યો અવિનાસે.

ભાઈ ૦ ૯

તે પત્નીયો પીઠનાં વેણુ ચુકી, ગઈ કંથ પરખડતા મુકી;
પહોંચી શુભ અરથે થઈ મુખી.

ભાઈ ૦ ૧૦

તેણું જોઈ ભજનમાં જઈએ, ગોવિંદજીના શુભ સદા ગાઈએ;
વારે તેણું વેણુ ન ધર્યું હપ્પે.

ભાઈ ૦ ૧૧

સગાં પણુ શાયે નહીં આવે, કોઈ જમથી નહીં જોડાવે;
વહીને યદ્ય ભજન આવે.

ભાઈ ૦ ૧૨

પદ ૨ જી.

કથે જ્ઞાની જ્ઞાન જગત સાડું, કથે નહીં તો વળે અંધારૂં.	કથે૦ ૮૬.
જ્ઞાની જ્ઞાન સમજી સમજાવે, જીવેની જીવ કયા પલટાવે;	
ન કથે તો સ્વાસ્થીયો કહાવે.	કથે૦ ૧
રવિને છે પ્રકાશ પુરપાટે, તોછો પણ બહે છે બ્યોમ બાટે;	
ગંભીર કરે જગતને માટે.	કથે૦ ૨
બહીનો વપુ બહી જેવો, એને ભોગ નથી કથો લેવો;	
જગત કાજ પ્રગટ થાય કેવો.	કથે૦ ૩
જળે મેઘ ત્રાંત ધણી કાઢાવે, તોછો જળ લાવીને વરસાવે;	
જગત થું સરપાવ ખંધાવે.	કથે૦ ૪
વાયુ વપુ સદા શીતળ રહે છે, તોછો પણ જગત સાડું વહે છે;	
વહીને તે વિતજ શા લે છે.	કથે૦ ૫
ભોમી ભાર ઉચ્છીને રહી છે, જીવેની ઉપકારી થઈ છે;	
જીવો એને લાભ એમાં કંઈ છે.	કથે૦ ૬
સરીતા સરોવર જળ રહે છે, પોતે ત્રસ થઈ જગતને દે છે;	
તેના એ શા હામ માગે છે.	કથે૦ ૭
સિંધુ લુણ પકવીને આપે, જગતતાણું કષ્ટ અતિ કાપે;	
એને નથી ધન ખોટ કદાપે,	કથે૦ ૮
વનરપતી થાય વારંભવારે, નથી પોતાને કામ લગારે;	
જીવો સાડું દુઃખ વેઠે ભારે.	કથે૦ ૯
તરુવર ફળ સખી રહે છે, અતિ બોજ થએલો સેહે છે;	
રહેતાં ફળ કરીને દે છે.	કથે૦ ૧૦
કાઠે કષ્ટ હાતા દેહ ધરી, કંગાલોનાં ફળદર નાંખે હરી;	
પામે મોક્ષ ભુખ્યાનાં પેટ ભરી.	કથે૦ ૧૧
તેવી રીતે જ્ઞાની જ્ઞાન કરે, ખરો જન જીજ્ઞાસુ રહે ધરે;	
વક્ષભ વેંજી જગત સાડું જોયરે.	કથે૦ ૧૨

પદ ૧ જી.

મારી શરહીએ કુલહાં વેરાય રે, એ રાગ.	
ધન ધન ખાઈ માડું ભવીયરે, હરી હવે ભણીયા;	
રીજ્યો રીજ્યો મારો સાચો ઇશરે. હરી હવે ભણીયા.	૧
હરી કંઠુણા ઘણી કિરતારરે, હરી હવે ભણીયા;	
થયો સફળ મનુષ અવતારરે, હરી હવે ભણીયા.	૨

હુટી ગઈ મનથકી જાળગરે, હરી હવે જાણીયા;	
હવે શું કરે દીમર કાળરે, હરી હવે જાણીયા.	૩
નથી કર્મ કયોની જરૂરે, હરી હવે જાણીયા;	
વસ્યા મોહન માદારે ઉરે, હરી હવે જાણીયા.	૪
રૂંઝે રૂંઝે રમેછે શ્રી રામરે, હરી હવે જાણીયા;	
સહુ સ્થળે હેમુ ઘનસ્થામરે, હરી હવે જાણીયા.	૫
અણુ જગો નથી કાલો કામરે, હરી હવે જાણીયા;	
આત્મબુદ્ધિ જની સુખ ધામરે, હરી હવે જાણીયા.	૬
અહં પ્રહારિમ વેદનું વેણુરે, હરી હવે જાણીયા;	
સત્ય ચોટયું રૂદેમાં કેહેણુરે, હરી હવે જાણીયા;	૭
રાજા મટી ન રાંક થવાયરે, હરી હવે જાણીયા;	
બ્યાસ વલ્લભ જ્ઞાન ગુણ ગાયરે, હરી હવે જાણીયા.	૮

પદ ૨ જી

અહયા જીવડા જો વિચારી વાતરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
તૂજથી ઉત્તમ અન્ય જાતરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૧
પશુ પક્ષિનું આવે ઉપીયોગરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
આપે પૃથ્વિ પાપાણુ વેલોગરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૨
પશુ પક્ષીનું માંસ આમ હાડરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
આવે કામમાં સોનણુને પહાડરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૩
તાડું હાઠ માંસને ત્વચાયરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
કેઇને ઉપીયોગમાં નવ જાયરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૪
કર્થ અર્પણુ તું તારે આપરે, આ દેહ છે શા કામનો,	
સાચો અનાદિ જે માખાપરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૫
તેને સરણુ તું થા પાપીજરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
તારે માંથે કર્ય સાચો ઇષ્ટરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૬
કુડા કતનો ન થા કરમીજરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
શાન્તિ પામી રહે ધરમીજરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૭
રાજે ધરમ તો કરમ છુટાયરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
કુડાં કરમથી આમડી સુધાયરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૮
જાશે અમુલ્ય દેહ નકામરે, આ દેહ છે શા કામનો;	
ભજ હરીને વદે વલ્લભરામરે, આ દેહ છે શા કામનો.	૯

પદ ૧ છું.

પાવાતે ગઢથી ઉતર્યાં. એ રાગ.

ભુંડા જ્ઞાન ભુલે તાદ્યરૂં, ભરમાધને;	
ક્યાં અન્ય સ્થળ સોધવા જાય, ભાઈ ભરમાધને.	ટેક.
નિશ્ચયતી તુજ પાસ છે, ભરમાધને;	
મનને થકી મેળો થાય, ભાઈ ભરમાધને.	૧
અહું જગો એ વિના નથી; ભરં જ્યાં ભુલે ત્યાં છે એક,	ભાઈ.
ભાંગ પી ભુલ્યો કર કંકણ, ભરં થયું અજ્ઞાન તુજને તેક.	ભાઈ. ૨
જગ ભાસે તુજ ભ્રાંતથી, ભરં તારી વૃત્તિનો તે વાંક;	ભાઈ.
આપ સિંહ છે પણ તે હંતું, ભરં અજ રૂપી છે રાંક.	ભાઈ. ૩
કષ્ટ પુજે પ્રભુ ના મળે, ભરં પુલ મળે તોએ ઝાંક;	ભાઈ.
પાપાણથી પ્રભુ ના મળે, ભરં મળે તો પુલએ પાહાંક.	ભાઈ. ૪.
ગંગા શેવે મોક્ષ ભે મળે, ભરં તો કરીએ વાહાણ વેપાર;	ભાઈ.
પીતળ પુજવે પ્રભુ મળે, ભરં ધન કંસારાનો અવતાર.	ભાઈ. ૫
એવા અનેક ભે દાખલા, ભરં ખરી વસ્તુ નાંખી ખોઈ;	ભાઈ.
પરોક્ષ પદ શીઘ્ર માની લે, ભરં મળ્યો મુરખ મુરૂં કોઈ.	ભાઈ. ૬
સંસકાર નહીં તારા પુર્વનો, ભરં અપરોક્ષ થયું નહીં જ્ઞાન;	ભાઈ.
સોધ્યાં કેવીને દેવતા. ભરં તેણે ટળે નહીં તુજવાન.	ભાઈ. ૭
તત્ત્વ દરશી મુરૂં વિના, ભરં તારે સોધવાતું કામો કામ;	ભાઈ.
કરે લલુતા ઉંધી ઉંધી, ભરં તું મેલ વદે વલ્લભરામ.	ભાઈ. ૮

પદ ૨ ભું.

કેમ મને વીસાર્યો નાથલ, હું તહારોરે;	
શે પડીયો મારો વાંક, પ્રભુ હું તહારોરે;	
લાઠ લાઠ્યાં અતિ ઘણાં, હું હવે કેમ રઝળાળ્યો રાંક,	પ્રભુ ૧
તારા સ્મરણમાં શી ચુક પડી, હું પડી હોય પણ ભણ્યો દાસ;	પ્રભુ ૦
કદી પાપ થયું હોય ભુલથી, હું તોણે ન ગણવું અવિનાશ.	પ્રભુ ૦, ૨
જુલુ ચુક પણ છોકરૂં, હું સહુ અવગુણ કરવો માફ;	પ્રભુ ૦
ક્ષમા ન કરો તો કોણ કરે, હું સુખ સાગર છો માખાપ.	પ્રભુ ૦ ૩
તમે છાંડ્યો તો રાહ્યો પડ્યો, હું રહ્યો નહીં કરવાનો કામ;	પ્રભુ ૦
ધણી વિના તો પોલો પડે, હું માફ કંઈ કરેલું કામ.	પ્રભુ ૦ ૪
ઢોરોને પણ ધણી હોય છે. હું વળી મનુષ્યને માંથે અનેક;	પ્રભુ ૦
મારે માંથે મેં ધણી કંઈ નથી, હું હરી કરીને હરી મારે એક.	પ્રભુ ૦ ૫

જેવો તેવો પણ પાળવો, હું નહીં પાળો તો પાળે ન કોઈ;
વહે વલ્લભ નબ્બ ટાળવો, હું તમ વિના ગતી ક્યાં હોય.

પ્રશ્ન ૦

પ્રશ્ન ૬

પદ ૧ છું.

ઠહેલા આવજો હો રાજ. એ રામ.

જીવ તારૂ જીવતર છે ધીક્કાર, હરીને ભલ્યા વીનાર;

તારો છુટી પડ્યો અવતાર, દુરગુણ તલ્યા વીનાર.

ટેક.

ભાઈ તે' લોભી ભારે મારી; હરીને કહેવશથી જતુની નહારી. દુરગુણ ૧
અવતર્યો અવનીમાં શું કામ; હરીને બોલ્યું બાપ તણું તે' નામ. દુરગુણ ૨
લજબો કુટુંબને પરીવાર; હરીને કુળાડયાં ભાત ભગની નાર. દુરગુણ ૩
ફરી નહીં મળે આ દેહ, હરીને સાચી વારતા માનજો તેહ. દુરગુણ ૪
તારો ખગડે સહુ સંસાર, હરીને ટળીયો વેકુંઠથી ઠહેવાર. દુરગુણ ૫
દેવતા તવ નીરખે તુજ સુખ, હરીને કોઈ કાળ મળે નહીં સુખ. દુરગુણ ૬
રણથી નહીં છોડે રણછોડ, હરીને. વહે વલ્લભ હારીશ હોડ. દુરગુણ ૭

પદ ૨ છું.

ભાઈરે શીઠ ભુલે ભગવાન, આ સુખ દેખીનેર;

તું અંતે ઘર્ષણ હેરાન, આ સુખ દેખીનેર;

૧

આ તો વેલોગ રવખા તુલ્ય, આ સુખ દેખીનેર;

ભુંડ ફોગટ ફંદમાં ન કુલ્ય, આ સુખ દેખીનેર;

૨

શીઠ છેક ચડવે છે છાક, આ સુખ દેખીનેર;

તું તલ્યો હરીની ધાક, આ સુખ દેખીનેર.

૩

અવનીથી અધર શું ચાલે, આ સુખ દેખીનેર;

મલકાતો મુરખ શીઠ મ્હાલે, આ સુખ દેખીનેર.

૪

શું ધુમશર્મામાં ઘણું ગાજે, આ સુખ દેખીનેર;

છત છેવટ લગી નહીં છાજે, આ સુખ દેખીનેર.

૫

કઈ જોઈ થયાને કઈ થાશે, આ સુખ દેખીનેર;

સૌ ગયાને સૌ જન બારે, આ સુખ દેખીનેર.

૬

કઈને સુકવા પડ્યા માલ, આ સુખ દેખીનેર;

અલ્યા જસ ન થાતો ન્હાલ, આ સુખ દેખીનેર.

૭

કંઈ કોણ ભણે કેમ થાશે, આ સુખ દેખીનેર;

કેવું બનશેને કોણ ખાશે, આ સુખ દેખીનેર.

૮

કોણ ભણે હાઠ પીંબશે, આ સુખ દેખીનેર;

દેખ ભણે ક્યાં આમડું સુધાશે, આ સુખ દેખીનેર.

૯

વટે વક્ષભ સુકચ તું નાંદ, આ સુખ દેખીનેર;
બેટાલ તે હન આવશે યાદ, આ સુખ દેખીનેર.

૧૦

પદ ૧ છં.

સુણો અમારી અરણરે—એ રાગ.

કરૂણા કરી ગીરધારીરે, સુણો અરજ અમારી.	ટેક.
વેકુંઠવાશી છે અવિનાશી, ચાતુર ભુજ ચક્રધારીરે.	સુણો. ૧
વિશ્વના સ્વામી અંતરજામી, અરણ કમળ અલિકારીરે.	સુણો. ૨
કૃષ્ણ કૃપાળુ હીનના હયાળુ, વિઠ્ઠલવર ભઈ વારીરે.	સુણો. ૩
અસંખ્યા શરણુ છે શામ વરણુ છે, કિંકરના કલ્યાણુ ધારીરે.	સુણો. ૪
વિશ્વપતી મતી ગતી હયો અતી, કાહાડો કુમતી નહારીરે.	સુણો. ૫
કહે વ્યાસ વલ્લભ છે પ્રભુ દુર્લભ, સુર્લભ શાન્તિ હયો સારીરે.	સુણો. ૬

પદ ૨ જુ.

નિશ્ચય કર્યું નીહાળીરે, બજે તે ભાગ્યશાળી;	ટેક.
બહાલા જેને જનમાળીરે, તેની રીતી રૂપાળી;	
બજન વિનાનો ભુડો સમજવો, કરણી તેની ઠાળીરે.	બજે. ૧
હરી વિમુખ વિવાદનો લોગી, બકતોની કરે ચેષ્ટાળીરે.	બજે. ૨
ભક્તિ વીના ભુડો કુડો કુકર્મી, તે સાચું જોવું ન બાળીરે.	બજે. ૩
સંગ કરે રંગ અંગનો ફરે, તેથી તે નાંખવો ટાળીરે.	બજે. ૪
અમુર સરખો બજન હીણુ નરખો, પેટમાં પ્રપંચ પાળીરે.	બજે. ૫
દુષ્ટરે દુઃખીને ભક્તરે સુખી, જોજો સૌ શાસ્ત્રો ન્યાળીરે.	બજે. ૬
બેઠી મિરાંબાઈ હરીપદ સાઈ, તેની વેળા કેવી વાળીરે.	બજે. ૭
સુધનવાને માટે તેના તાતે, તેલની કદા ઉકાળીરે.	બજે. ૮
તે કદા શીતળ કીધી શામળીએ, સેવક લીધો સંભાળીરે.	બજે. ૯
પ્રલ્હાદને સ્થલે પ્રગટયા સ્વામી, મરણથી રાખ્યો ખાળીરે.	બજે. ૧૦
નરસીંહ મહેતાના ખરચ પુટણમાં પાડવા ન લીધી તાળીરે.	બજે. ૧૧
લજ્યા લેવા બેઠા કેરવ કુણુદ, ત્યાંથી ઉગારી પંચાળીરે.	બજે. ૧૨
વ્યાસ જોડે હાથ જોવો મારો નાથ, નાંખે સૌ પાતક બાળીરે.	બજે. ૧૩

પદ ૧ છં.

આતાલરે આજ આનંદ મારે અંગરે. એ રાગ.

જુઠાં લવરે જુડી માયામાં તું બેઠીરે; જુઠાં લવરે, પાપીના પંથમાં તું પેઠીરે. ૧
જુઠાં લવરે, કામ કોષ મોહ લોભ લાગ્યોરે. જુઠાં લવરે, જનમારો તને તે લાગ્યોરે. ૨

જુઠાં જીવરે, કુતરાને કામ જીવરે જાગેરે. જુઠાં જીવરે, કાસ્તીક માસે કુધા જાગેરે. ૩
જુઠાં જીવરે, તજે છે તરશા આરામરે; જુઠાં જીવરે, ભટક્યા કરે છે કામો કામરે. ૪
જુઠાં જીવરે, તો તને કોઠા ખાર માસરે; જુઠાં જીવરે, તેથી કેટલો પઠશે ત્રાસરે. ૫
જુઠાં જીવરે, મનમાં કરીલે વિચારરે; જુઠાં જીવરે, થાશે જમપુર અધીકારરે, ૬
જુઠાં જીવરે, જાળી જાળમાં પડીનેરે; જુઠાં જીવરે, થાકીશ પુઠે રડીનેરે; ૭
જુઠાં જીવરે, પાણી પેહેલી બાંધ પાળીરે; જુઠાં જીવરે, વરીલે શ્રી જનમાળીર. ૮
જુઠાં જીવરે વાળ્યા પેહેલી વાઠ કરીયેરે; જુઠાં જીવરે, વ્યાસનું વેણુ રૂઢે ધરીએરે. ૯

પદ ૨ જી.

સમજી બાઈરે, અજાનીને પરહરીએરે, તેની સાથે વાદ વીવાદ ન કરીએરે. ૧
હુરીજનની, વાત ન સુણીએ કાનરે; ખરી જઈએ, એવાથી મહાય તે બાનેરે. ૨
નાસ્તીકને તો, કહીએ કે બાઈ અમે હાથોરે; વારીએ નહીં, વાચોથી તે ન રહે વાચોરે; ૩
માટે દુષ્ટ, જનને કહેવું તમે મોટારે; કહેવું તમે, સાચાને અમે મોટારે. ૪
તેવું કહે, ન થઈ જઈએ છોટારે; છોટા થએ, કદી નહીં આવે ઠોટારે; ૫
નકી જીવ, જ્યાં ત્યાં મિથ્યા ઘાલે ઘોટારે; ખીલે કુટે, જેવા છે જળના પરપોટારે. ૬
ઉગે ધરો, વઠને કહે રહે દુરરે; વધવું મારે, માટે દે જગ્યા બરપુરરે, ૭
તો વઠ કહે, ચોમાસા પછી ખશીશરે; થાજે મહોટી, હું જઈ દુર વશીશરે. ૮
એમ કહી, રહે એવે વહે આર માસરે; વરસ્યા રૂતુ, ગયે પામે ઘાસ નાસરે. ૯
ધરોબાઈ, સુકાઈને ફેંદાયરે; ત્યારે વઠ, વહે લેતું જગીઆયરે, ૧૦
ત્યારે ઘાસ, બાઈ બોલેલાં પટે વીલાંરે; તેવી રીતે, અજાની પાણીવટે દીલાંરે, ૧૧
વઠની પેરે, પહેલું જાનીએ રહેવું સ્થીરરે; દુર ન નાઠો, તેમ રહેવું ગંભીરરે. ૧૨
સુખજનોએ, નિશ્ચય રાખવો મનરે; શાંતી રાખી, વહે છે વ્યાસ વચનરે. ૧૩

પદ ૩ જી.

વિરાજરે, શીશ સ્વામી કર સાચોરે; વિરાજરે, કો કલ્પે નવ પટે કાચોરે, ૧
વિરાજરે, આથ અખંડ અવિનાશીરે; વિરાજરે, તે વિના સહુ ફેંદ ફાંશીરે. ૨
વિરાજરે, રામ રામ રામ રામ કહીએરે; વિરાજરે, ભવસાગર તરી જઈયેરે, ૩
વિરાજરે, એવિંદ એવિંદ ગઈએરે; વિરાજરે, હરી હરી કરી હરીજન થઈએરે. ૪
વિરાજરે, રણછોડ રણછુટવા રટીયેરે; વિરાજરે, વિકુલ વિકુલ વહી વટીયેરે; ૫
વિરાજરે, પ્રભુ પ્રભુ પોકાર કરીએરે; વિરાજરે, ધાઈ ધાપને ધ્યાન ધરીએરે. ૬
વિરાજરે, અંત વખતનો એ બેલીરે; વિરાજરે, તે વણુ બાથુ સર્વે બેલીરે. ૭
વિરાજરે, સાથે શ્રી રામ નામ આવેરે; વિરાજરે, જમકીકંરુ ન ફાવેરે. ૮
વિરાજરે, કંચુ કંચુ કંઠા વણુ કાચુરે; વિરાજરે, વ્યાસને બાણુ વાચુ સાચુરે. ૯

પદ ૧ લું.

ૐ તને કેમ આવે, એ સમ.

જીવ જપી લે જીવદાધારદે,	પગથીયું' છેલ્લું છે;	
આ મનુષ્ય દેહી અવતારદે,	પગથીયું' છેલ્લું છે.	૧
એતિ ચઢી બા ચઢ સમશેરદે;	પગથીયું'૦	
ટળે લક્ષ ચોરાશીનો ફેરદે.	પગથીયું'૦	૨
નહીં આવે ફરીથી લાગરદે;	પગથીયું'૦	
તહારા વપુનો કરમાશે ભાગરદે.	પગથીયું'૦	૩
તહારા બાળપણના જે રંગરદે;	પગથીયું'૦	
તેના પાપનો મેલ તહારે અંગરદે.	પગથીયું'૦	૪
તે ધોવાનો એક ઉપાયરદે.	પગથીયું'૦	
લે સાળુ સમરણ કર માંચરદે.	પગથીયું'૦	૫
સામના નામની દે ઝીકરદે;	પગથીયું'૦	
તહારી ટળશે જમની ઝીકરદે;	પગથીયું'૦	૬
ભર્યું અજન રૂપી જળરદે;	પગથીયું'૦	
તેમાં દેહી થાશે નીમળરદે.	પગથીયું'૦	૭
તું બિવેકથી વીછળરદે;	પગથીયું'૦	
સત્ય સમજી અલળકે ઢળરદે.	પગથીયું'૦	૮
તહારૂં અધારારૂપી અજ્ઞાનરદે;	પગથીયું'૦	
કરે જ્ઞાન દીપકે બિદ્યનરદે.	પગથીયું'૦	૯
તહારૂં તીવ્ર અગળતું ભયરદે;	પગથીયું'૦	
વારી વારી વણલ શુષ્ક ગાયરદે.	પગથીયું'૦	૧૦

પદ ૨ જું.

અલ્યા જીવડા વિચારીરે,	સત્ય સંગ નવ કીધો;	
જે એળે ગઈ ઉમર તહારીરે,	જ્ઞાન બોધ નવ લીધો.	૧
અલ્યા શું આબોને શું જોયુ'રે;	સત્ય૦	
ખરૂં રળવાતું તેં જોયુ'રે	જ્ઞાન૦	૨
અલ્યા અવાળે બાચકા ભયોરે;	સત્ય૦	
માયા ધુઝમાં ફાગટ ફયોરે.	જ્ઞાન૦	૩
અલ્યા માંથે છે કાળ બહુ કુઠોરે;	સત્ય૦	
શીદ ખુવે છે અવસર રૂઠોરે.	જ્ઞાન૦	૪
અલ્યા રમતાં બાળપણ જોયુ'રે;	સત્ય૦	
જવાનીમાં જાળ બિત્ત ખોયુ'રે.	જ્ઞાન૦	૫

તહારાં ગયાં ફસ વીસ ત્રિસરે;	સત્ય૦	
થયાં મ્હો માયામાં આળીસરે.	જ્ઞાન૦	૬
અહ્યા જન્મી જનેતા વગોવીરે;	સત્ય૦	
બધી છાંદગાની ઠગોવીરે.	જ્ઞાન૦	૭
કર્ચો જપ તપને વૃત ઝોટારે;	સત્ય૦	
સમજ્યા વણુ સાધન ઝોટારે.	જ્ઞાન૦	૮
અહ્યા ભરમિત લુવ શીઠ ભુલ્યોરે;	સત્ય૦	
છે બ્યર્થ વાસણુને ચુલોરે.	જ્ઞાન૦	૯
અન વણુ સાધન સો ખાલીરે;	સત્ય૦	
આ સુધો અરથ લે બાલીરે.	જ્ઞાન૦	૧૦
જ્ઞાન વણુ સાધન સહુ ફોકરે;	સત્ય૦	
કચુ' વેઠમાં પુન્ય સ્લોકરે,	જ્ઞાન૦	૧૧
જથારથ જગદીસને બલ્યુરે;	સત્ય૦	
વઢે બ્યાસ વેઠમાંથી વાણુરે.	જ્ઞાન૦	૧૨

પદ ૧ લું.

ઝીણા માર્ગનો રાગ.

બલલે ભાઈ બલલેને, બલલે તું રામ;		
રામ બજવાથી તાર', સરે સરવે કામ.	લખ૦	૧૬
રામ બજ્યા ધ્રુવતો, અચલ લીધો કામ;		
નિભીક્ષણે બલ લ'કાં, લીધીરે તમામ.	લખ૦	૧
બજ્યાતા પ્રલાદલ તો, સ્થલે વસ્થા સ્થામ;		
કલા સુધનવાની હારી, લીધું સુખ ધામ.	લખ૦	૨
શવરીનાં ઘોર જમી, સદા રાખ્યું મામ;		
કર્મો ખાઈનો ખીચડો, ખેને વધાર્યું નામ,	લખ૦	૩
મીરાં જે સગાંને તલ, બલ રાખી હામ;		
મ્હેતાલની બજ્યા રાખી, ભુજ્યે આખું ગામ.	લખ૦	૪
માટે પ્રાણી બજ તજ, મોહ થા ચુલામ;		
બ્યાસ વઢે બજવામાં, શા ફલે છે હામ.	લખ૦	૫

પદ ૨ લું.

બજનમાં જોલ, ભુંડા બજનમાં જોલ;		
જોલવાથી તુને કંણ, કરાવે કલોલ.	ભુંડા૦	૧૬
શીઠને સરમાય છે તું, તહારૂં રહે જોલ;		
એકે જગતો હોય, તેમે દિકકારી ઢંડોળ.	ભુંડા૦	૧

જગદિશ જપતાં શી, જીલે પડે જોલ;		
તાળી દેતાં ત્વચાતણી, ઉતરે શી જોલ.	ભુંડાં	૨
લાજ શી મ્હારજ ગાતાં, સુક્ય હેયા ચોળ;		
હુંધ આળસ કરે આગી, દલ જોલી ડોલ.	ભુંડાં	૩
ગાંડા ઘાંટો કાઢાડે નહીંશું, ગળામાં ગલોલ,		
બ્યાસ વડે લાજે તેતો, નર ખર તોલ.	ભુંડાં	૪

પદ ૩ બું.

જપ જગધીસ જીવ, જપ જગધીસ;		
જપ કરવાથી તને, રીડે સાચો ઈશ.	જીવં	ટેક
મોહ માયા મદને, મચ્છરમાં મરીશ;		
કેહેડે બાંધી કબ્જુ કહે, સંસાર તરીશ.	જીવં	૧
જીવી જીવીને તું જીવે, દસ વીસ ત્રીસ;		
ચાળી પચા સાડે છોડે, કાળ તારે શીશ.	જીવં	૨
માત તાત ભાત ભાભાં, પોતાનાં જોલીશ;		
તેનાથી છોડાવા આવે, પ્રભુના પોલીસ.	જીવં	૩
જાલ માળા મેલ ચાળા, કાળાં માં કરીશ;		
સાચુ તરતું સમજે તો, મિથ્યા માં વદિશ.	જીવં	૪
પાપથી પ્રવેશી જમ, પડાવશે ચીસ;		
માટે ઠરી કંગલું દે, નિતિ ન સુકીશ.	જીવં	૫
પુન્ય જમે ક્યં નહીં તો, બીજ તું માગિશ;		
વળી લક્ષ ચોરાશીમાં, ફરવા લાગિશ.	જીવં	૬
અતીકાનાં નાંણાં બાણાં; મેળવી રહીશ;		
પુન્ય ખાળી બાંધ્યા વિના, લપશી પડીશ.	જીવં	૭
વલ્લભતું વળાતું જો, લેધને વટીશ;		
સમાજમે જ્ઞાન યાશે, સમને રટીશ.	જીવં	૮

પદ ૪ શું.

અદેખાઇ મેલ, ઉંધા અદેખાઇ મેલ;		
કેડે કુચલી કેમ કરે, કાંચીયા કાટેલ.	ઉંધાં	ટેક.
અત્મની અક્ષલ જોઇ, અજો છે અજોલ;		
હેવામાં શી જોળી ઉડે, ચીતના ચળેલ.	ઉંધાં	૧
કંઈ ચાલે નહીં ત્યારે, કરે ખોટા ખેલ;		
જોઈ જોઈ વેણ વડે, કરમાં છડેલ.	ઉંધાં	૨

ઝેર બહેર વણુ પણુ, દેશનો ભરેલ;		
સુખ સામાતણું જોઈ, દુઃખમાં પડેલ.	ઉંધાં	૩
કેકની કીર્તિ સુણી, ઘરે હી ઉઠેલ;		
વીણાની વડાઈ જોઈ, વખોડે વટલેલ.	ઉંધાં	૪
મહત્તા જોઈ તુજ તનમાં, રેડાય છે તેલ;		
હેતુ હાથ ચાખી હેઠા, બેશ ઉખડેલ.	ઉંધાં	૫
મરમી વહી માંચુ વાટે, છટ્ટીના છગેલ;		
જગ આંખે કરવાને, ભૂંકે તું ભડેલ.	ઉંધાં	૬
હઠાડે તું રવી સાગી, રેંછું રખડેલ;		
પણ પડે તુજ માંચે, જોળી લે ખરીલ.	ઉંધાં	૭
આંખે કમળો તેથી તૂતો, દેખેરે પીગેલ;		
તને ફેર ચડવા તેણે, દેખે જગ ફરેલ.	ઉંધાં	૮
માટે ઉપદેશ લે તું, કપુત કુટેલ;		
વલ્લભ કે વાંકુ વહે, કરમ કુટેલ.	ઉંધાં	૯

પદ ૧ બું.

એમ કહે હુતુમાન. એ રાગ.

અમે નાણાવટીરે, અમે નાણાવટી;		
નગદ નાણુ નારાયણુ, નામતું ધીરશું.	અમે નાણાં	૧૦
મારી દુકાન દેશે દેશ ચાલે, ફરીયે ન નાણા વણુ કર ઠાલે;		
કેને ધીયાં તે અસ્થ થઈને મ્હાલેરે.	અમે નાણાં	૧
વળી ચોકરીની પેટી ચાલી, ઘણા જનને જણુસ પેરવા ચાલી;		
કંઠી ઉતરી તુળસીની ઘાલીરે.	અમે નાણાં	૨
કેંક જનના ભવનાં કષ્ટ કાપ્યાં, સાહુકાર જોઈ માપે માપ્યા;		
નવધરાં બહલ બેરખા આપ્યારે.	અમે નાણાં	૩
અમ અહસ્ત થકી હારે મેરૂ, જોકે કાટ કર્યું ગાંધી કેરૂ;		
દેઉ ઉધારે જોખીયંદન જેરૂરે.	અમે નાણાં	૪
પરવરતીથી મન છાડતું, નીરવરતીમાં જીવ ભેડાતું;		
વહે વલ્લભ માયા મોહ તોડાતુંરે.	અમે નાણાં	૫

પદ ૨ બું.

જડ બૂઢીનારે, મુંઠ બુઢીના;		
જ્ઞાન સરવ સુવસું પણુ, કાંઈ સમજ્યો નહીં.	જડ બુઢીનાં	૧૦
અલ્યા જ્ઞાન વણું સુણે કાને, તેટલી વેળા સાચુ માને;		
થકી થઈને મુઝ્યો સર આનેરે.	જડ બુઢીનાં	૧

જોડું કરીજી કાળજી કેમ થયું, રમતાં જમતાં જોખન થયું;
હવે આયુશ તહાડે આવી રહ્યું. જડ બુદ્ધિનાં ૧
તને ગરબમાં ભગવત ભાળ્યોતો, કરી અરજને અટીમાં આળ્યોતો;
આળ્યો ત્યારે શું સંગ લાળ્યો તોરે. જડ બુદ્ધિનાં ૩
જો જનમ્યો હતો કાલે કાથે; રળવા રળળી રહ્યું કશું માંથે
જો જૈશ ત્યારે શું લેશ સાથેરે. જડ બુદ્ધિનાં ૫
તારો ન્યાય તું કરી લેને આપે, જ્ઞાન થયું હોય તો માપજ માપે;
શું સંગ લીધું તુજ માળાળેરે. જડ બુદ્ધિનાં ૫
ભાષ સુણ્યો પછી તેમ નથ આલ્યો, સુધુ સમજી ઉંધા મત આલ્યો;
વદે વસ્ત્રલ જોજે જમપુર વાલ્યોરે. જડ બુદ્ધિનાં ૫

પદ ૩ જી.

દુખ થયા બીનારે, સુખ ગયા વિના;
માયા મોહીત જીવને હરી સાંભળે નહીં. દુઃખ થયાં ૧૬
સુખે સાંભળ્યાં નહીં રાવણને, સાંભળ્યાં નહીં બીજા દુરીયોધનને;
ત્રીજા સાંભળ્યાં નહીં જરાસનનેરે. દુઃખ થયાં ૧
જીજો દુઃખ પડ્યું પાંડવને અતી, વન વેડયાથી થઈ સુભમતી;
સુભમતી થકી થઈ મોક્ષ ગતીરે. દુઃખ થયાં ૨
ધ્રુવજીને અપરમાએ મેલું દીધું, ઘર ત્યાગ કરી વન તપ કીધું;
તપ કીધું તો અવીચળ પદ લોધુંરે. દુઃખ થયાં ૩
જોવા અતી દાખલા તે કયાં કહીએ; થોડું કહે વહું સમજી જઈએ;
સાચા જનને સત્ય બેસે હોયેરે. દુઃખ થયાં ૪
તેણું દુઃખ દીડું વલ્લભે વહું, ત્યારે જ્ઞાન થયું ગોર્વાંકતણું;
માટે વિપત વેરાગ ભક્તિ ભણુંરે. દુઃખ થયાં ૫

પદ ૧ જી.

સીતાજીના મહીનાનો રાગ.

મણુ દાસ તમારો રાંક, દયા કાંક લાવીયે;
મારો જોકે નથી ઉપાય, હવે વહારે આવીયે. ૧
મણુ જોયા મેં મા ને આપ, બેલી બધાં સુખનાં;
ભગની ભારજા કે જાત, દેનારાં છે દુઃખનાં. ૨
મણુ રીતે કહું રોજગાર, નીતિ રાખું ધર્મની;
આત તાતને ગમે ન કાંચ, જીજો કાંઈ કર્મની. ૩

મહુ ખાઈ પી રહેલું ખુશ, એલું ગમે સુજને;	
કંઠાડું આણુંદમાં દન, બલુ ચતુસુજને.	૪
મહુ તેમાં સંતાપે આ આપ, પુરવનો પાપીયો;	
એ' શો કીધો તમારો બીગાડ, આંહી જન્મ આપીયો.	૫
મહુ ત્યાગી થઈને બાલું, થાઈ ખુશી વન વીરો;	
તોય કાંસી જગતમાં થાય, બેઠે આણું દુઃખ દીરો.	૬
મહુ આરો મારો નથી એક, બળે હઈએ હોળીયો;	
કાંઈ રસ્તો બતાવો રામ, રહે ભક્ત હોળીયો.	૭
મહુ પુર્વે કયાં શાં થાય, તાવે આપ તાવડી;	
કહી તાત તો તેવો હોય, પણ તેવી માવડી	૮
મહુ અપરમા ધ્રુવજીની માત, તેવી માત માદાર;	
મલ્કાદના તાત તુલ્ય તાત, શું કરું ત્યાદાર.	૯
મહુ દુનીયાના દો રંગ, ડાકાપણ કરે ડાહ્યા;	
ધર ફાટે ગણાઈએ શુભાર, ગાંડા તે બાયલા.	૧૦
મહુ બાનાના બેલીછો આપ, બીજો આપ છે નહીં;	
બાસ કહે શરણુ દયો આપ, દયા લાવો દહ મહીં.	૧૧

પદ ૨ બું

જીવ જપી લેને જગધિશ, વસ્સ વહી ગયાં;	
તકાફું સચુ ન બાળીશ કોય, કમારાં લેગાં થયાં.	૧
રળે ખપે ત્યાં સુધી ખપ, પડે સૌને તાદારો;	
નહીં તો ન પુછે કોઈ જાવ આધા કરે વાયરો.	૨
અલ્યા રાજદરબારનો ફુલ, કર તકારો ગ્રહે;	
તો સગાં રનેહી સો સાથ, રેખીને દુર રહે.	૩
કોઈથી તુને ના છોડાવાય, બેડે બેડાવશે;	
તોતો જમદુત કાંડું રહાય; ત્યાં કોણુ છોડાવશે.	૪
લેઈ ભય જમ ગલી કેશ, દવેશ લેશ નહીં કરી;	
નાંખશે ગોખડુંને પંથ, રહે કાંટા કયમ ખરી.	૫
ચેહેરવા ન મળે ઉપાન, હેરાન થાય ચરણથી;	
લોંકાશે બાલામાં વાન, લુંડું એતો મરણથી.	૬
આવે વૈતરણીનાં નીર, તરી તીર કેમ વહે;	
પડે જમડાનો જખરો માર, જો જીવડા તું શું સહે.	૭
કુલ્યો કુલ્યો ફરે ફાટેલ, ખેલજ ખોટા કરે;	
નાત તાત બાતને માત, માનીતો તેમાં ફરે.	૮

હું કરે સગાંનો સંતાપ, તું ટાળ્ય તારા તાપને;
જમના માર વેળા ચોકાર, કરીશ કીયાં બાપને. ૬
માટે રાખ્ય અલ્યા કાંકે બીક, શીખજ સાચી ભણુજે;
કહે વહીલ કાં ગણ્ય સ્નેહ, કાંતો કવેશ આણુજે. ૧૦

પદ ૧ છું.

વીંજણે રમણ અલ્યા. એ રાગ

કે અમરણ કરતાં સરમ શાની,
નકારા નીચું નીરખે શું અગનાની. કે સમરણ ૦ ટેક
ભુજે ભુજ ભેળવી દે તાળી, તેમાં શીદ લાજ ધરે કાલો;
ન લાજ્યો કંન્યાનો કર અલો. કે સમરણ ૦ ૧
કે માળા અલતાં શું થયા કાળા, મિથ્યા લાજ ધરે કરી આળા;
ન લાજ્યો પહેરતાં વરમાળા. કે સમરણ ૦ ૨
કે હુંગ આવે છે ભજન કરતાં, કે થાળ સુકતાં લાજ મળતાં;
ન લાજ્યો કંન્યાને આસ ધરતા. કે સમરણ ૦ ૩
કે પરકંબા કરતાં પાછો પડીઓ કે વામાં વરવા સન સુખ અડીઓ;
મંગળ ફેરા ફરતાં કરી હડીયો. કે સમરણ ૦ ૪
કે હરી જનના લાડમાં લાજ્યો, કે દેખી છોકરાંને ઘણો ગાજ્યો
લાડાણું લાડ કહી બાળને બાજ્યો. કે સમરણ ૦ ૫
કે લલતાં વલતાં ન જીભ થાકી, કે રામનામ હેતાં રસના પાકી;
ઉધો પંથ પકડીને ધુળ ફાકી. કે સમરણ ૦ ૬
કે મહોદત્ત સુકી દે પાપી, કે કીડી અઈ સરસ સાકર બા પી;
હાથી થયો ઝેડાં કરડ કાપી. કે સમરણ ૦ ૭
કે તારી દીધે તન તરકર ત્રાસે, કે ઉંચે હાથ ડોલતાં ન ભય ભાસે;
અબાજ થકી આળશ પાપ નાસે. કે સમરણ ૦ ૮
કે ચોડું કહે સમજ સરમ તોડે, કે લાજ તજે આળસમાં મોડે;
વહીલ કહે હરી સંગ જીવ બોડે. કે સમરણ ૦ ૯

પદ ૨ બું.

કે ભગવત આવે ભલે ભાઈ, કે હરી હરી રટો ગટ માંહી. કે ભગ ૦ ટેક.
કે ભગવત ભજતાં ભવ તરણે, કે રામ રામ રામ રામ સુખ કરણે;
મણુનો પાઠ પઢી પાપ પરહરણે. કે ભગવત ૦ ૧
કે વીંધું વીંધું વીંધું વીંધું વહીયે, કે સામળાને સજ સખીયે રહીયે;
જપી જગદીસ જમને ન બહીયે. કે ભગવત ૦ ૨

કે કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કહીયે, કે ગોવર્ધનધારી ગોવિંદ ગ્રહીયે;	કે ભગવત૦	૩
શુંદીર શ્યામલણી સેવનામાં રહીયે.		
તે પ્રભુ પ્રભુ પ્રભુ પ્રભુ પ્રભુ પહીયે, કે જગપતી બેઠે જીવડા જડીયે;	કે ભગવત૦	૪
સુનો ન સુકો ધનશ્યામને ઘડીયે;		
કે જગન્નાથ જીગજીવન ઝીણો, કે મુંઢ મતી વિકૃલ્લવર વીણો;	કે ભગવત૦	૫
ટળશે કુર કરમનો દોશ હીણો.		
કે નારાયણ નરહરી મુખ કેને, કે રણુછાડ રણુ છોડાવણુ છેને;	કે ભગવત૦	૬
જીવડા જપ જીવડીયે તું તેને.		
કે ધન્ય જનુની જે હરીજનને જણે, કે ઈકાતેર પહેડીતું નરક હણે;	કે ભગવત૦	૭
વલ્લભ વ્યાસ વારંભવાર ભ્રમને બાણે.		

પદ ૧ લું.

કેણુ ગતી પ્રજરાજ—એ રાગ.

મુંઢમતી મકલાય, માયામહી મુંઢમતી મકલાય;	ટેક.	
જેહ માયામાં, મગ્ન રહે છે, તેજ નરક લઈ જાય.	માયા.	૧
પંચ વિષયમાં, જેને જે વાસના, તેને બંધન થાય.	માયા.	૨
શબ્દ વિષયમાં, હરણુ રીઝે, પારધી કર પકટાય.	માયા.	૩
રસ વિષયથી, મછ મોહનીને, રસના રવાદે હણાય.	માયા.	૪
પતંગ પ્રાણી, રૂપ વિષયથી, ંહની વપુ પ્રજળાય.	માયા.	૫
સ્પર્શ વિષયથી, ગજરાજ ગરજ, ખાડ પડી બંધાય.	માયા.	૬
વાસના વિષયે, ભમ્ભર પુષ્પમાં, પેશીને પ્રાણ પળાય.	માયા.	૭
એકેક વિષયવાળા પ્રાણી, દુઃખ પડે ને દુભાય.	માયા.	૮
જે જળમાં જે, તારો થયેલો, તે કેમ નહીં ડુબાય.	માયા.	૯
વ્યાસ વલ્લભ કહે, જાળ જીહીમાં, કરમ હીણુ કુટાય.	માયા.	૧૦

પદ ૨ જું.

ભાવે ભલે ભગવાન, ભાઈ તમે, ભાવે ભલે ભગવાન.	ટેક.	
ભગવત ભજવા, દેહ મળ્યો છે, ન ભજે પશુ સમાન.		૧
કપુત કહ્યું કરે ન કોઈનું, સમજે સપુત સંતાન.	ભાઈ.	૨
દામ ન બેસે નામ લીધામાં, ન તુટે તન મન માન.	ભાઈ.	૩
પહેલુ સુ કરમે મળ્યો રહે તું, પછી ઉપાસના ધ્યાન.	ભાઈ.	૪
કર્મ ઉપાસના બેઠ કરીને, પછી લે ઉત્તમ જ્ઞાન.	ભાઈ.	૫
શુભ કર્મોથી જગ ફળ મળશે, ટળશે પાપનાં પાંન	ભાઈ.	૬

ઉપાસનાથી વાસ બેકુટે, સાચું સમજ નાદાન.	ભાઈ.	૭
જ્ઞાનથી આશે સુકિતની પ્રાપ્તિ; જન્મ મૃત્યુ નહીં વાન.	ભાઈ.	૮
ચાતુર વેદના કાંઠાએ ત્રણ છે, માટે તેમાં રહે જ્ઞાન.	ભાઈ.	૯
ત્રિવિધિ તાપને આપ સમાવી, સમજવી સત્ય સાન.	ભાઈ	૧૦
જન્મજાળી જાળનો કાળ છે કપરો, બ્યાસ વદે સખ્ય જ્ઞાન.	ભાઈ.	૧૧

પદ ૧ છું.

રાગ કાઠીઆવાડી હાલાર.

અલ્યા કુલી કુલી શું કુલાય, અવરાજ આઠ ઘડીનું અજવાળીયું રે. ટેક.		
તારો ભવ શલેશો ભુલાય.	અવ.	૧
જોને પ્રાણીના ભુદા ભુદા રંગ.	અવ.	
કરે નવા નવા બહુ બંગ.	અવ.	૨
કોઈ હસે ને કોઈ કોઈ રાય.	અવ.	
કોઈ રમે ને કોઈ કોઈ જોય.	અવ.	૩
કોઈ ખાઓ કહે નવ ખાય.	અવ.	
કોઈ ભુખ્યા ભુખે ભટકાય.	અવ.	૪
કોઈ વાહને ચઢે વારંવાર.	અવ.	
કોઈ પાવલે પ્રજાળે અપાર.	અવ.	૫
જોવાં ગરીબ ગૃહસ્થ અનેક;	અવ.	
પણ પંથ સરવેનો જોક.	અવ.	૬
ગત થયે છે સરખો હાથ.	અવ.	
કાં નીર અવની કે આગ.	અવ.	૭
છે છેવટે સરખી રીત;	અવ.	
રહે સુખીનું સંપત્તિમાં ચિત્ત.	અવ.	૮
તેની વાસના ત્યાં બધાય;	અવ.	
જાય મતી ગતી ત્યાં થાય.	અવ.	૯
સુખે સાંભરે સોનીકાનું ધામ.	અવ.	
દુઃખે સાંભરશે સીતારામ.	અવ.	૧૦
અલ્યા રામથી મોક્ષ મુકામ;	અવ.	
થાયે વેલોગે નર્ક નિસરામ.	અવ.	૧૧
પર્યું દુઃખ તેને પર્યું સુખ;	અવ.	
હીધું સુખ તેને પર્યું દુઃખ.	અવ.	૧૨
અલ્યા દુઃખ તે શુભ સુખ માન્ય;	અવ.	

અત્ય સમણ ધર હરી ધ્યાન.	અવ.	૧૩
અલ્યા ધ્યાનથી મળશે માન્ય;	અવ.	
વહે વલ્લભ કાજ ભગવાન.	અવ.	૧૪

પદ ૨ છું.

તારે કરવાની નાવી ઘડી એક;	પ્રાણલાલ.	૧
તારી જાળનો આબો નહીં છેક;	પ્રાણલાલ.	
તેતો લીધા કૈટીક અવતાર.	પ્રાણલાલ.	૨
જ્યારે ત્યારે ધંધામાં તેયાર.	પ્રાણલાલ.	
બધી વેળા અસ્થ થવું ધાર્યું.	પ્રાણલાલ.	૩
તાફે વપું મગોવી માર્યું.	પ્રાણલાલ.	
પણ અહસ્થ ન થયો કોઈ વાર.	પ્રાણલાલ.	૪
કદી થાય તો શું સંગ લે શુમાર.	પ્રાણલાલ.	
રળી રળી બયો બંધાર;	પ્રાણલાલ.	૫
કેટે છૂટી બેઠાં પરીવાર.	પ્રાણલાલ.	
તારી કેટે ન કોડી આવી એક;	પ્રાણલાલ.	૬
મિથ્યા માફ કહીને ધયો ટેક.	પ્રાણલાલ.	
તહાશ જુદોનો કરી લે વિચાર;	પ્રાણલાલ.	૭
સંગે લીધુ ન્હોતુ લગાર.	પ્રાણલાલ.	
તેથી તું પણ નહીં લે સાથ;	પ્રાણલાલ.	૮
માટે જપી લે બ્રાહ્મણે નાથ.	પ્રાણલાલ.	

પદ ૧ છું.

મારા રંગીલા રંજીતા. એ રાગ.

હરી હીરો આબો મુજ હાથ, જગત લાજ છેડીરે;	૧
મળ્યો મળ્યો આ વિશ્વનો નાથ, દીધો અવ બેડીરે.	
નથી લોક તણી જોશીઆળ, જગત લાજ છેડીરે;	૨
મારો કરે અહો ગોપાળ, દીધો અવ બેડીરે.	
મેલી નાતને ભતની શર્મ, જગત લાજ છેડીરે;	૩
અવ્યો અચારથ મુજ ધર્મ, દીધો અવ બેડીરે.	
કરો કલ્યાંત ધરની નાર, જગત લાજ છેડીરે;	૪
પણ બચ ન ધરીએ લગાર, દીધો અવ બેડીરે;	
બાળ બચ્યાં કરો કલ્યાંત, જગત લાજ છેડીરે.	૫
વળી ગઈ સંસારની શાંત, દીધો અવ બેડીરે.	

રડયા કરે માતને વાત, જગત લાજ છોડીરે;	
ભણી પરમાનંદની વાત, દીધો છવ જોડીરે.	૬
કુટો કકળો લગનીને જાત, જગત લાજ છોડીરે;	
દીકું પરમપદ સાક્ષાત, દીધો છવ જોડીરે.	૭
કરે દુનીયાં આહાય તે વાત, જગત લાજ છોડીરે;	
હવે હેતુ નથી રહ્યું હાથ, દીધો છવ જોડીરે.	૮
માનો મસ્કરી કે માનો સાચુ, જગત લાજ છોડીરે;	
સધયો સ્વાસ્થ શું કાચુ, દીધો છવ છોડીરે;	૯
ધરીશું મેરખા માળા અંગ, જગત લાજ છોડીરે;	
કરીશું નવા નવા રંગ, દીધો છવ જોડીરે.	૧૦
ધરી શું ગોપીચંદ ગેર, જગત લાજ છોડીરે;	
ડચુ ન જેમ ડગે ન મેર, દીધો છવ જોડીરે.	૧૧
આહા દુટી પહે આપુ આભ, જગત લાજ છોડીરે;	
કેમ ખોટ ખાઉ આંગે લાભ, દીધો છવ જોડીરે.	૧૨
નાચીશું ગાઈશું ઘેર ઘેર, જગત લાજ છોડીરે;	
પાડીશું તાળીયો ઠેર ઠેર, દીધો છવ જોડીરે.	૧૩
લોક છો કહે ગાંડો ઘેલો, જગત લાજ છોડીરે,	
કહે પાખંડી પણ પહેલો, દીધો છવ જોડીરે.	૧૪
નથી જોવી કુકર્મીની કેહણી, જગત લાજ છોડીરે;	
ધ્યાન ધરતું છે દીવસ રેણી, દીધો છવ જોડીરે.	૧૫
નક્કો કરતું છે કામ સો ઠામ, જગત લાજ છોડીરે;	
ધાર્યો નીશ્ચય વહ્નભરમ, દીધો છવ જોડીરે.	૧૬

પદ ૨ જી.

કોઈ જ્ઞાની ધરે છે દેહ, જગતને સાડરે;	
જ્ઞાન ગોધ કરે છે તેહ, જગત ને સાડરે.	૧
સ્વી પ્રગટે પ્રાતસંકાળ; જગત અગની પ્રગટાવે જવાળ.	૨
મેઘમણી કરે જળ ધાર; જગત વાયુ વાય છે વારંમવાર.	૩
નીર સખી રહી સરીત; જગત પૃથ્વી રહી સદા સ્થિત.	૪
સિંધુ પકવી દેહે લુણ, જગત થાયે વનસ્પતીને તુણ.	૫
તરૂંબર સખી રહે ફળ; જગત અંગરે છે સરોવર જળ.	૬
કેંક દેવ ધરે છે કાચ; જગત જોવા ઘણા જણા ઉદે થાય.	૭
કહે વહ્નભ ધરી દેહ; જગત ભણે છણા શું હોય તેહ.	૮

પદ ૧ લું.

ચાંદલીયાનો રાગ.

સત્ય સમજ્યા વિણ, સુખ અચળ આવે નહીં;

સહુ સમજે છે સત્ય હરીતું નામજે;

હરી હરી કરીને ઘણા ગોથાં બધ ગયા;

પણ તે જીવડા કરી ન બેઠા કામજે.

સત્ય. ૧

આરાધન સાધન સરવે સમજ્યા વીના,

કીધું પણ તે કળદાતા તું બાણજે;

નકં ટળીને, સ્વર્ગ કે સુધામ પામશે,

પણ તેથી નહીં જન્મ મરણની હાણજે.

સત્ય. ૨

જેટલું વિત તેટલું તે જીવ સુખ ભોગવે,

સમજે તેને બતાવું સેજ સાનજે,

છે નામે મોતી પણ ત્રેણ પ્રકારનાં;

તેવે પ્રકારે સમજી લે ભગવાનજે.

સત્ય. ૩

અરાં મોતીથી અન્ય મોતી ઉપન્યાં,

છીપીયાંને વળી મીછીયાં મોતી હોયજે;

જેવું મોતી તેવું વિત જો તે તણું,

વિત જેવું તેવું સુખ લે મો કોયજે.

સત્ય. ૪

જુઓ નામ મોતી પણ કીંમત જુજવી.

જુજવી તેવી જુજલું જુજલું સુખજે;

માટે ક્ષર અક્ષર અક્ષરસતીત જોળખો,

વહે વલ્લભ સુખ સાહ ન ધરશે હુઃખજે.

સત્ય. ૫

પદ ૨ જું.

પરમેશ્વરને પરખી લેજે પ્રાણીયા,

પરખી લીધા વિના લાભ ન થાયજે;

નામ સોતું પણ નીચું ઉંચું હોયછે,

માલ જેવો જે ભાવ તેવો તે ખાયજે.

પર. ટેક.

માયાનાં આલુપણ લેવા ભય છે,

તેને તું પરખાવે છે ઘેર ઘેર જો;

જીવતું જરીયાંન જગદીશ વિના છે નહીં

તેને તું પરખ્યાની ન કરે પેરજે.

પર. ૧

જો પુરણ પ્રેમ હોય તો પરખીને લીધે,

જરયાંન ઉપર પ્રેમ તે પરખાવાયજો; જાણ્યું ત્યા જરીયાનથી ઇશ્વર ઉતર્યો, ખાતી વેળા કેમ પરખીને ખાયજો;	પર.	૨
સંસારમાં ઉપીચીગી ચીજ લે પારખી, કુશકા સુકી કેમ સાગે તાંદુળજો; જીભ્યા રવાદે ઉત્તમ સોધે પાપીયા, તેવું ઉત્તમ સોધી લે બ્રહ્મ મુળજો.	પર.	૩
અવિદ્યા જ્ઞાની કેહેશે શું કામ છે, જ્યાં ત્યાં લેવું છે ઇશ્વરનું નામજો; જોમ લીધે છુટકો થાય તો કીર લે વણું, અજળ જનાવર નીત્ય કહે સુખ સમજો.	પર.	૪
આટલું કહેતાં પશુવત તે સમજે નહીં, મનુષ્ય જાતી સમજી જાશે જ્ઞાનજો; નિચો નારતીક નંદશે ન્યાય જોયા વિના, ન્યાય વદ જ્ઞાને ધારે સદ્ધ્યાનજો.	પર.	૫

પદ ૩ જી.

પાશાણુ માયાં વિષુ કોઈને જાગે નહીં, વાગ્યા વિના ન નીકળે રૂધિરજો; રૂધિર નીકળ્યા વિષુ દવા સોધે નહીં, સોધી ચોપડયા વણુ સૂધરે ન શરીરજો,	પાશાણુ.	૧
ઉપરની ચોપાઈનો અર્થજ એટલો, પથે પથમાં બહુ રહ્યાછે લેહજો; અનાદીના મારગ આધા મેલીયા, ન સમજ્યાં સૂઝાં શકઅને વેદજો.	પાશાણુ.	૨
તે સૌ સાર સમજવા ઇચ્છા ઉપની, સોધી કાઢાડયો શકાસ વેદનો ન્યાયજો; પરમેશ્વર પ્રેરણાથી પ્રસિધિ કરે, કરતાં સુજને પણ અકંઈ રૂળ થાયજો.	પાશાણુ.	૩
પાશાણુ રૂપી શંકા કરે તે જાણજો, રૂધિર રૂપી નીકળશે વિચારજો; શંકા દુર કરવા પુછે તે ચોપડી, નીરૂપણુ તે પ્રતક્ષ દવા સારજો.	પાશાણુ.	૪
જ્ઞાન ગ્રહણુ કરે તે દવા ચોપડી,		

એટલે હલમાં દુઃખ થયેલું જાયને;
 સુધુ તે ઉંધુ સસળે જસાનીયો,
 અંધ થકી શું દરપણમાં દેખાયજ;
 બહેરે શંખ કુંકતાં કહે કરડયું હાડકું,
 જવાસો જળ મટી થકી સુકાયજ;
 ખર તે સાકરના સ્વાદને સમજે નહીં,
 સમજતાંમાં કહે વહ્નિ જીવ જાયજ.

પાશાણ.

૫

પાશાણ.

૬

પદ ૧ છું.

ઝાખારણમાં જાયારે, એ રાગ.

પડયો કામરૂદેશમાં કામીરે, તહારે જીવ ગયો છે જામીરે;
 સ્વામિ સાચો વિઠ્ઠલજીર વિસારીયોરે,
 કામ કામરૂ રૂપીરે, તને રૂજની દેહ દે સૂંપીરે;
 કામજીવર વેળા તને પીઉ ધારીયોરે. ૧
 તેવો વેલોગ જોઈરે, તહારૂ મન રહ્યું મહા મોહીરે;
 ચાર ઘડી સુખતું તું અહંપદ લાવીયોરે,
 તું તે સુખને વિખાણીરે, તહારી રૂજનીતું ટગડું ટાણીરે;
 બહાણું વાચું કે બળદ બનાવિયોરે. ૨
 કુંસરી વગર વણુ જોડેરે, મળુરી કરવા દોડેરે;
 ઉદમ રૂપી આખો દીન ખેતી કરેરે,
 જો બળદને ખવરાવી રાખેરે, તેમ તુજને તાતા નાંખેરે;
 અણુ સમજે કામરૂમાં તું કચરાઈ મરેરે. ૩
 ગા સુત ઘડી બે ચારેરે, કરે મ્હેનત બે પહોર વારેરે;
 પછી મ્હેનત મુંઝીને બેસે કોરેરે,
 પણુ તેથી બળદ તું પાકોરે, ચાલ્યા યાકો કે ન યાકોરે;
 આંકો નહીં ને મળુરી ચારે મ્હોરેરે. ૪
 તું વિણુ હાંકે હંકાયરે; વણુ નાચે સિધો જાયરે;
 વણુ હાસે છો ઘર ગોરીના દાસકરે,
 વહે વહ્નિ સત્ય વાતરે, જો વિચાર કરી દીન રાતરે;
 ભગવતને ભજ્યા વણુ ખાશો ખાસકારે. ૫

પદ ૨ છું.

અદ્યા પંચ વિષયના લોગીરે, રંગમાં થયો તું રાગીરે;
 જોગીપણું જાતમીને ન ઝાલોયુરે;

- તેં બેલોગ લીધા નીત્યરે, ઘણા જનમ પુરણ પ્રીતરે,
પણ સંતોષ પામી મન પાછુ ન બાળીયુરે. ૧
- એની પ્રપ્તી ન થાય પાપીરે, તેમાં શિદ રહેણ છે ટાંપીરે,
જા પી જુગદીસ ખા પી સુખે સેહેલમાંરે;
તેવું કરવે શું થાશેરે, તારૂં આવા ગમન વહી જાશેરે;
પડીશ અખંડ આનંદ મોક્ષ રહેલમાંરે. ૨
- તહારી ટળી જાશે ઉપાધીરે, તું સમજી આ સત્યવાદીરે;
લાલી ઉંચકી બેલ બને શિદ ધોળીનારે,
નહીં રહે ઘર કે ઘાટનારે, તું નહીંરે ચારે વાટનારે;
ફાટા ફાટનો સંગ થયો કોઇ લોભીનારે. ૩
- ઘર ગોરીના શુભામરે, તહારૂં સુધર્યું કવલે કામરે;
સમ નામ વિના તું પડે ખોટમાંરે;
માટે કરી લે ભક્તિરે, છે મનુષ્યાદેહમાં શક્તિરે;
વ્યાસ વણલની પ્રતી સાચી ચોટમાંરે. ૪

પદ ૧ છંદ.

નાગર નટરે. એ રાગ.

- ધન્ય હરીજનરે, આ ધન્ય હરીજનને, ભાઈ સફળ કર્યો જનમારે;
જનમારે સફળ થયો તારો. ભાઈ ૦ ટેક.
- જન્મી ને જન્મ સુધાયો, કામ કોષ લોભ મોહ માર્યો;
જન્મ કીંકર તૂજથી હાર્યો; ઉવડયો દનરે. ભાઈ ૦ ૧
- ત્રિવિધિ તાપ તારો ટળીયો, ધન્ય ભાગ્ય હરી શું હળીયો;
ખરો ખજાનો જ્ઞાનનો મળીયો, કરતાં ભજનરે. ભાઈ ૦ ૨
- ટાંચો આવાગમનનો ફેરો, ગયો લક્ષ આરાશી વેરો;
તુંને માયા ન ઘાલે ઘેરો, હરીશ પાવનરે. ભાઈ ૦ ૩
- હાલ લ'પટથી નવ લાજ્યો, ગોવિંદ શુભ ગાજ્યો;
તેવો સદા રહેજો આજ્યો તોડી તનરે. ભાઈ ૦ ૪
- દ્રઢ ભક્તિ કરજો નીત્યે, સદા રહેજો ચોખે ચિતે;
તું પેટ ભરી પુરણ પ્રીતે, જપ મોહનરે. ભાઈ ૦ ૫
- સદા ટેક રાખજો જાણ્યો, એજો તેમાંથી હાણ્યો;
હાણ્યો તો ગરહન ઘાણ્યો, ન મરડીશ મનરે. ભાઈ ૦ ૬
- સુકી દેજો કલ્પના બીજી, રહેજો સમ નામમાં રીઝી;
તને સદા કરે સ્થાય ત્રીજી, જુઝળજનરે. ભાઈ ૦ ૭

હેતુ અજ્ઞાનનું અંધારૂં, તે ટળી થયું જ્ઞાન સારૂં;
વહે વલ્લભ ધન ભાગ્ય મહારૂં, ઉવડયાં લોચનરે. ભાઈ૦ ૮

પદ ૨ જી.

ભજ ભગવતરે, આ ભજ ભગવતરે, ભગવત વણ સૌ છે ખોટું;
સૌ છે ખોટું દુઃખ મોટું, ભજ ભગવતરે. ભગવત૦ ટેક.
ભગવત વિષ્ણુ ખોટું ભાઈ, સાચી એની સગાઈ;
શીઠ લપટે માયા માંહી, રૂડી વખતરે. ભગવત૦ ૧
સૌ સ્વારથનું છે સંગી, બાળ બચ્ચાને અર્ધંગી;
તેનો ના થા ઉમંગી, સમજી સતરે. ભગવત૦ ૨
ખોટામાં ખોટે જાગ્યો, તને મોહ માયાનો લાગ્યો;
શિદ મનુષ્ય દેહ તે માગ્યો, કરવા ગતરે. ભગવત૦ ૩
ધર્યો મનુષ્ય દેહ શીઠ પાપી, તને હીનતા દયા નવ બ્યાપી;
તારૂ કઠીણ પાતું નાખ્ય કાપી, સુકી મતરે. ભગવત૦ ૪
જીવ સમરી છે સારંગ પ્રાણી, તેંતો અચળ રહેશે કમાણી;
સાચી છે વલ્લભની વાણી, કળશે તતરે. ભગવત૦ ૫

પદ ૧ જી.

નીરમળદાસના ભજનનો રાગ.

આ ખરૂ જ્ઞાન નહીં લેશે તેતો નીર ભાગી;
અહંપદથી છાડી દેશે. તેતો. ટેક.
દાસ હરીનો બ્યાસ પ્રભુ, પ્રેરણાથી ગળીયો જ્ઞાને;
બાળ લિલા કાને સુણીને, અજ્ઞાની નહીં માને. તેતો૦ ૧
કેં કેહેશે છે બુદ્ધિશાળી, ભુક્તિયો જોડવે છે;
કંઈક કહેશે પંથ ચલાવા, ઉઠાંગો જોડવે છે. તેતો૦ ૨
ઉદમમાં જોઈએ તે પાતું, તો આ કહું જ્ઞાને;
સત્ય વસ્તુ છે જોળવાની તે, મતીયા જન નહીં માને. તેતો૦ ૩
પ્રાકૃતની વાણી જાણીને, સુઠને સત્ય નહીં લાજે;
સૌ સમજવા પ્રાકૃત કીધું, સંસકૃત શું લેદ ભાજે. તેતો૦ ૪
કંઈક કેહેશે મોહાદા આગળ, રમતો હુતો તે છે;
એ ધણી થાનો છે જ્ઞાની, ઉધા એમ વહે છે. તેતો૦ ૫
પણ તેણે કાંઈ ન વિચાર્યું, સૌ અવસ્થા બદલે છે;
તો તેણે કેમ નહીં. બદલ્યું હોય, અંધ પુંછ સહી રહે. તેતો૦ ૬
બદલા વિના જ્ઞાન ન સુજે, હરી કેમ કીરણ કરે;

આટલું કહે નહીં સમજેને, હાંસી કરતા ફરે;	તેતો ૦	૭
નથી કર્યું આ પેસો લેવા, નથી પંથ ચલાવા;	તેતો ૦	૮
સુજ પાપ ધોવાને કંઈ કેહેશે, કર્યું છુતી ખાવા.	તેતો ૦	૯
સારો રસ્તો સહુને સુજે, તો અડધું ફળ પાસુ;	તેતો ૦	૧૦
તે આશાથી જ્ઞાન કંથુ' છે, મુંઠ ન જુએ સાસુ.	તેતો ૦	૧૦
નીંદ્યા કરશે પાતક હરશે, મ્હારે સાફ થાશે;		
વલ્લભ કહે હેયાના કુટયા, ઉધું સમજી બશે.		

પદ ૨ બું.

ખાળગુણ જોઈ ના માને, ઘણા મુંઠમતી;	૨૬.	
આગળની લીલા સંભારી, સૂઝ્યા નવ ચોટાડે;		
ખડું જ્ઞાન દેખા બહુ ત્યારે, કુથલી સોધી કાઢાડે.	ઘણા ૦	૧
ખાળપણમાં નગનજ ફરતો, તે જોયો તો જેણે;	ઘણા ૦	૨
મ્હોટપણમાં નગનજ માને, શું વિચાર્યું તેણે.	ઘણા ૦	૩
વણ વિચારે નગન કહે, જ્ઞાન વિવેકી જોશે;	ઘણા ૦	૪
નગન સદા ન ફરે કદાપે, વસ્ત્ર ખેરતો હોશે.	ઘણા ૦	૫
ખાળપણે શ્રી કંઠ્ય પ્રભુજી, વણીક લીલા કરતા;	ઘણા ૦	૬
પણ મ્હોટપણનું જ્ઞાનજ દેખી, હરીજને હરીને વરત્યા.	ઘણા ૦	૭
પાછળથી તો શ્રી હરી બાણ્યા, તો ચિત્ત ચટકી લાગી.	ઘણા ૦	૮
કળયુગના કુકરમી જીવો, સુભ પંથે નહીં પેસે;	ઘણા ૦	૯
હંસ હશે તો ચોતી ચરશે, કાગ કુવાસે બેસે.	ઘણા ૦	૧૦
બાહર દ્રષ્ટીએ આગળનાં, કત્ય જોઈ દૂર રહેશે;	ઘણા ૦	૧૧
પુંકળથી પરતાવે પામી, ભુલ્યા એવું કેહેશે.	ઘણા ૦	૧૨
પણ ખેલેથી સમજશે તો, અસુલ્ય હીરો જડશે;	ઘણા ૦	૧૩
જ્ઞાન મારગ વિવાદ કરતાં, કુંઠન માલમ પડશે.	ઘણા ૦	૧૪
માટે ચેતો ચેતો કાઢ્યા, જ્ઞાન તપાશી જુઓ;	ઘણા ૦	૧૫
અસુલ્ય વસ્તુ મણીથી મોંઘી, શું કરવાને જુઓ.	ઘણા ૦	૧૬
ખડું જ્ઞાન દેનારો ખુશી, તો ન મ્હો અબળ્યા;	ઘણા ૦	૧૭
કરણ અવણ કરતાં નહીં સૂકાય, નથી જવાનાં નાણાં.	ઘણા ૦	૧૮
આટલું કહે કરે કુથલી, જે જેને જેમ કાવે;	ઘણા ૦	૧૯
બ્યાસ વદે જોનાશ જુઓ, ફરી અવસર નહીં આવે.	ઘણા ૦	૨૦

પદ ૧ બું.

રાગ વાલમના વરપોહાનો.

સૌ બેલી સૌ બેલી, સ્વારથતું સૌ બેલોરે;	ટેક.
સમરો શામને દુર કરો કામને, ભુઠી જગ ખાલુ રચેલી.	સ્વાર૦ ૧
ભજન ભુલશું જરૂર ભુલશું; મિથ્યા માયા લાગેલી,	સ્વાર૦ ૨
સમાં તે સરવે ધ્રુમે છે ગરવે; રાખો સગાઈ ઢાંકેલી.	સ્વાર૦ ૩
સાફરે લામશે લાવો કહી માગશે; પેશો પુ'લ લાવેલી.	સ્વાર૦ ૪
પિંડ પડયા પુ'ંડે પલકે ન રાખે; કાઢાડે તરત બહાર ઠેલી.	સ્વાર૦ ૫
શિદ ભેળું કરીએ હાથે બાબરીયે; પુ'ંડે રહે પેટીયો બરેલી.	સ્વાર૦ ૬
ઠાલા ઠોકધયે રોવા રોકાધયે; આ વેળા હો છેક છેલ્લી.	સ્વાર૦ ૭
માટે મુકય માયા કાચી છે કાચા; ભરો ભજનનો થેલી.	સ્વાર૦ ૮
મોહ મદ મુકો શા સાફ મુકો; અમુદ્ય દેહ આપેલી;	સ્વાર૦ ૯
વ્યાસ વદે વિત વનીતા બહાલાં; સધળું જવાના મેલી.	સ્વાર૦ ૧૦

પદ ૨ બું.

નહીં સંગી નહીં સંગી; સંસારના નહીં સંગીરે.	ટેક.
જગ બાહ્યે વળખ્યા અંતરથી અળગા; થાશુ ઈંધરના અંગી.	સં૦ ૧
મન કરી ચંગા કથરોટે ગંગા; રહેશું સદા ચિત્ત ચંગી.	સંસાર૦ ૨
દુરીજનનાથી જરા ન ડગીએ; છે દુનીયાં દો રંગી.	સંસાર૦ ૩
પ્રપંચી ભુલડો પ્રપંચ માનશે; તરછટ નર તુતંગી.	સંસાર૦ ૪
માત તાત કે ભાત ઠોઈ નહીં બહાલાં; નહીં બહાલી અરધંગી.	સંસાર૦ ૫
કુથલી કરશે તે પાપ હરશે; લોક લવરી લફંગી.	સંસાર૦ ૬
તેને મુખ બોલે બંદા ન ડોલે; અમે અમારે હરીબંગી.	સંસાર૦ ૭
પુ'ંડે વળોડશે પાપોથી છોડશે; કહેજો સૌ જંગીબંગી.	સંસાર૦ ૮
વ્યાસ વદે ખાઈ પી હરી ભજનું; ઉઠી ઉલટ ઉમંગી.	સંસાર૦ ૯

પદ ૩ બું.

ભરમાયો ભરમાયો; ભરમમાં ભરમાયોરે.	ટેક.
મુળ બ્રહ્મ સોધવા સંકલ્પ ઉઠ્યો; એમાંનો એમાં કરમાયો.	ભર૦ ૧
નામ દીધું વણ કામ ન સીધું; પરમાત્મા હાથ ન આયો.	ભર૦ ૨
જ્યારથ જોળખ્યા ચિના બાજુ તે; સંત પુરૂષે સરમાયો,	ભર૦ ૩
છાતું છપતું કાંઈ રત્ન રહ્યું હોય; તેવો નર સોધવાને પાયો.	ભ૦ ૪
વ્યાસ વલ્લભ કહે ગાંઠો થયોછું; ઠોઈ સમજાવી કરો કાઢ્યો.	ભ૦ ૫

પદ ૧ છું.

હારે ચાલો ડોકોરમાં એના ટેકનો રાગ.

ભય છે ભય છે ભય છે, જગદીશ જગ્યાની તક ભય છે;	ટેક.
આગસુ વિદ્વાનનો સંગ કરીને, શું આપોઆપ પ્રજ્ઞ થાય છે.	જગ. ૧
દ્રવ્યવાન છું એમ માની બેઠાથી, રળવાનું દ્રવ્ય જોવાય છે.	જગ. ૨
વણ રાજ્યે રાજા છું કહ્યાથી, ઉલટો ગાંઠો ગણાય છે.	જગદી. ૩
દીવસ છતાં રાત્રી કેહેવાથી, ધુગ તુલ્ય અંધ કેહેવાય છે.	જગ. ૪
મનથી મોટો માની લેવાથી, છેક છોટો જણાય છે.	જગ. ૫
કુંભ ભયો છલકાય ન કહીયે, અધુરો ઘટ છલકાય છે.	જગ. ૬
વલ્લભ કહે છે પ્રજ્ઞ બન્યાથી, ખોટા ટોટા ખાય છે.	જગદી. ૭

પદ ૨ છું.

સાર છે સાર છે સાર છે; બાઈ સતસંગ સહથી સાર છે.	ટેક.
કુમતી કાપેને સુમતી આપે; જગમાં તેજ તારનાર છે.	બાઈ. ૧
માયા તે મીથ્યા લાગે સુસંગે; લાગે શ્રી સત્ય કીરતાર છે.	ભા. ૨
વિત્ત બેઠવારની થાયે અશ્ચયી; એટલી એમાં સુખ ધાર છે.	ભા. ૩
વાસના ટુટે લપ નહી પુટે; એવું એ અવીકાર છે.	ભા. ૪
દામ કોષ મોહ લોભને મદ મચ્છર; સુસંગ તેને હલુનાર છે.	ભા. ૫
વ્યાસ વલ્લભ કહે ઉત્તમ અહ છે; શ્રાપ તાપને કાપનાર છે.	ભા. ૬

પદ ૩ છું.

પ્રભાતીયું.

ભરે બ આગસ અભાગણી, રંડા ક્યાંથી તું આવી;	ભરે. ટેક.
તારી સાહેલી નીંદ્રાને, સાથે તેડીને લાવી.	
બેઠ જણે મળી હાડ ભાગીયાં, ગઇ ઉઠવાની શક્તી;	
બેઠનું બળ લીધું હરી, ભુલ્યા ભગવત ભક્તી.	ભરે. ૧
નીચામાં નીચ રંડા નીંદ્રી, ચઢી લોચન બેઠી;	
અગની ઉઠાડી આંખમાં, પછી પી-ડમાં પેઠી.	ભરે. ૨
એટલે ભુલ્યો ભાન પ્રજ્ઞનું, રહી નહી સાન સુદ્ધી;	
ચીત ચંચળ ચંપે ગયું, મંદ થઇ મન ભૂદ્ધિ.	ભરે. ૩
એવી તું હસમી આળશી, વ્યાપી બેઠેરણ પુટે;	
નીંદ્રા ધારણમાં ઘેરે ઘણુ, જીવ કેમ કરી ઉઠે.	ભરે. ૪
અહંકાર કરી ભાઉ ઉ.વા, જણાવું જોર માફ;	
પણ ઘણું દેવત દાખવી, ધાર્યું કરે તું તારું.	ભરે. ૫

શીવ પ્રજ્ઞા સરખા તેં જીતીયા, જીતી જીતીને જોગી,
ફરી સુનીને હસવીયા, કોણ માત્ર માં લોગી.
નહી ભય પણ કોઈ વીરલા, સેહેજમાં તુને વજશે;
વલ્લભ સરીખા નાગશે, ત્યારે ચો ઘણા ભજશે.

ભાર. ૬

ભાર. ૭

પદ ૨ જી.

ભગો ભગોરે ઝટ જીવડા, સુતાતા પહેલી રાતે;
નીકાને આળસ કાઢીને, ઉઠીએ પરભાતે.
પેહેલું તે સુખ પખાળીને, પછી સ્નાનજ કરીયે;
સ્વપ્ન વસ્ત્રે સ્થીર ચીતથી, ધ્યાન હરી તણું ધરીયે.
લહુતા લાલચ લોભ સુકીને, કંઠ્ય કંઠ્યજ કહીયે;
હીન મણી દેખી વીખને, ઘન સહ્યાતું દઈએ.
પછી ભોજન કરી લાવથી, ઘર કામમાં રહેલું;
મુર્યે હસ્તે પાછા તાગીને, રામતું નામ લેલું.
ખીલ પહેરે પ્રેમે પોઢીયે, એમ પાળવી નીતી;
લોભ કોષ કામ મોહ છાડીને, કરો પ્રભુ શું પ્રિતી.
હરી વણુ જુઠી જાનળ છે, આંતે તે થકી તરવું;
કાળ છે કેડે કુડીલો, જોતાં જોતાંમાં મરવું.
માટે ઠરો ભાષ દલમાં, દુઃખ દળદર નાશે;
ભજો વલ્લભના નાથને, વાસો વધકુંઠ થાશે.

ભગો. ટેક.

ભગો. ૧

ભગો. ૨

ભગો. ૩

ભગો. ૪

ભગો. ૫

ભગો. ૬

પદ ૩ જી.

આધીરે માયા મરતાન તું, મને શા સારૂ વળગી;
સાચી શત્રુ થઈ બાજવા, ભુડી ધાને તું અળગી.
આખા વિશ્વને તેં જોગીયું, કોઈ નીકળી ન નાહું;
ભુડી ન કરે ભણું કોઈનું, તાકે સરવતું માહું.
જાનળી જાળ છે તાહારી, પેઠો તે જીવ ભુલ્યો;
ત્રતકાળ વીંટી લે વેઢમાં, લક્ષ ચોરાશી હુલ્યો.
સહુ જીવ તુજ કને રાખવા, અતી જોર તેં માંડયું;
આ ગુણ રાખીશ કયાં લગી, તેં અચળ સુખ છાંડયું.
આખું પદ અવીનાશતું, મને મળવા દે બાધ;
ધણો ઘોષે છે તું ઘાંણીમાં, હુતો ધરમનો ભાધ.
ભાઈ ભણ્ય કે ભણ્ય-ખેટડો, મુકી દે માતા સુને;
કરીને બેસુ જો કામ હું, દેઉ આશીશ તુને.
મહુ હીન દુનીયામાં ફેરવ્યો, હવે તરવાની આશા.
આસ વલ્લભ વહે સુજને, નથી ખીલ પીપાશા.

આધી. ટેક.

આધી. ૧

આધી. ૨

આધી. ૩

આધી. ૪

આધી. ૫

આધી. ૬

પદ ૧ લું.

ઉઠોરે અલખેલી અંબા એ પ્રભાતીયાનો રાગ.

શુભ ગોર્વોદના ગાને તું ગાંડા, પ્રભાતીયાં શીઠ ગાયેરે.	શુભ. ૧૬૬.
પ્રભાતે ઉઠી ગાય પ્રભાતીયાં, અણુસમજે કંઠ કાઢાડેરે;	
જગો જગોરે પ્રભુ જગો કહીને, વિશ્વપતીને જગાડેરે.	શુભ. ૧
જાગત રૂપને શું તું જગાડે, શું જાણ્યા જીવ જેવારે;	
અન્ય પ્રાણીને જગાડે તે શોભે, એતો દેવાધી દેવારે.	શુભ. ૨
ઉઠોને અલખેલી અંબા, કહી તું કેને ઉઠાડેરે;	
જાગતી જોત ઉઘોત અંબાજી, તેને તું શું જગાડેરે.	શુભ. ૩
જાગતાંને શું જાણ જગાડવા, કેવાં તેં પરમાણ્યારે;	
જાણ્યા છતાં સઉ માયામાં ઉઘે, શું તેવાં તેને તેં જાણ્યારે.	શુભ. ૪
આઘ ધણી જે જરાવાર ઉઘે, તો આહાકાર વરતાયેરે,	
આકાશ અગની જળ થળ વાયુ, સર્વ રસાતાળ જાયેરે.	શુભ. ૫
સમજ સવળુ મુકી દે અવળું, જ્ઞાન થયા વણુ ગાંડુંરે;	
વ્યાસ વલ્લભ કહે જ્ઞાનથી ગાજ્યો, સમજો આ ઉઘાડુંરે.	શુભ. ૬

પદ ૨ લું.

ઉઠો ઉઠોરે બાઈ આગસ મેલો, તજો નિદ્રા નઠારીરે.	ઉઠો. ૧૬૬.
આગસ વળગી કરી દો અળગી, શું એનાથી દબાયારે;	
એ રાંડ અવરથા અવસર કાઢે, જે જાગત જગરાયારે.	ઉઠો. ૧
નીંદ્રા નઠારી દુઃખ દેનારી, નેનું દાણી રાખેરે;	
ઉઠે ઉઠે વણુ ઉઘો કરીને, પાછો પછાડી નાંખેરે.	ઉઠો. ૨
નાં નહાવા દે ના ઘોવા દે, ના કરવા દે શેવારે;	
એ લક્ષણ છે અવિદ્યાનું, ના દે હરી નામ દેવારે.	ઉઠો. ૩
ખરી કમાણી ખોવસાવે રંડ, ખોટ દેવા મન એનુંરે;	
તે પાપણીને શીઠ બહાલી જાણેછો, ભણું નથી કયું કેતુંરે;	ઉઠો. ૪
કરી કરીને એશું કરવાની, કહી કરીને કહાડોરે;	
અભ્યાસ કરવે તે નાશ પામે, પાછી ન આવે કોઈ કાહાડોરે.	ઉઠો. ૫
બે દુઃખકારી વિશ્વને ભારી, ઘણી નઠારી વીકારીરે;	
તેને છાંયે કેમ ઉભા રહીએ, ચોરાશીમાં નાંખનારીરે.	ઉઠો. ૬
આગસ નીંદ્રા એ કો નથી મેલ્યાં, તો શું આપણુ પરહરીએરે;	
વણુ તેને વશ આપ ન થઈએ, આપણા વશમાં કરીએરે.	ઉઠો. ૭
તેહ શું સ્નેહ સવા પહોર કરવો, પછી દુર કરી દઈએરે;	
વ્યાસ વદે જાગત છે તેના, જાગત થઈ શુભ ગઈએરે.	ઉઠો. ૮

પદ ૧ છું.

રાગ ટેલનો.

- ભજલે ભજલે ભજલે પ્રાણી, પુરણ બ્રહ્મને ભજલે રામ; ૧
તજદે તજદે તજદે પ્રાણી, દેહ દરસવી તજદે રામ.
દેહમાં શું દરશી જુએ છે. કપીર પડેં છાતું રામ;
અમર્ષ નળ મળ સુત્ર વ્યાધી, માંસ હાડ પીત વાચુ રામ. ૨
કશ ક-વાળા ઓટા બાંકાં, ચામડી કફ ફેંવાટી રામ;
ઈગળા પીંગળા મુક્ષમણાતે, છે પંચ ભુતની માટી રામ. ૩
નવસે નાટી બોહોતેર કોકા, ચોવીસ તત્ત્વ સરવે રામ;
સ્થુળ મુક્ષમમાં શું સોધે છે, પંચી કરણને ગરવે રામ. ૪
ચંદ્ર સુરજની નાટી જોઈને, શું સમજે છે સ્વાસો રામ;
અહ બહ અટકળ ને ફાંફ, તેમાં તે શું તપાસો રામ. ૫
દેહની છાયા જેવી જોવી, તેવું જોવું છાંડો રામ;
જેમ પરછાંચો જોઈ ને હસે, તે નર તેવો ગાંડો રામ. ૬
શરીરનાં પંચી કરણથી, તું જુહો છે આત્મા રામ;
તે આત્માથી જ્ઞાન લેઈ ને, સોધી લે પરમાત્મા રામ. ૭
તેતું સાચું સોધન કરે, તો તું બને તેવો રામ;
દેહ મળને સોધ્યાં કરેતો, યર્ધથ મળના જેવો રામ. ૮
જે તું જોલે જે તું સમજે, તે તું આત્મા સાચો રામ;
તેથી દેહમાં જુહો ધારે, ત્યારે તો તું કાચો રામ. ૯
અવિદ્યાથી આત્મા ટળી, થવાનો તું જીવ રામ;
મુધ્યાત્મા થીને ભજેતો, જીવ થવા નો શીવ રામ. ૧૦
ફાંફાં મુકી આત્માથી કર, પરમાત્મા નો સોધ રામ;
વ્યાસ કહે છે કાઠ્યા શીખ્યને, ગ્રહણ કરજે બોધ રામ. ૧૧

પદ ૨ જી.

- સાંભળ સાંભળ સત્ય શીખ્ય તું, સુળ મુ. બતાવું રામ;
હંકામાં હંકું તુજનેતો, આત્મજ્ઞાન સમજાવું રામ. ૧
પંચભુતની દેહ યઈ છે, તેમાં તું છે જુહો રામ;
જે તું સમજે જે તું જોલે, તે પકક સુળ મુહો રામ. ૨
ત્રેતું આત્મા છે બેહેલો, દેહરૂપી ગાડે રામ;
તેતો ગાડું નથી તાફે, તું બેઠો છે ભાડે રામ. ૩
તે ભાસના ગાકને, ભણ્યામાં શો સાર છે રામ;
કેટલાં કાપેા કેટલા ખીલા, શીઠ કરે વિચાર રામ. ૪

પરાયાની પુ'છને તું, શું તપાસે મુંઢ રામ;	
તેવી રીતે શરીર શોધે, મળસુતરનો કુંઢ રામ.	૫
બેઠા તે કામજ બેઠાતું, જોતું જો નહીં રીત રામ;	
બેસીને જ્યાં જતું છે ત્યાં, ચોડી દેતું ચીત રામ.	૬
જેને જાતું છે મળવાને, તેનો કર્યને વિચાર રામ;	
ભાડાતું ગાડું તપાસે, શો મળવાનો સાર રામ.	૭
ગાડાકૂપી દેહજ તારો, તેને તું શીઠ સોધે રામ;	
દેહમાં હાતું હાતું છે શું, જોળે અકકલ હોધે રામ.	૮
શરીરને નસો નાડીનો, કરે તું તપાસ રામ;	
જો વીલા હાથે આવે તો, તેજ રેહે અભ્યાસ રામ.	૯
ઈંગળા પીંગળા સુક્ષમણાએ, દેહ સમજવામાં પ્રીત રામ;	
તે જોવાથી દેહમાં તે, જીવતું રેહે છે ચીત રામ.	૧૦
જેતું ચીત જેમાં હોયે તે, મરણે આવે યાદ રામ;	
યાદ આવે તેમાં લક્ષ, બંધાએ નીરવાદ રામ.	૧૧
લક્ષ જેનો દેહ દરશામાં, તે જન પામે દેહ રામ;	
જ્યાં બાસા ત્યાં બાસા થાએ, ખોટું નથી તેહ રામ.	૧૨
મરણ યા મતી સાગતી, છે સ્વૃતી જયન રામ;	
જયુમા છે મતી તેને. તન ધરવાતું મન રામ.	૧૩
જેમ કળીરજી મરણ વેળા, ધોરડી નીચે સુતા રામ,	
લક્ષ ગયો ધોર કળવીશે ત્યાં, કીટ થયા હુતા રામ.	૧૪
જો રીતે લક્ષ જ્યાં જેનો, તેનો ત્યાં યાય કામ રામ;	
બ્યાસ વહે છે દેહ ન જોવી, જોવો આત્માસમ રામ.	૧૫

પદ ૧ હું.

રાગ મધુકરનો.

જો અવીનાશી સાંભળોરે, હું પામરનો પોકાર;	
દેહ દીધો માહા દુઃખનો જ્યાં ત્યાં, વહી છુટુ અવતારરે;	
હવે દ્યો તમ સરણે.	૧
નથી ગમતું સંસારમાંરે, નથી ગમતું થતું ત્યાગ;	
હુનીયાં છે દરીયો દુઃખનો મને, બ્યાપે બહુ વૈસગરે.	હવે. ૨
અગાં અહોદર ક્યારથીરે, પેશાના પ્રેમી હોક;	
મતલબનાં મા બાપ છે જોતું, જગત જોઈ થયો શોકરે.	હવે. ૩

શામા સંગી છે સુખનીરે, સુખનાં સંગી સૌ સાથ;	
દુઃખના બેલી દયાળ છે મારા; આનાથના નાથરે.	હવે. ૪
દેહ, ઉપધીથી થઈ પડ્યોરે, મરણ તુલ્ય જે વાર;	
સોનુ રૂપ શરીરમાંથી મારૂ; ઉતારું તે વારરે.	હવે. ૫
જાણુસ ભાવ સહુ કાઠવારે, ફેંદવા લાગ્યાં લોથ;	
વણુ મતલબના મા ગાપ છે તમે, મારે તમારી ઓથરે.	હવે. ૬
ધરાયો સરવ કુતા થકીરે, સ્વાસ્થી છે સંસાર;	
જળી જળી વલ્લભ વીનવે, કરો કઢણા પ્રાણુ આધારરે.	હવે. ૭

પદ ૨ જી.

કેમ ભુલી ભટકાય છેરે, લેવા ભુંડા ભવ લોગ;	
શી લાહ લાગી લોકની તને; ટાળ તું તારો. વિયોગ જીવડા જ'નળી. ૧	
જેલ રૂપી જાણુજેરે, અંધાર કોટડી અરમ્ય;	
નાતરૂપી નાગડા ચોકીએ તને, સુજવા ન દે અજમ્યરે.	જીવડાં ૨
સાથ સહોદર કેલીયોરે, તેમાં તું કેલી વિપેશ;	
તારવા ભય છે તું તેમનું તેમાં, તારૂ તરે નહીં લેશરે.	જીવડાં ૩
ગામ ઢાહ્યા થઈ ઘર ખુજેરે, અખંડ ઘર સંભાળ્ય;	
પેટ પાટા આટા લોક ને એતું, કાપણુ તારૂ તું બાળરે.	જીવડાં ૪
ઘરની કરે ઘરની કરેરે, હરની કરે ન શેવાય;	
તે રંડા રખડી મરે એનો આદાર કહીયે ન થાયરે.	જીવડાં ૫
શેઠની કરે પેટની કરેરે, ઠેઠની કરે નહીં જેહ;	
તે પુરૂષ આથડી મરે ધરે, લક્ષ ચોરાશી દેહરે.	જીવડાં ૬
જ'નળી જાળ તે કાળ છેરે, જરૂર તું ગુરી મરેશ,	
વલ્લભ વહે મેલ ચોહને તેથી, માયા તરંગ તરેશરે.	જીવડાં ૭

પદ ૧ જી.

રામ નગર કે ખારી એ રાગ.

ખેસો ગોવીંદ શુણુ ગાવા, ઓ મનવા, ખેસો ગોવીંદ શુણુ ગાવા. ટેકાં	
ગોવીંદના શુણુ ગાવાને ખેસતાં, ખેટા મટી થશે ખાવા. ઓ ૧	
અતુર ભુજમાં ચીત ચોંટાડી, બશે નહીં અથડાવા. ઓ ૨	
પેટ પીડા પા રતી ન ધર તો, દશે હરી ખુબ ખાવા. ઓ ૩	
પાણી પાવા જેમ આબ્યા મહેતાને, તેમ આવશે જળ પાવા. ઓ ૪	
ઘટમાં ગંગાને ઘટમાં જીમનાં, ખેશ નામરૂપી નાંહાવા. ઓ ૫	

લક્ષ્મ્યોરાશી દુઃખ તણી હરીયો, જન્મ અત્યુને ભચાવા.	ઓ. ૬
પોતે ધરી ધ્યાન જગતના ભવને, ધારોલ ધ્યાન ધરાવા.	ઓ. ૭
માળાયો ઘાલી બેરખાઓ અલી, ફેરવો મુક્તી થાવા.	ઓ. ૮
મતીને સ્થીર કરી તાર લગારો, રૂપમાં રૂપ થઇ જાવા.	ઓ. ૯
જ્ઞાન હીપકથી અગ્નિના ટાંગો, જ્ઞાનમાં જ્ઞાન સમાવા.	ઓ. ૧૦
તાળી પાડીને ઘાંટા કાઢીને, બોલોલ સોને બોલાવા.	ઓ. ૧૧
મહેનત વેડી હરી રીઝવા, મચોલ ધુન્ય મચાવા.	ઓ. ૧૨
બ્યાસ વલ્લભ કહે જેમ તેમ કરીને, હરી ભજનના લયો લહાવા.	ઓ. ૧૩

પદ ૨ જી.

ભ્રમણાથી સ્થીર થાને, ઓ મનવા; ભ્રમણાથી સ્થીર થાને.	ટેક. ૦
ભ્રમણ કરે તું લેહ ભાગવાને, તે મુકી હરી ગુણ ગાને.	ઓ. ૧
શાસ્ત્રનો સારને પાર પુરાણનો, કયાં કયાં જઈશ સોધવાને.	ઓ. ૨
વેદમાં લેહ ભારે ભયાં છે ભાઈલ, સો છોડી પ્રભુ પદ રહાને.	ઓ. ૩
ભુજવા મત ને ભુજવી છે ફેલેણી, જાવણ કરી જો કાને.	ઓ. ૪
વેદમાં વેદ નામ વીઠલવરતું, તે વાત અલી જાને.	ઓ. ૫
શાસ્ત્રનો સાર છે સુદીર સામજો, બીજુ ન જઈશ ભણવાને.	ઓ. ૬
પુરાણનો પાર પરમેશ્વર છે, તે પાર પાની રસ પાને.	ઓ. ૭
બ્યાસ વલ્લભ કહે સત્ય સમજ તું, અવ્ય બાપ મુકી દે માને.	ઓ. ૮

પદ ૩ જી.

ભક્તી કરી લે ભારીરે, લલવા, ભક્તી કરીલે ભારી;	ટેક.
મેલ તું ત્રણ તારીરે, લલવા, ભક્તી કરીલે ભારી.	
સંગ કયોં પણ રંગ ન લાંગ્યો. જ્ઞાનની વાત વીસારીરે.	લલવા. ૧
મહાઈ મહાઈ કરી શાને મરે છે, નહી તારાં માત તાત નારીરે.	લલવા. ૨
જગતમાં તુજને ભકત ઠરાવ્યો, નામ લખ્યાબધું લોભધારીરે.	લલવા. ૩
કોણ છે તારૂંને તું છે કોનો, મુળપદ જો વિચારીરે.	લલવા. ૪
જાળગો થયેલો વળગે શું જોઈને, છેવટ ભુંડી ગત તારીરે.	લલવા. ૫
માયાનો મોહ તુને જોયો ગયો તો, પાછો થયો વીકારીરે.	લલવા. ૬
છતે સંસારે ન્યારો રહ્યો તો, ફરીથી કયાં જખ મારીરે.	લલવા. ૭
પંથ વરસ પાસાં સેવ્યાં પણ, નાવી શીખામણ સારીરે.	લલવા. ૮
બ્યાસ વલ્લભ કહે સમજ શીખ્ય તું, માયામાં યેશ બેમારીરે.	લલવા. ૯

પદ ૪ થું.

હવે શીખામણ લાગીરે, લલવા, હવે શીખામણ લાગી.	ટેક.
મુકને આવી શીશ નમાવી, ભાવેથી ભક્તી માગીરે.	લ. ૧

નીર સંસાર જ્ઞાન ગટમાં ગોઠયું, જમણા સવળો ભાગીરે.	લ. ૨
સંસારી સગ સખ્યો સપનાવત, અંતઃકરણ વેરાગીરે.	લ. ૩
સ્થીર થયો પરમ પદ પકડી, ગણ્યા તારી થઈ આધીરે.	લ. ૪
લથડી ઝગોળાઈ ઝડપ નીકળ્યો, હવે ન કહું નીરભાગીરે.	લ. ૫
લક્ષ્યોરાશી સદ્ ગઈ ન.શી, વ્યાસની ઠોક ઠેસ ભાગીરે.	લ. ૬

પદ ૫ મું.

બજન કરે નામ દઈ દઈરે, માફ બજન કરે નામ દઈ દઈ;	ટેક.
તેને કહું છું બધ બધરે, માફ બજન કરે નામ દઈ દઈ.	
સુતાં સુતાં કોઈ મને બજો તો, હું બેસુ ત્યાં જઈ જઈરે.	મા. ૧
બેઠા બેઠા માફ ધ્યાન ધરે તો, સાંભળુ ઉભો હડી રહીરે.	મા. ૨
ઉભા ઉભા માફ જાપ જાપે તો, હું નાચું ત્યાં થેથરે.	મા. ૩
સાચા મનથી મને બજો તો, માન્ય હઉં માફ કહી કહીરે.	મા. ૪
બાવયું બજન કરે છે તેને, રાખુ છુ સરણે લઈ લઈરે.	મા. ૫
વ્યાસનો સ્વામી કેહે છે ઠંડાતો, ભક્ત સમાન્ય મને નેનેરે.	મા. ૬

પદ ૧ લું.

ઝાસારાડી કુસરીનો રાગ.

જ્ઞાન રૂપી બેઠા ગ્રથહે, સો કોઈ પીયોલ પીયોલ પીયો;	
પરમાત્મા સાસથ હે, સો નામ લીયોલ લીયોલ લીયો.	૧
સંસાર સાગર દુઃખહે, સો છોડ લીયોલ લીયોલ લીયો;	
સત ચીત્ત આનંદ સુખ હે, સો જ્ઞાન કીયોલ કીયોલ કીયો.	૨
લગકો જમરાય નાથ હે, સો સબ બીહોલ બીહોલ બીયો;	
ખાસ શીર હરીકો હાથહે, સો સુખ થીયોલ થીયોલ થીયો.	૩

પદ ૨ નું.

હરી બજન સુભ સુખ છે, તે સુખ ધારોલ ધારોલ ધારો;	
માયાનો મોહ મદ દુઃખ છે, તે મન વારોલ વારોલ વારો.	૧
ભક્ત ઠેઠનો સંગાત છે, તે લગ ધારોલ ધારોલ ધારો;	
પુનઃજ્ઞાન પુનઃજ્ઞ બાથ છે, તે રાખ્ય સારોલ સારોલ સારો.	૨
જ્ઞાન નીતીને ન્યાય છે, તરવાનો આરોલ આરોલ આરો;	
અધર્મ જુઠું કત્યાય છે, કાચોળ પારોલ પારોલ પારો.	૩
કાચી માટીનો આ દેહ છે, બે બાઈ તારોલ તારોલ તારો;	
વ્યાસને હરી સંગ સ્નેહ છે, નીશ્ચય મ્હારોલ મ્હારોલ મ્હારો.	૪

પદ ૧ ભુ.

સુઝાળોને સમરીયેરે—ઐ રાગ.

કે કમ્મર બાંધી કશીરે, તમને પ્રભુએ પ્રેરણા કરો;	ટેક.
કમ્મર કશીને ફાંત ડશીને, બાજો એક ચીત ધરી;	
કેહેડ કશી શીવજીને વળગ્યા, વરદાવ પામ્યા અરી.	કે કમ ૧.
પલાંદી બાળી ભજ વનમાળી, લે વીઠલવર વરી;	
તો વેકુંઠવાશી વજ્રથેને, લેકે ચો ભુજ ભરી.	કે કમ ૨
માયાની મોહ જાળે પડ્યો તો, છતે જીવતે ગયો મરી;	
હરી પદ પકડે તો તું અખંડ છે, રખેને જાતો હરી.	કે કમ ૩
જન્મ મરણનો ભય ભાગેને, જમની ખીક થાય પરી;	
મુઠ માયા ધર આલ્ય મુળતું, એ ધરમાં હંદેર નરી.	કે કમ ૪
હુકમનામું તારૂ થવા આગ્યુ છે, જો ભુલ્ય ખાતો ફરી;	
ન ભુલ્યોને બાળ્યો રહેતો, જરૂર જમંશ તું તરી.	કે કમ ૫
જીહું પડેતો ઝટકા દેજો, વાત વદલબની ખરી;	
તન તોડીને પુઠે પડ્યો તો દરમજી દીધાં હરી.	કે કમ ૬

પદ ૨ ભુ.

પુરણ બ્રહ્મ ભજોરે, જેને વિખાણે વેદ વીધી;	ટેક
વેદ પોકારે સતી વિચારે, શાસ્ત્ર સ્તુતિ કીધી;	
તે સમર્થોથી અચળ સુખ છે, હાજર રહે નવ નીધી.	કે પુર. ૧
મુધનવા સમર્થો પ્રહ્લાદ સમર્થો, તેને સાહ્યતા લીધી;	
દેવતા સમર્થો તો દહીતોને, મુખ કયા ખીદી ખીદી.	કે પુર. ૨
સનક સનાતન સનક કુમારે, જ્ઞાનની ગોળી પીધી;	
સુકદેવજી ને જડ ભરથજી, તેની થઈ મુલ સીધી.	કે પુર. ૩
જજ્જ વીદેહી મુળ પદ પામ્યા, રાખી શહ રીત રીધી;	
વ્યાસ વલ્લભ કહે તે પદ જોવા, મુલ મતલબ લેઈ લીધી.	કે પુર. ૪

પદ ૧ ભુ.

શેઠ સગારશા સાધુને સેવે—ઐ રાગ.

સાથે સાથે સાર સહીનેરે, જીવ જો જ્ઞાન ગ્રહીનેરે;	ટેક.
પ્રભુની પ્રતિમા કરીને શું સજાવે રાણગાર;	
દયાળને ઘેર ઠાગીના નથી, શું તુજ પેમાદાર.	સાથે. ૧
વજ્ર ને વાઘા વીવીધના તું, પેહેસાયે પોતાને હાથ;	
૧૩	

વૈકુંઠવાસીને વચ્ચ નથી શું, નાગા ફરે છે નાચ્યું.	સાચે. ૨
રૂપાળી રસોઈ કરીને તું, ધરાવે પ્રભુને મુખ;	
શું જોમને ઘેર ખાવા નથી તે, તું ભાગે છે ભુખ.	સાચે. ૩
સ્નાન કરાવી શામળને તું, હુલે છે હુગડાં સાથ;	
અંદન તું તારે કરે ચરચે, શું જોમને નથી હાથ.	સાચે. ૪
પાસણામાં પહોડાડી પ્રભુને, હીંચોળે તું આપ;	
ન્હાનાં બાળ જેવા ગણે શું, તું જોમનો માળાપ.	સાચે. ૫
ઉચકીને તું સેજે સુઆડે, ઉઠાડે ધરી ભોગ;	
પ્રભુ ઉઠતા બેસતા નથી, શું જોમને અંગ રોગ.	સાચે. ૬
રણુછોડ આગળ રમકડાં તું, રમવાં સુકે રસાળ;	
રાત દાહાડો જો રમ્યા કરે છે, શું જાણ્યા રમતીઆળ.	સાચે. ૭
પાંચમર લુપ શું પાખંડ માંડયાં, ભક્તી દેખાડવા લાવ;	
હરીને ઘેર શું ખોટ આવી તે, તું લેવરાવે છે દહાવ.	સાચે. ૮
તારો દહાવ તું રેહેવા દે, નથી નરહરીને ખોટ;	
જે જે કરતો જુદાં લુપડા, ન મેલ નકામી દોટ.	સાચે. ૯
ડેરામાં શીઠ દોડતું પડે, જો સમ રૂદેમાં હોત;	
પણ મંદીરમાં સુકી ખાધા, જણાયું પાપીતું પોત.	સાચે. ૧૦
સુકી દે તું ફેગટ ફાંફાં, કયં જોક સાચે પ્રીત;	
હીંડતાં હાલતાં ઉઠતાં બેસતાં, રાખ્ય પ્રભુમાં ચીત.	સાચે. ૧૧
જીવપતીને કાંઈ ન ઇચ્છા, સમ્રણ નહાતું છે;	
જ્ઞાને ને ધ્યાને મોક્ષજ મળે, બીજું બધું કાલું છે.	સાચે. ૧૨
ભાગવતના જોકાદસ રકંધમાં દ્રાદસમેા અધ્યાય;	
તેમાં ઉધવ પ્રત્યે વદ્યા છે, પોતે શ્રી વૈકુંઠરાય.	સાચે. ૧૩
યજ્ઞ યાગે તપ ત્યાગ શેષાયે, રીજી નહીં કયં દાન;	
સત્ય સંગે જ્ઞાન પ્રગટે માટે, તેણે રીજી ભગવાન.	સાચે. ૧૪
દેહતું કારજ દેહ કરે તું, ભક્તી કયં અખંડ;	
ભજનથી ભવસાગર તરે, જાશે જમના હંડ.	સાચે. ૧૫
સેવાએ સાચી સાધન રૂપી, ન કહું નરદમ નેષ;	
પણ ભક્તીથી ભુદર રીજે, સમ્રણ સૌથી શ્રેષ્ઠ.	સાચે. ૧૬
ઘણો નહાલો સમાગમ હરીને, સુધ્ય જો સંગ કરેશ;	
જીકું પડે તો સમ શ્રી હરીના, જરૂર લુપ તરેશ.	સાચે. ૧૭
વલ્લભ કે મને કાંઈ ગમે નહીં, જોવાં મંદીર કે ધામ;	
માગી માગીને માશુ નાંચજી, રમેા રૂદેમાં રામ.	સાચે. ૧૮

પદ ૨ જી.

હરી ન્યાય કરશે અમારો તો, ફરેતો થશે તમારો તો.	ટેક.
એક દીન અંતે તમ પાસે, આવણું છે મારા નાથ;	હરી. ૧
તે દીન જીભાની લખશે તો, દુખવા આવશે હાથ.	હરી. ૨
ખડીયામાંથી ખુટે ફરનાઈ, લેખણો ભાગે હબર;	હરી. ૩
કાગળ કરોડ ધીગાડે મારા, ચાંકનો નાવે પાર.	હરી. ૪
હું ભર કરમીને હું જીએ, હું પાખંડી પુર;	હરી. ૫
હું કપટી : હું કામી કોધી, અત્યંત અસુર.	હરી. ૬
હું પાપીને હું પડપંચી, હું ચાડીયો હું ચોર;	હરી. ૭
તે કરતાં કેમ ઝાલી ન રાખ્યો, શું નોતુ તારૂં ભર.	હરી. ૮
અરબુન ગીતામાં આપે કહ્યું છે, સૌ મ્હારૂં કર્યું થાય;	હરી. ૯
પ્રાણી માત્રમાં પ્રવેશ મ્હારો, ભરાવ્યું ડગ ભરાય.	હરી. ૧૦
આ બાણી ઉપર વિચારીને, કરો મારો ધનસાદ;	હરી. ૧૧
તમારૂં કરાવ્યું કર્યું માટે. શુનો કરી દો મારૂં.	હરી. ૧૨
મ્હારા પાપની પોથી વાચતાં, રૂઢે વ્યાપશે રોથ;	હરી. ૧૩
પણ તારૂં ભરાવ્યું ડગ ભર્યું, તેમાં શો મ્હારો દોશ.	હરી. ૧૪
વળી કેહેવાયા બાનાના બેલી, ચાલે કેા સત્ય અસત્ય;	હરી. ૧૫
મ્હારૂં બાનુ જોઈ નહીં તારો તો, જશે તમારૂં પત્ય.	હરી. ૧૬
પ્રાણજી માત્રનો મોહન તમે, ગણો છો આપ રૂપ;	હરી. ૧૭
તેને નાંખો લક્ષ ચોરાશીમાં, તો તમે ભેગા ભૂપ.	હરી. ૧૮
નીરહે નાથજી નથી કેહેવાતા, દયાળુ શ્રી ગોપાળ;	હરી. ૧૯
શુભ ગાય છે ને નહીં તારો તો, કેણુ કહેશે દયાળ.	હરી. ૨૦
કેહેશે કે ભરી જનને તો, મોક્ષ ન આપુ લગાર;	હરી. ૨૧
તેવાને પણ મોક્ષ આપ્યાના કાખલા દઉં બે ચાર.	હરી. ૨૨
ઉમીયા લેવા ભરમાંગદે, શીવ શું કાખવ્યો દ્રોક્ષ;	હરી. ૨૩
પારવતી પોતે થઈ છેતરી, મારી પમાડયો મોક્ષ.	હરી. ૨૪
સવણે સીતા સતીને લીધી, રમવા ભેરથી ભર;	હરી. ૨૫
રામ રૂપે પોતે મારીને પાછો, કેમ આપ્યો જોદાર.	હરી. ૨૬
કહી કેહેશે નહીં તારૂં પાપીને કે, પરજીવને દુઃખ;	હરી. ૨૭
તેવાને પણ તમે તાર્યો છે, તે કહી બતાવું મુખ.	હરી. ૨૮
પરજીવ દુભતી પુતના મારી, આવી તમારી પાસ;	હરી. ૨૯
પય પીને પ્રાણ કાઢાડી નાંખ્યો, આપ્યો વૈકુંઠ વાસ.	હરી. ૩૦
એવા એવા અનેક તાર્યો, અગળગ સગદો સુર;	

મામાને માર્યોને તાર્યો, તે વાત નિઆરે ઉર.	હરી. ૧૬
માટે મારા અવગુણ ન જ્ઞેશે, ગાવીંદણ ધનશામ;	
મોક્ષને અરથે કે પેટ અરથે, લેઉછું તમારૂં નામ.	હરી. ૧૭
બેર ભાવે અથવા રનેહ ભાવે, નામ ભજે તારૂં જોહ;	
તેવાને પાવન કર્યો છે માટે, પાવન કરો આ દેહ.	હરી. ૧૮
તેથી ત્રીકમ તમે તમારા, નામનો રાખજો ટેક;	
જે જમડા જાલશે સુજને, તો નામને માંથે છેક.	હરી. ૧૯
જો પ્રભુ તમારે તારવો હોયતો, લાંગે નહીં કઈ વાર;	
માળાપ થઈ બેઠાને ખૂસડો, તો નહીં લાજ લગાર.	હરી. ૨૦
પુન્યથાળી જન તમારી પાસે આવે છે અનેક;	
તે સહુના ભેગો હું ઢાંડીયો, નવ્યો જવાનો એક.	હરી. ૨૧
ભક્ત કાતારોને રાજા કરજો, કરજો સહુકાર શેઠ;	
મારે એ પદ્મી ના બેઠજો આપ, રાખજો ચરણ હેઠ.	હરી. ૨૨
તમારા પાપ નીચે પડી રહીશું, આપણો માં અવતાર;	
લાંબો થઈ ઠંડવન કરીને, માગુણ વારંમવાર.	હરી. ૨૩
ગુજરાતમાં અમદાવાદ મધે, રાયપુરમાં સુકામ;	
પ્રાદાણુ તરવાડી મેવાડો ત્હારો વલ્લભ સુરજસમ.	હરી. ૨૪

પદ ૩ જી.

ભણ્યા ભાઈ શીદને ભુલોરે, ભુલીને જરૂર બુલોરે.	ટેક૦
ભણી ભણીને બહુ ભરમાયા, બણ્યાં દ્રષ્ટાંતે સીદાંત;	
માયાના ગુણને માયાના રૂપને, બણે ભાગે નહીં બ્રાંત.	ભણ્યા. ૧
મનનું શું રૂપ ચીતનું શું રૂપ, બુદ્ધીનું શું રૂપ;	
અહંકારનું શું રૂપ હશે એવો, સોધો, શું અધારો કુપ.	ભણ્યા. ૨
દસે ઈંદ્રીના દેવતા સોધો, સોધો કૌશને પ્રાણ;	
તત્વો સોધોને વિશયો સોધો, તેથી શું કલ્યાણ.	ભણ્યા. ૩
સોધી સોધી એ ચીજ સોધો, નીતીને સત્ય શામ;	
અન્ય રૂપ કરતાં સુગ રૂપ બણે, મોક્ષ મળે સુકામ.	ભણ્યા. ૪
વીદતા દેખાડવા કારણે કે, કરે સાંખ્યાનો સોધ;	
સૌ સોધ કરતાં શ્રેષ્ઠ છે સમરણ; એ વ્યાસજીનો ઓધ.	ભણ્યા. ૫

પદ ૧ બું.

કચુ ચમકવત નેના—એ રાગ.

ત્રણ્યા કોની નવ દુટે, એ ભાઈરે, ત્રણ્યા કોની નવ દુટે	ટેક.
હેવ દાનવને માનવ સઘળા, માયામાં માયા કુટે;	
રીતીથી રહેતાં વેલોગ લેતાં, કદી રંગીલો ન રહે.	ઓ. ૧
દામને માટે દાટજ વાળે, પ્રપંચ પાપને જુડે;	
એવા કુકરમનો કુંભ ભરાયો, એટલે ફટ દેઇ કુટે.	ઓ. ૨
મોહ મચ્છર માયાનો રાખી, મીયાંજી ચોરે મુઠે;	
તો પછી સામટા હિસાબ સાથે; ચોરી લે અલ્લા ઉટે.	ઓ. ૩
રાજ દરબારે કાંતો બહેપારે, કાંતો લુંટારા લુંટે;	
કાંતો વ્યાધીથી વેચ હરીલે, સાંચ્યા ખામના ખુટે.	ઓ. ૪
અધર્મનો અતી થાય ઉધારો, ચટ અચોદક ઉઠે;	
મણું વખત કુડાં ફૂલ કરેલાં, પામતાં વપુ વહુટે.	ઓ. ૫
જમ કીકરને હાથ પડે પાપી, આમડી ચીમટે ચુટે;	
લક્ષ ચોરાશીના ગર્ભમાં લેજે, પડતે મોઢે ભુટે;	ઓ. ૬
પ્રપંચ સુકી પેદા કરી કરે, સુકીત તે સહુ પુટે;	
વ્યાસ વઢે રણુજાડ રટે તો, રણુ છુટે હરી તુટે.	ઓ. ૭

પદ ૨ બું.

માયા ન સુકે કેડો, પ્રભુજી મારો માયા ન સુકે કેડો.	ટેક.
માયા મસ્તાની મોહ મદ વાળી, હરી કરે છે હેડો;	
જાંજળી જાળમાં છું વીકરાળમાં, નાવે છુટાનો છેડો.	પ્રભુ. ૧
સાથ સહોદર લોભ લક્ષમીનો, રાખી ફરે તેડો તેડો;	
છોડવા આહું પણુ છુટે ન જાકટી, મચી રહ્યો છે લાખેડો.	પ્રભુ. ૨
જસ ઇજતને ડાહ્યાપણુ મોટાઇ, લાગ્યો તે કરવાનો નેડો;	
ખૂડતાની ખાંદ્રા ગ્રહો જોવીંદજી, નીરભાગી ભાગ્ય ઉઘેડો.	પ્રભુ. ૩
બહેવારનો બંદની લાગે છે દોદશ, કરૂણાસ્પી જળ રેડો;	
હર ધરૂણીમાં હુયે ગયો છું, મન મોહ માયાથી ખસેડો.	પ્રભુ. ૪.
આપની અમી દ્રષ્ટી થયા વિના કદી, નાવે નરકનો નવેડો;	
વ્યાસ વક્ષભ વરી વળીને વિનવે, કીકરતું કષ્ટ ફેડો.	પ્રભુ. ૫.

પદ ૩ બું.

બેઠો કાળી લોગદારી; એ ભાઈ રે;	બેઠો. ટેક.
ધણીને કેહેશે ધા ચોરને કહેશે જા, હરી જનને કહેશે જારી;	

જારી જનના સૌ સ્નેહી થાશે, માયાં જાશે પ્રદક્ષિણારી.	ઓ. ૧
વીહાર ગાશે ત્યાં હરખાશે, શીખશે રીત નકારી,	
રજસ્વળા વણુ ગર્ભજ ધરશે, નવ વરસની નારી.	ઓ. ૨
વામાને સૌ નર વસ્ય થાવાના, હેત અતીશે વીચારી;	
લે સાળી સાળુ બેનીને હાંસુ, માતાને કાઢાડશે મારી.	ઓ. ૩
પાખડી પુંજશે ભક્ત ભયકાશે, જ્ઞાની જોદા ખાશે ભારી;	
બેટડો બાપની બેનને ભાંડશે, ખરાનો લે ઢોંગ ધારી.	ઓ. ૪
શીખ્ય ગુરૂના સામે થવાનો, ગુણ જવાનો વીસારી,	
ભૂક પ્રપંચને પાતક વધશે. ખરાની કહેણી લાગે ખારી.	ઓ. ૫
નાટારંગ બંગ ઢોંગનો ધામધુમ, હશે જ્યાં વાત વીહારી;	
બ્યાસ વલ્લભ કહે ત્યાં સહુ થંભશે, વાપ્યો કળી રેઢાવીકારી.	ઓ. ૬

પદ ૧ છં.

નીચેના મહેલનો રાગ.

રંકના રામજી દુખડાં હરનારાંરે, જયના કરનારાંરે;	
સંસાર સાગરથી કહાડોરે રામ.	ટેક.
સંસાર સીંધુમાં ઝબેળા આઉં છુંરે, તેમાં મધર માત પીતારે;	
તે કંત કે છે ને અંતજ લે છેરે, ખુરાડતાં નથી પીતારે.	રંકના. ૧
માનુની મચ્છ થઈને ગળવા બેઠીછેરે, ભગની કાચળ થઈ ફેલેરે,	
ભાઈ ભમરો થઈ ઘબેછે જળમાંરે, લોભઈ જળધુધવાટે બોલેરે.	રંકના. ૨
સગાંરૂપી મહા મોઝા સંતાપેરે, જળના તરંગરૂપી જ્ઞાતિરે;	
તેને ન ગણતાં તાકુતરવાનુરે, પણ મધર આગળ નથી છાતીરે.	રંકના. ૩
સીંધુમાં રીતે રહેતાં કાંઈ નથી છુડતોરે, તરવાની સત્તા તમે આપીરે;	
તેમાં તરતાં મને આનંદ થાય છેરે, પણ કનડે છે મધર પાપીરે.	રંકના. ૪
મચ્છને તો ધાસ્તી ઈઈ વશ બનાવુરે, તેથી વશ ન બને તો બાબુરે;	
પણ મધર સંગે રૂથણું ન ફાવતુરે, રૂથણું કઈં તો પાછો લાવુરે.	રંકના. ૫
આવા દુઃખે દુલ્લો ભજવાતું ભુલ્યોરે, કાંઈ મને મારગડો બતાવોરે;	
પ્રલ્હાદને સારૂ આબ્યાતા નાથજીરે. તેવા અનાથ વારે આવોરે.	રંકના. ૬
સગર અખથી ગળને સુકાવ્યોરે, તેવો મને પણ સુકાવોરે;	
નહી તો આપવાત કરી દોશ દેશ તમનેરે, માટે હું પામર પક્ષધાવોરે.	રંકના. ૭
જગતમાં જણાતું તો હાંસી બહુ થાય છેરે, બેઠારી તમાસો મારો બુઝોરે;	
વલ્લભ કહે છાંનો રડતાં કોણ રાખેરે, તમ વીના આંસુ કીયો છુડેરે.	રંકના. ૮

પદ ૨ જુ.

જગતના દાતા વૈકુંઠવાસીરે, જો અપિનાશીરે;
ફાંશી હું કંઠાલની કઠોરે રામ. ટેક.
ફર્યો છું ફંદમાં ઘરબારી ગંધમાંરે, જાળણી જાળમાં વીંટાયોરે;
દુનીયાનો ફરીયો તે નથી તરીયોરે, છોછવા છંદમાં છંટાયોરે. જ. ૧
વપુના કોટડીમાં કેદ કયો છેરે, છયાંરૂપી મેલ્યાં શીપાછરે;
નાત જાતરૂપી જેલ બનાવીરે, બેડી ઘેરીની પગમાંહીરે. જ. ૨
તેમાંથી છુટવાનો છેલ્લો બતાવોરે, માધવ માપ માફ માપોરે;
ઘટ ઘટ ઘનશામ વ્યાપી રહ્યાછોરે, માટે હું ઘટમાં મારગ આપોરે. જ. ૩
પંચ બીષયથી અળગો કરીનેરે, સ્વપનાવત સંસારમાં રાખોરે;
છેવટ સરણે લઈ લેજો સામળારે, અનીધા હાલ કાપી નાંખોરે. જ. ૪
માગી માગીને માગું છું એટલુંરે, તેટલું ભાગ્ય કરો ઉદ્ધરે;
વલ્લભ કહે છે હરનીશ વ્યાપીનેરે, રમો રણછાડ મારે ફેદેરે. જ. ૫

પદ ૩ જુ.

પ્રેરણાકારક પ્રભુ વિશ્વના સ્વામીરે, અંતર જામીરે;
સૌ સલાને સુસતી આપોરે રામ. ટેક.
દાસ તમારો દેશે દેશ ફરીનેરે, નીતીથી પેટ પાપી ભરતોરે,
તેમાં જગહીત ધારી કડવાં વાચેક મારીરે, સુમારગ માટે ઉપદેશ કરતોરે;
પણ કળયુગ પાપી રહ્યો બહુ વ્યાપીરે, તે બોધ લાગવા ન હોતોરે;
સાંભળે તે વેળાસા શીખ માનેરે, પાછો કળી લમાવી હોતોરે. પ્રે. ૨
ભગી કુપંચ પેશી કહે છુરે બેસીરે, ફાગંટ ફંદે જાએ કુલીરે;
કાહાડે કુચલીયો જાલની જુઠડીયોરે, બોધ બધાય બેસે ભુલીરે. પ્રે. ૩
કોઈ કહે કથનીને કોઈ કહે સત્યનીરે, કોઈ કહે લાલ્યારી ચલાવેરે;
કોઈ કહે પેટ માટે ધંધો માંડ્યોછેરે, મતલબથી આપણને સમજાવેરે. પ્રે. ૪
કો કહે કહેછે પણ, નહીં હોય પાળવારે, કહે મીઠ્યા બીક બતાવેરે;
કોકહે જમડા કયાં છે કો કહે સાચું કયાં છે, જ્યાં ત્યાં ગપાટકો ચલાવેરે. પ્રે. ૫
કોઈ ધારે જોદણીને કોઈ ધારે જાલલડીરે, કોઈને તોવેણ વીજાતુલ્ય લાગેરે;
પંચવિધયથી મનડુ ભગાવુરે, પણ જોહીત જનનું મન ન લાગેરે. પ્રે. ૬
કુકરમીની સંજે કહું કંટાળવારે, પણ તે કુચુલીનો મત તાણેરે;
અંધની પેઠે ભીંતે ભયકાઈ મરેછેરે, મહારૂં કહું મશકરી જાણેરે. પ્રે. ૭
એવો જાલમ બહુ જગમાં કળીનેરે, તેથી ફલડું મારૂં હુભાયેરે;
હેવામાં એવી ધનંજી અનીતી ટળીનેરે, સનીતી કાંધ કરતા થાયેરે. પ્રે. ૮
કહવું વહીને ઉલટો બહેરી ચાઉં વિશ્વનોરે, તેમાં શુ હજાણ મારે ઠાહાવેરે,

પણ કોઈ નીતી ગ્રહે અનીતી ટાળીનેરે, તેતે પુન્યનો ભાગ આવેરે. પ્રે. ૬
એવી આશાથી હું શીખ હઉં સર્વનેરે, શીખ જ્ઞાતાને મનાવેરે;
સૌના પ્રેરક સ્વામી વહીભના ઠંઠાકારે, કળી કાડી ઠંઠાણે લાવેરે. પ્રે. ૧૦

પદ ૪ શ્રુ.

ભક્તોના ભુધરા દીનની દયાગુરે, કૃષ્ણ કૃપાગુરે;
હું સેવકની સુધ્ધ લેખેરે રામ. ટેક.
સાંભળો સામળા રંક તમારેરે, મહારૂં ન મળે બેલી કોઇરે;
ભુલ્યો જાનજામાં ભુલ્યો જોપાળમાંરે, રહ્યો માયામાં ઘણો મહોઇરે. ભ. ૧
હું પદમાં મરતો સેવા ન કરતોરે, નરહરી ભુલ્યો નાણું વહોઇરે;
પણ તું દીધાવણુ નથી ભરાતુરે, રહે છે સદાયે કાલુરે. ભ. ૨
અતી અવગુણી અસુર સરખોરે, પણ તમ સાથે મનડું લાગ્યુરે;
આજથી હરણુ ફરી છે મરણુરે, કાંક પુર્વોતું પુન્ય જાગ્યુરે. ભ. ૩
હવે મન માન્યું ભગવત ભજવારે, દુરગુણે દલડું દુભાયુરે;
કુચીત કાપળેને સુચીત આપળેરે, તેમ પદકીંકરે સાહાયુરે. ભ. ૪
છે સત્ય સાથી અસત્ય મહારાથીરે, થતાં હોય તો આધાં કરળેરે;
વલ્લભ બિનવે આશા તમારીરે, માટે હું સુસ્તકે કર ધરળેરે. ભ. ૫

પદ ૧ શ્રુ.

પનીહારીની જાંયાનો રાગ.

રડીશમાં પોહોઠ પારખે, સુત હાલોરે;
હાંઈ આવ્યો શા કારણે, સુત હાલોરે. ૧
ન જાણીશ સુત જમવા રમવા, સુત હાલોરે;
કાં દમવા કાં ખમવા, સુત હાલોરે. ૨
આશા ન રાખીશ તાતની, સુત હાલોરે;
રાખીશ નહીં માત જાતની, સુત હાલોરે. ૩
એક જનમ કદી પોસશે, સુત હાલોરે;
ખીજે કોણ સંતોષશે, સુત હાલોરે. ૪
સદા સંતોસે વિશ્વલશે, સુત હાલોરે;
અથળ પીતા તે છે અરે, સુત હાલોરે. ૫
તે તાત સાથે મૂનજો, સુત હાલોરે;
આ તાત મીઠ્યા જાણજો, સુત હાલોરે. ૬
તું જાણીશ મયું માલ્યું, સુત હાલોરે;
લેવું ધારશે સો તાલ્યું, સુત હાલોરે. ૭

કાલે લકાવે લાડ અતી થણું, સુત હાલોરે;	
પછી જ'પવા નહીં દે લણું, સુત હાલોરે.	૮
સુજ સહીત દુભણું તને, સુત હાલોરે;	
કમાણી માગણું તુજ કને, સુત હાલોરે.	૯
માટે સમજી જાઓ ખેટકા, સુત હાલોરે.	
સુજ તાપથી થયા છેટકા, સુત હાલોરે.	૧૦
તે છેટુ ભાગવા બને હરી, સુત હાલોરે;	
આ જાદા નહીં આવે ફરી, સુત હાલોરે.	૧૧
સુજ પદ પુરણુ પ્રલ્લ બને, સુત હાલોરે;	
મનશી મીથ્યા માયા તને, સુત હાલોરે.	૧૨
પ્રાપ્તિ થશે સુખ પામની, સુત હાલોરે;	
લ્યો શીખ વલ્લભરામની, સુત હાલોરે.	૧૩

પદ ૨ જી.

જીવ રાજ નોદા ગામ તમ તણુંરે, પરદેશી છા;	
રળવા આવ્યાછા વાર લણુંરે, પરદેશી છા.	૧
મણુ પીતાયે ચોકડ્યારે, પરદેશી છા;	
પરઠણુ લુલતા ને અલ્યારે, પરદેશી છા.	૨
રળીને રોકડા લોગા કરોરે, પરદેશી છા;	
સદ્ગુણી શેઠને ઘેર બરોરે, પરદેશી છા.	૩
સુકીત જર ત્યાં જમે થશેરે, પરદેશી છા;	
તુજ તાતને સ્થળ હુંડી જશેરે, પરદેશી છા.	૪
લાભ લેઈ સુજ ઘેર જશેરે, પરદેશી છા.	
તાતજી તણા વહાલા થશેરે, પરદેશી છા.	૫
કલી ખોટ નહેપારમાં હશેરે, પરદેશી છા;	
તમ પર હુકમ નાસુ થશેરે, પરદેશી છા.	૬
પછી જશે ઘેર બાપનેરે, પરદેશી છા;	
નહીં પેસવાદે આપનેરે, પરદેશી છા.	૭
જુદા અંટ કહાડશે જીકથીરે, પરદેશી છા;	
લહેજુદાશની બીકથીરે, પરદેશી છા.	૮
પોતે ઘર રાખે ન ફીકડેરે, પરદેશી છા;	
તમેડે આપી ઠીજ ઠીકડેરે, પરદેશી છા.	૯

કહે દેવું નાળી આવજોરે, પરદેશી છે;	
લેગા રહેવા લાભ લાવજોરે, પરદેશી છે.	૧૦
રળ્યાને બોલાવે પ્યારથીરે, પરદેશી છે;	
દેવાળીયાને કાઢાડે જહારથીરે, પરદેશી છે.	૧૧
માટે રામ રૂપી રોકડા રજોરે, પરદેશી છે;	
પછી પીતાળને ધામ પળોરે, પરદેશી છે.	૧૨
આ દેહ દેશ પંચભુતનોરે, પરદેશી છે;	
તે દેવુ હક જમ દુતનોરે, પરદેશી છે.	૧૩
કાયા માયાનું ગામ ગણોરે, પરદેશી છે;	
આત્માનું ગામ પરમાત્મા ભણોરે, પરદેશી છે.	૧૪
તેથી લાભ લ્યો રળીને રૂઝોરે, પરદેશી છે;	
બાસ વહે સમજોતો નહી ખૂડોરે, પરદેશી છે.	૧૫

પદ ૩ જુ.

પ્રાણ લાલ શું હરખાઈ જયોરે, સુસાહર છે;	
દેહ પોતાની માની રહ્યોરે, સુસાહર છે.	૧
બેઠા છે ભાડાની ગાડીયેરે, સુસાહર છે;	
હોછો ભાડુ ઢાઢાડીયેરે, સુસાહર છે.	૨
પરંતુ ન આપો ભેકડીરે, સુસાહર છે;	
ઉતારી મુકે વાંક વહીરે, સુસાહર છે.	૩
મુકયો ભાડાની જહેલડીરે, સુસાહર છે;	
છાડવી પડ્યો કાયા છેલડીરે, સુસાહર છે.	૪
પગ પીંડાં ભાગી જશેરે, સુસાહર છે;	
હાથ રૂપી ખુસરી બંધ થશેરે, સુસાહર છે.	૫
પરકણ સૂપી રાખશેરે, સુસાહર છે;	
પછી ઉતારી નાંખશેરે, સુસાહર છે.	૬
મીઠ્યા માલીક શીઠ ચાવછોરે, સુસાહર છે;	
જેવારમાંથી જાવછોરે, સુસાહર છે.	૭
પંચ ભુતથી આ, દેહછોરે, સુસાહર છે;	
તેના માલીક તો તેહછોરે, સુસાહર છે.	૮
પારકુ પચાવનું ખારશેરે, સુસાહર છે;	
તો જખ પાછળ ખારશેરે, સુસાહર છે.	૯
ને હોય તાહરી રોઢવીરે, સુસાહર છે;	

તેા ન પડે કહી છોડવીરે, સુસાકર છે. ૧૦
બાઠાણું ગાડું અંગછેરે, સુસાકર છે;
બ્યાસ વડે સત્ય હરીસંગ છેરે, સુસાકર છે. ૧૧

પદ ૧ હું.

કર્મ કલ્પના પરે, એ રાગ.

ચેટ પાપી ભરવાને ભુલાં તું ભર્યો, નારાયણ નામને લગાર ન નર્યો. ટેક.
જરણુવતીયે, જીવ ધુ'ચ્યો ઘણો, છેકાછેક છંદ લાગ્યો છોકરાં તણો;
કરે કામ કષ્ટ તું કહે કર્યું. નારાયણ ૧
સાતલીન લેહ લાગી રળવા તણી, ભલુ ભડું ભાંખી લાગ્યો નાહું તું ભણી;
કાણું કરી હરીધન બહાલાંને ગર્યો. નારાયણ ૨
છેકાછેક છકી જોકે જોયું સુખડું, ભગવત ભજવામાં પડ્યું દુખડું;
કરી સેલ સપાટાને રંગમાં રચ્યો. નારાયણ ૩
વપુતણા વીકારથી વીકારી થયો, સત્ય સમાગમે જરા ભતે ન ગયો;
ખાડું ખાડું તીખું ગળ્યું સ્વાદથી જર્યો. નારાયણ ૪
કાઠી પરકુચલીને પાતક લીધું, ઉંચો હાથ કરી કાંઈ દાન ન લીધું;
સંત સાધું આદ્યજ્ઞેને હેતક દર્યો. નારાયણ ૫
લાગ્યો નાજો ટેક તોરો હું પદ ધરી, ધરની ઘરૂણી દેખી ભય છે મરી;
રાંડનો દુકારો ગાળ ખુશાંથી ખર્યો. નારાયણ ૬
જીવ જતાં સુધી લાગી જાજીરે જંજાળ, ધડી ગાંડ ગોઠવી ન ગામારે ગોપાળ;
કહે છે વલ્લભ જીવ લોભ ન સર્યો. નારાયણ ૭

પદ ૨ જી.

જોડ્યા જીવ જનમીશું સુકીત કર્યું,
ધુળધાણી ધક્કા ખાધા ધ્યાન ન ધર્યું. ટેક.
પ્રભુજો આ સુનશાદે અમુલ્ય કીધો, વણુ ગુણે ગુણ તારો ગોવીંદે કીધો;
લક્ષ ચોરાશીનું દુખ દયાળે હર્યું. જોડ્યા જીવ ૧
ગર્ભથી છુટવા ગુણ હરીના ગાયા, પ્રશવીને થયો પછી પડાયેલી માયા;
કુઠને કપટ કરી ભાંજું તેં ભર્યું. જોડ્યા જીવ ૨
ભયો ત્યારે જીવ્યો પછી; માયામાં સુજો, જેટલો ભજ્યો તેટલો મોટેરો હુજો;
પર્મારથ વાવર્યું તે રજોલું ઠર્યું. જોડ્યા જીવ ૩
માયા મરતાની ન મુકે, કોકાળે કેસે; ત્યારે તારો તરવાનો આવે ન છેડો;
ભજ્યા વિના રચે જર્યો જોખન ઝર્યું. જોડ્યા જીવ ૪

લક્ષ્મી મળ્યાને લખેશ્વરી ન થયો, ઠંડાફ તાફ કરી હેળે આપુલ મયો;
 તાણી તોશી તારે તાર્યેજરા ન તરું. જોડ્યા ૯૫૦ ૫
 મુંઠ મીઠ્યા મોઢ સુવામાં મથીમરે, સમાવત સંસારનો સ્વાસ્થ કરે;
 તે કર્યાથી કહે કાર્ય તાફ શું સર્જું. જોડ્યા ૯૫૦ ૬
 કહી કેશ સર્જું તોશું સાથે આવશે, લેઈ જાય જોડે તોતે બોલ્યું કાવશે;
 વક્ત્રીય કે તું રખોને સગાંજો હરું. જોડ્યા ૯૫૦ ૭

પદ ૧ લું.

નારકના વલ્લભારાનો રાગ સાખી સાથે.

અલ્યા જનન વિનાનો તારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
 લાગ્યો પ્રેમદા પેસો પ્યારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ટેક.
 ૯૫૦ પડ્યો જનજામાં, ભક્તી મેલી દુર;
 દુનીયાને દરિજો કુળીયો, વધું પાપતું પુર;
 નહીં આવે તરવાનો આરો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
 બાંધ્યો દોસનો ભારે ભારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૧
 મોઢ લાગ્યો માયા તણો, કામ કોધને લોભ;
 ખાઈ પીને આરામ લેવા, ભક્તી મેલી મોભ;
 એવો ઉઠ્યો અધર્મી નહારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
 ઘણો ઘાલ્યો ઘરમાં કુધારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૨
 ઠંડાવાં છેમાં છોકરાં, ઠંડાલી ઠંડેવાર વાત;
 જરા લેવા આ જગતનો, કરી કટી દીનરાત;
 લાગ્યો હરીજનનો ખેવ ખારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
 લાગે હુઆઈનો ઠંડાવ શારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૩
 જુલું કુલું કત કરી, માને મનથી ઠીક;
 કરે પાપનો ચોટલો, તણ હરીની ખીક;
 જાણું કોણ મને છે પુછનારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
 કર્યા કર્યા કુકત હેબરો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૪
 ભક્તોને ન જોળખ્યા, ન જોળખ્યા સીધ સંત;
 જેની તેની નીંદા કરી, અલ્યા પાપી પંથ;
 થયો જમપુરીમાં જનારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો;
 વાત વલ્લભની વિચારો, બધો છુટી પડ્યો જનમારો. ૫

પદ ૨ લું.

અલ્યા પાપતણો પંથ પ્રાણી, આત્મ સમજ્યો નહીં સેલાણી;

- જો તું તારા કમનગી કાંણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૧૬.
જનમ્યો માને ઉદરે, તે વેળા અજ્ઞાનું.
ઉછરી થયો પંથ વર્ધનો, લાગ્યું રમવા ધ્યાન;
રમી જમી કર્યું ધુળધાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
તેં તો પરણી પ્રેમદા આણી સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૧
તે પ્રેમદાના પાસમાં, ચાટ્યું ચંચળ ચીત;
ઘાટ ઘરેણું ધાલવા, હુડવા માંડ્યું વીત;
વણ નાચ્યે યોચી ઘાલ્યો ઘાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
સુઓ તનનાં તરીલાં તાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૨
ઘાણી તાણી તન તોડીને, વીપય સુખને રવાદ;
હરામ ચરકો લાગીયો, ચડ્યો નકારો નાદ;
તેવા બિંદે બનીતા વીખાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
જોવા આહરી રંગીલી રાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૩
પરણી શું પ્રીત ઉતરી, પ્રગટ્યો પર શું પ્રેમ;
નીતી છોડી શાસ્ત્રની, ઘણો ધુયાયો તેમ;
તારી સુધ યુધ સહુ ગુચવાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
માંડ્યું ઘરખાર નીતી જાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૪
સંસાર સાચો જાણીયો, આણ્યો જો પર ખ્યાર;
સત ફહાડો રળી સુઓ, રાંડતું રણુ ભરનાર.
રંકા ભુંડણી તુલ્ય વીખાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
જોઇ ભગ્યાં મતી મકલાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૫
બહેવારને વેપારમાં, વધ્યો તુજ વિચાર;
સત્ય અસત્યને જાણવા, ન થઇ ઉરમી લગાર.
કરી નહીં સુકરમ કમાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
લેવા આન્યો કાળ તને તાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૬
જાણ્યો જમના કીકરે, કરણી જોઇ કપુત;
મારે માર સુગદળ તણે, ત્યાં નહીં સુંઠરી સુત.
તારી કોમળ કાચા કુટાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
ઉગે જાડ તો થાય જોધાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૭
ત્યાં તારૂં જિલી નહીં, સગાં સાથ માખાપ;
તું ભોગવે કર્યું તાણાઈ, સહે પોતાને પાપ.
પાછો વેઠે ગરબની ખાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી;
મળ મુત્રની વેદના વેઠાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેલાણી. ૮

વારવાર દેહી ખરે, તોપણ નાવે પાર;
 તે દુખનો દીન ટાળવા, સમજી લે સત્ય સાર.
 સમજી સમરી લે સારંગ પ્રાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી;
 ખરી બ્યાસ જલજળની વાણી, સાચુ સમજ્યો નહીં સેહેલાણી. ૬
 પદ ૩ જી.

એક ભરજ સાંભળ મહારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 જમકીકરનો ભય ભારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ટક.
 સુખ માયામાં પડ્યો હતો, માગી લીધું એમ;
 અવનીમાં અવતાર દો, ભક્તી કરવા પ્રેમ.
 એવી માગી મનુષ્ય દેહ ધારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 કહ્યું હતું તે મેલ્યું નિસારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૧
 પચીકેત ભુત લાવીયો, સંગે સારે કામ;
 પંચ મહા ભુત છે તેહને, બનાવીયાં શુભામ.
 દેહે આકાશ અવકાશ સારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 ફરવા ફરવાની બલીહારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૨
 પ્રકાશ કરે છે દીનમણી, બ્યોમ વસી તુજ માટે;
 શીતમાં કરે ઉષ્ણતા, કરે શેષ પુરપાટ;
 તેના પ્રકાશે સુખ રહે જ્યારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 સુખ લે છેયાં છોડે નારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૩
 તારા સુખને કારણે, મહોટા કરતા શેષ;
 બજવે બરોબર નોકરી, વશ રહી વરૂણદેવ.
 તને વરૂણ દેહે વારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 ન્હાવા ધોવાને સારી નકારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૪
 ઉષ્ણ રૂતમાં ઉકળે, વપુ વીકળ -થાય;
 તુને શીતળતા આપવા, વાયુ દોળે વાય;
 તારૂં ઉષ્ણ શરીર દે કારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 તેવી તને કરે સુખકારિ, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૫
 જોમી ભારજ ઉચકે, સદા રહીને સ્થીર;
 તુજ માટે રાખી રહે, જન રૂળ નિરમળ નિર.
 તે તુ આધમી ફરે પુખ્તારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
 તારા વપુમાં શક્તી વધારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૬
 પંચ ભુત છે તુજ દેહમાં, તે પણ તારા હાથ;
 પાઠ તેના તુજને, દેવું ચડે યોગાસ;

માટે જાજ હરીને વીચારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
તને જમદુત નાંખશે મારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૭
પડશે માર જમદુતનો, ત્યારે પ્રગટે જાસ;
જ્ઞાન લઈને ગાંડીયા, લે અભ્યાસ.
રાખી અભ્યાસ ગા ગીરધારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી;
જે તું વ્યાસને બહાણ મોતારી, કેવી ગતી થશે જીવ તહારી. ૮

પદ ૧ છં.

જાળધરમાં મનગમતા માવા—એ રાગ.

અણુ સમણુ બકતો, ત્યાગી કહો છો તમે જ્ઞાને;
લ્યો કર કર ન્યાય તકતો, આ પદ મુણુતાં મન માને. ૮૬.
આ ધર છોડ્યું છેમાં છોડયાં, છોડી પરણી નારી;
માત તાતને જાત છોડયાં, નાતજ છોડ સારીરે. અણુ ૧
હાલી મુઠાવી મુઠ મુઠાવી શીશ મુઠાવી બેઠો;
આ નાત છોડી પણુ સાધુની, જમાતમાં જઈ પેઠોરે. અણુ ૨
ધોળાં કપડાંઓ ઉતારયો, તે શું ત્યાગજ કીધે;
હતુ તેથી અમણુ કીધું, રંગજ રતો દીધોરે. અણુ ૩
જન્મ દીધો તે પીતા છોડયો, પણુ તે માપજ આપો;
ગાદી લેવા શુદ્ધ કર્યાતે, કીધો બીજો આપોરે. અણુ ૪
આ તાતજુ ધર ગમ્યુ નહીં તે, આ ધર મેલી અશયો;
શુદ્ધ બીજો આપજ કીધો, તેના મઠમાં વસીયોરે. અણુ ૫
ત્યાગી ત્યાગી તે શું કહો છો, વિચારે મનમાંહી;
જનેતાના જાયા છોડયા, કીધા શુદ્ધભાઈરે. અણુ ૬
જે જનેતાએ ઉછેર્યો, તેને અજગી કાઢી;
અમણુને કોઈ માને નહીં તે, કીધી વીધા માંડીરે. અણુ ૭
કદી કેહ્યો ત્યાગી તેણે, છેવા મેલ્યા છેટા;
પણુ પાછા ચેલા મુડીને, કર્યા જણ્યા વણુ બેટારે. અણુ ૮
મીલકત મેલી આપી પીતાની, પણુ લ્યો નાત વિચારી;
વારજ શુદ્ધની ગાદીનો, થયો ધન લોગદારીરે. અણુ ૯
પ્રકરતી રૂપી નારી તે, સદા રહી છે પાસે;
તે કરતાં મૈથુન તાગ્યો, તેટલું કોઈ તપાસેરે. અણુ ૧૦

પણ સંસારીને નારી તે, પર શું રંગ ન રમતો;	
નાકાને લુખ નહીં ભાગવાની, તેથી રે લુખ ભમતોરે.	અણુ૦ ૧૧
કદી સ્થીર રહેા ને મૈયુન, ત્યાગ કર્યું હ્યો ન્યાળી;	
તે તાગ્યાથી સુક્તી મળેતો, બાંહેળ ભાથગ શાળિરે.	અણુ૦ ૧૨
હસે ધંદ્રી દેહ લણિ છે, તેમાં કેધ દુર કીધી;	
શુદ્ધ સ્થાન મળના કાડ્યો શું, લધુ સંકાના કીધીરે.	અણુ૦ ૧૩
હાથ ન હાલ્યો ચણું ન ચાલ્યો, શું મોંઢે ન ભાંખ્યો;	
કાંને શા હાટા માર્યો શું, ફાંદી નાંખી ભાંખ્યોરે.	અણુ૦ ૧૪
શું વાસના ન લે નાસીકા, શું સ્વાદ લુભ ન ભણે;	
આમકી શું સ્પર્શ ન ચરતે, જો પ્રતક્ષ ધરમાણેરે.	અણુ૦ ૧૫
સંસારી હતો ત્યારે, ધંધાને અર્થે ફેરતો;	
આમા પાસે પૈસો લેવા, મીઠું સુખ ઓચરતોરે.	અણુ૦ ૧૬
ત્યાગી થયો પણ તે રીતે, બાધ બીજાને હતો;	
ચોતાના પંથમાં ચરવે, પ્રાણીને તાણી લેતોરે,	અણુ૦ ૧૭
કહોછો સંસાર છાડ્યો તે શું, સુદીમાંથી નાઠો;	
રહી કુધા પીપાશા નીંદ્રા, આજસ મઠ ભય માઠોરે.	અણુ૦ ૧૮
અજાનીઆમાંથી બગડ્યો, બગડી વાળ્યો જોડો;	
તેથી અનીતી તાગ્યોતો, સંસારી શો જોડોરે.	અણુ૦ ૧૯
હતુ તેડું બીજુ કીધું, શો મોહ નાંખ્યો ભાગી;	
બ્યાસ વણલ પુછે ભકતોને, શાથી સમજ્યા ત્યાગીરે.	અણુ૦ ૨૦

પદ ૨ જી.

શું બેઠો ત્યાગી, હતી તે ફેરવી ફરી;	
જેજે જગ જાગી, નજર રાખીને ઉઠી. ટેક.	
કણબી કોળીકે વીમ, કેહેવાતો સંસાર વાશી;	
નાશી ફેરે કેહેવરાવે નામો, સાધુ કે સન્યાશીરે.	શું બેઠો૦ ૧
નાત નામ છે સંસાર વિષે, છે નામને પરહરીયું;	
વેશજ બદલી સાધુ થઈને, જમાત નામજ ધરીયુંરે.	શું બેઠો૦ ૨
આપ શબ્દ છે સંસારીનો, તે શબ્દો ઉલટાવા;	
નાઠેલા બોલે નહીં બાપા, નામ ધરાન્યું બાવારે.	શું બેઠો૦ ૩
સંસારીએ બેટા શબ્દ, સંસારમાં રાખેલો;	
નાઠેલા તે બેટા શબ્દ, સુદ્રી કેહે છે બેલોરે.	શું બેઠો૦ ૪
ધરમાને ધરમાં રહે છે પણ, ધર શબ્દ ફેરવીયો;	
ન ફેરવેતો ન બદલાયો, ધરને મઠ ફેરવીયોરે.	શું બેઠો૦ ૫

આવા સૌ શબ્દો ફેરવીયા, તેથી તે શું ત્યાગી;
બ્યાસ વટે છે સમજો શાહ્યા, શી ખેટી દહે લાગીરે.

શું બેઠાં ૬

પદ ૩ જી.

ત્યાગી છે જેણે, અનીતીને ત્યાગ કીધી;

ઇંદ્રીયો તેણે, નીતી પુર્વક કામે લીધી.

ટેક.

કાન વડે સુણે સહ શાહ્યા, પર નીંધા ન સુણે;

કરણ ઇંદ્રી તે જન તાગ્યો, સત્ય મારગ સદગુણેરે.

ત્યાગીં ૧

નેત્ર વડે જ્ઞાનીને નીરખે, મંદીરને મોસારી;

કુડું કંત નજરે ન નીરખે, નેત્ર ત્યાગ નરનારીરે.

ત્યાગીં ૨

રસનાથી રૂઝા સ્વાદો લે, પણ મન મોહ ન પામે;

તો તે રસના ઇંદ્રી ત્યાગ્યો, નાવે પાતક નામેરે.

ત્યાગીં ૩

નાસીકા ઇંદ્રી વડે લે, યજ્ઞ હોમ નીવાશ;

ચંદન પુષ્પ પ્રભુ ચરણનાં, તે જન તાગ્યો નાશારે.

ત્યાગીં ૪

ત્વચ્ચા સ્પર્શ કરે સુખ જનથી, ગુરૂ ચરણે લાગી;

અસુર શું સ્પર્શ કરે નહીં, તે ત્વચ્ચાનો ત્યાગીરે.

ત્યાગીં ૫

મોઢેથી ન બોલે જીહ્વા, નીંધા પરહરે છે;

સાચુ સદા બોલે મોઢે, ગદાં ઇંદ્રીજીત તે છે રે.

ત્યાગીં ૬

ગુહસ્થાને મળત્યાગ કરતાં, કોની નજરે નાવે;

કોતું દલ દુભાય નહીં તે, ગુહ ત્યાગી કાહાવેરે.

ત્યાગીં ૭

પાતક કામે પગ દે પાછો, ધરમે આગળ ધાયે;

તેને પગ ઇંદ્રીનો ત્યાગી, સમજવો સદાયેરે.

ત્યાગીં ૮

હાથવડે હંસા ન કરવી, પરધનને ન હેરવું;

હાથેથી સુખ દાનો દેવાં, તેજ ત્યાગ ઝોચરવુંરે.

ત્યાગીં ૯

મૈથુન ઇંદ્રીએ કૃત કરવા, પરણી સ્નેહ લાગ્યો;

પરહારા શું સ્પર્શ કરે નહીં; તે મૈથુની ત્યાગ્યેરે.

ત્યાગીં ૧૦

હેવી સહુ ઇંદ્રીઓ રાખે, અનીતીથી હાધી;

બ્યાસ વટે અનીતી તાગ્યો, તે જન જાણો ત્યાગીરે.

ત્યાગીં ૧૧

પદ ૪ થું.

સંસારીને શું પ્રતક્ષ પ્રભુ નથી મળીયા;

મળીયા છે જે શું, તેના લખાયા કાગળીયા.

ટેક.

હરીચંદ્રે પ્રતક્ષ દીઠા, દીઠા રાખ કરણે;

વીહરણને દરશન દીધાં, જે પોતાને સરણેરે.

સંસારીં ૧

પ્રલાહણને સુધનવા તે, સુખ હતા સંસારી;

તે સહને દરશન દીધાં છે, તે લ્યો ચાત વિચારીરે.	સંસારી૦ ૨
મોહબળને સમાજશાને, દરશન દીધાં સ્વામી;	
નરસંઘ મેહેતાને મળીયા છે, પખ્લીક અંતરબામીરે.	સંસારી૦ ૩
એવા એવા ઘણા જન્મે, મળીયા છે મોરારી;	
બનકવિદેહી રહ્યાં જ્ઞાની તે, પણ હતો સંસારીરે.	સંસારી૦ ૪
સંસાર ત્યાગે મોક્ષ મળે તો, સંસારને સહ છાંડે;	
રામ સરીખા જગ સ્વામી, સીતા શું ઘર ના માંડેરે.	સંસારી૦ ૫
પાંડવ સતીયા તે સંસારી, નળ રાજા પણ તેવો;	
કૃષ્ણ બળદેવ અકરૂંડ ઉદ્ધવ, તે સહનો સાર લેવોરે.	સંસારી૦ ૬
નંદ વસુદેવ દસરથરાજા, બુબ્બો સહ સંસારી;	
તેના સંસારીની શેવા, નથી જનમ્યા મોરારીરે.	સંસારી૦ ૭
રૂશી લોકો રણમાં રહેતાં, પણ પત્નીયો પાસે;	
ત્યાગ કરે મુક્તી મળે તો, સહ સંસારી નાસેરે,	સંસારી૦ ૮
અરુસ્તી તુલ્ય ત્યાગીને મળીયા, નથી જણાતું કાંઈ;	
મળ્યા છે સહ સંસારીને, લેખ પુરાણો માંહીરે.	સંસારી૦ ૯
જો જીવડા હોય સંસારીતો, રળે રૂપી રીતે;	
ધર્મશાળાઓ ધામ દેવનાં, બાંધે પુરણ પ્રીતેરે.	સંસારી૦ ૧૦
પુન્ય કરે પર જીવને પોસે, સંસારી સુખધારી;	
બ્યાસ વડે સવળુ સમજેતો, ઉત્તમ છે સંસારીરે.	સંસારી૦ ૧૧

પદ ૧ છું.

રાગ વિહાળ.

જો અપાટે જાય છે આ, મનુશનો દેહ;	
સમજી કર જીવડા તું, શામ સંગ રનેહ.	ટેક.
વારે વારે આવે ન ઉત્તમ વર્ગમાં;	
થાય પચુ પક્ષી તથા જાય નર્કમાં.	
મોક્ષ પદ પામવા લે જ્ઞાન સત્ય જોહ.	સમજી. ૧
જ્ઞાને શીશ કુટાવે છે હુટાવે છે લાભ;	
તેતો ધાર્યું ઉઠળમાં ધાલવાને આભ.	
પણ તારૂં ધાલ્યું ન છલાય સત્ય જોહ.	સમજી. ૨
લક્ષ્મીનો દ્વારો લેવા, દેવા દારાને;	
કયું ધાર્યું થયું પુછ બાપ તારાને.	
કદી ધાર્યું થયું તો, શું સાથે ગયું તેહ.	સમજી. ૩
સાથે તો શ્રી રામનામ, દામ નહીં સંગ;	

મુણે જીવ રાખીને તો, તર્ત બેસે રંગ.
વરશે નાણી બ્યાસની; જેમ વસે બારે મેઠ.

સમજી ૪

પદ ૨ જી.

જીવડા જાંજળી જપ હરી તણા જપ;
જન્મ મત્યુ લોગવે, તું ટાળ્ય તેનો તાપ.
લોગવે તું ગર્ભવાસ ગંદા ગોખરા,
રહે દસ માસ દન દુખના નરા;

ટેક.

ભાંધી મુકત થાતાં પીડા, પામે છે તું આપ.

જન્મ. ૧

જન્મી પાછો પીડા પામે, અંગ રોગની,

મોટો થયે પામે પીડા, વધલોગની;

મુળ બાપ મેલી બીજો કરવો પડ્યો બાપ.

જન્મ ૨

દ્રવ્ય પીડા પુત્ર પીડા પીડા નારની;

નીત પીડા જાત પીડા, પીડા ચારની;

તેવી પીડામાં પડીને ખાધી બુઝ થાપ.

જન્મ ૩

થાપ ખાધી પીડા વેડી, વદ્ધ થયો તું;

કર્યા દુકરીત કર્યું સુકરીત છું.

કરી પુન્ય તર્ણતું, મેરૂની મારી ધાપ.

જન્મ ૪

ચોરી કરે જોરણની, ચોયતું હે દાન;

તે શુ નહીં સમજતો, બ્રહ્મ ભગવાન;

એક પુન્ય કરી કરે, કોટી કોટી પાપ.

જન્મ ૫

એવો તું ધરમાત્મા, પરમાત્મા જીએ;

પડી લક્ષ ચોરાશીમાં સદા તું રૂએ;

બ્યાસ નાણી જાણી પાડય, ભક્ત નામ છાપ.

જન્મ ૬

પદ ૩ જી.

જે તું ધાઈ બાઈ ભાઈ શી વલે થયો;

પૈશ મુખ ખાસડાં ત્યાં મુખ ક્યાં હરો.

ટેક.

જેવું લેછે મુખ તેવું દુઃખ ભણજે;

કરક્ષા બે કપુત ભાઈ સત્ય માનજે;

પંચ જે વિશય તેમાં, પાપ બહુ વસે.

ખર્ચશ. ૧

જીભ તણા સ્વાદ જોને માંછલે કીધો;

કાળરૂપ લીમરે તો, જાળમાં લીધો;

ખોયો જીવ જીવ વડે તેવું બનશે.

ખર્ચશ. ૨

શબ્દ સ્વાદ હરણને મીઠો લીધો;

પારધીએ બાણ મારી, પ્રાણ લાગીઓ;	
તેમ મરે શબ્દ સ્વાધ લેવા જે થસે.	ખર્ચશ. ૩
મૈથુનના સુખ સાર, ગજ ચણ્યો;	
કાગળની હાથણીને, યોગે બાઝીયો,	
સ્પર્શ લોકો ખાડ પડી, ટાંટીઆ થસે.	ખર્ચશ. ૪
વાસનાના સ્વાદથી ભરત લુલીયો;	
પેઠે પુષ્પમાંદા પછી દુખે દુલીયો;	
તેમ સર્વે દુલે દુલ્યા પછી શુ ખસે.	ખર્ચશ. ૫
હીપકલું તેજ રૂપ બેઠને પતંગ;	
ભય ધસી ઝાલવાને કબ્જ થાય અંગ;	
તેમ દુઃખ ભોગી ભુવ, દુર ન હશે.	ખર્ચશ. ૬
કાંતો બાઈ બાઈ, પંચ વિશઈ છે જેહ;	
કદા પંચ દુઃખી ભુવ, તેથી બદે તેહ,	
બ્યાસ વાણી સત્ય બાણી, ઉતારો નસે.	ખર્ચશ. ૭

પદ ૧ છું.

જે રામ જે રામ જેજે રામ. એ રાગ.

માથુ સદા તમારૂં ધ્યાન, જે ભગવાન જે ભગવાન જેજે ભગવાન;	૧
સુકી મ્હો માયા હલીમાન, જે ભગવાન જેજે ભગવાન.	૨
મારી કમુર ન ધરયો કાન, જે ભગવાન૦	૩
કીધા હશે બહુ તુકશાન, જે ભગવાન૦	૪
જેવો તેવો તમ સંતાન, જે ભગવાન૦	૫
ભુલ્યો સુક્યો છું નાદાન, જે ભગવાન૦	૬
સમજો સેવકની સમાન, જે ભગવાન૦	૭
આપો સુજને સુખ જ્ઞાન, જે ભગવાન૦	૮
વહાલ માગે ભુવતદાન, જે ભગવાન૦	૯

પદ ૨ છું.

પ્રભુ મોક્ષપદ સુખ ધામ, જે શામ જે શામ જેજે શામ.	૧
જેજે ગોર્વીંદજી શુભગ્રામ. જે શામ	૨
નથી તુજ વણ કાલો કામ. જે શામ	૩
છોલ કેશવ પુરણ કામ. જે શામ	૪
જેણે લીધું તમારૂં નામ. જે શામ	૫

તેને મળીયો મોક્ષ સુકામ. જે શામ	૬
સુકતી તુલ્ય નહીં આ શામ. જે શામ	૭
ટળે આવા ગમન ઉધામ. જે શામ	૮
મટે પાપ તાપનો ધામ. જે શામ	૯
માગે સુકતી વલ્લભરામ. જે શામ	૧૦

પદ ૩ જી.

જેજે દીનબંધુ દયાળ. જે ગોપાળ જે ગોપાળ જેજે ગોપાળ.	૧
તમે ભકતોના પ્રતીપાળ. જે ગોપાળ.	૨
ચોભાની સુધી વિશાળ. જે ગોપાળ.	૩
તારી અકળીત છે ઘટમાળ. જે ગોપાળ.	૪
મુને માની લેલે બાળ. જે ગોપાળ.	૫
ભણુવા બેઠો તમ નિશાળ. જે ગોપાળ.	૬
આ તો મોહ માયા વિકરાળ. જે ગોપાળ.	૭
આવી વળગ્યો છે જાંબાળ. જે ગોપાળ.	૮
ટાળો મારો કુલે કાળ. જે ગોપાળ.	૯
લેલે વલ્લભની સંભાળ. જે ગોપાળ.	૧૦

પદ ૪ થું.

પ્રભુ જપીએ તમારો જપ. જે માળાપ જે માળાપ જેજે માળાપ.	૧
ટાળો ત્રિવિધીના તાપ. જે માળાપ.	૨
પ્રભુ મોક્ષપદ છો આપ. જે માળાપ.	૩
સઘળા શુના કરેલે માફ. જે માળાપ.	૪
નથી કરી તીલક કે છાપ. જે માળાપ.	૫
ઘણી બાધી છે ભુલથાપ. જે માળાપ.	૬
માન્યું નહીં જ્ઞાનીનું માપ. જે માળાપ.	૭
તે તો મોટી વાગી ધાપ. જે માળાપ.	૮
ટાળો આવાગમન અઢાપ. જે માળાપ.	૯
કરો અનુએ કેઈ શ્રાપ. જે માળાપ.	૧૦
કાપો પતીતપાવન પાપ. જે માળાપ.	૧૧
મુણ્ણે વલ્લભનો વિલાપ. જે માળાપ.	૧૨

પદ ૧ લું.

વલ્લભ વીઠલ સીલ એ રાગ.

મુળપદ વિચિના સ્વામી, પાવલીએ લાગુ;	
આત્માના અંતરયામી, હું સુકતી માગુ.	૧
હુરીજન દુષ્ટ છું પાપે, પાવલીએ લાગું;	
પીંડ લયો છે મેં પાપે, હું સુકતી માગુ.	૨
સત્ય સમાગમ કીધો નથી પાવલીએ લાગુ;	
મુઓ છું બહેવારમાં મથી, હું સુકતી માગુ.	૩
માયાની જાળે લીધો ઘેરી, પાવલીએ લાગુ;	
લક્ષ ચોરાશી ફયો ફરી, હું સુકતી માગુ.	૪
કોટાણ કોટી કુબુદ્ધી, પાવલીએ લાગુ,	
મમનાય લેને મારી શુદ્ધી, હું સુકતી માગુ.	૫
તન મન ધન અરપણ કરી, પાવલીએ લાગું;	
તમ ચરણે ચીત્ત ધરી, હું સુકતી માગુ.	૬
જન્મ મૃત્યુથી ઉગારો, પાવલીએ લાગુ;	
આવાગમનને નીવારો, હું સુકતી માગુ.	૭
દેહ ભેડી વેડી છુદ્ડ જ્યારે, પાવલીએ લાગુ;	
આપ સરણે લેને ત્યારે, હું સુકતી માગુ.	૮
વ્યાસ વલ્લભનું માગું એવું, પાવલીએ લાગુ;	
શુદ્ધ સેવકનું છે તેવું, હું સુકતી માગુ.	૯

પદ ૨ લું.

પુરૂષ બ્રહ્મ પરમાત્મા; એ અચળવાશી;	
તમને અરપણ મમ આત્મા, છે અવીનાશી.	૧
પંચ ભુતોથી નીરાકારી, એ અચળવાશી;	
જ્ઞાન સ્વરૂપ છે માહાભારી, છે અવીનાશી.	૨
ત્રીશુણે નિશુંષ સ્વામી, એ અચળવાશી;	
જ્ઞાન શુણે અંતરયામી, છે અવીનાશી.	૩
આ સ્વરૂપે સઉથી ન્યારા, એ અચળવાશી;	
જ્ઞાન ગતીથી સઘળે સારા, છે અવીનાશી.	૪
અકરણ છે અખંડી, એ અચળવાશી;	
અમર અજર માયા છંડી, છે અવીનાશી.	૫
તમે તુરીઆતીત આહી, એ અચળવાશી;	

અક્ષરતીત નિરોધાદી, છે અવીનાશી.	૬
મનન પુજન કરીએ, એ અચળવાશી;	
એકાગ્ર ચીત ધ્યાન ધરીએ છે અવીનાશી.	૭
મુક્ત થઈને મોક્ષ પામુ, એ અચળવાશી;	
જેજે વ્યાસને દાસ સામુ, છે અવીનાશી.	૮

પદ ૧ છં.

સ્તુતીનો રાગ.

સૌને અમારા રામ રામ એ હરીજનો સૌને અમારા રામ રામ.	ટેક.
હું રે પ્રાદાણુ છું સકળ સખાનોરે;	
કૃપા રાખજો બધું ગામ.	ઓ હરીજનો. ૧
વૈષ્ણવજનને, જે જે શ્રી કૃષ્ણરે;	
વીત્રોને ડંઢવત પ્રણામ.	ઓ હરીજનો. ૨
જેવી આવડી તેવી, કરી હરી ચરચારે;	
જ્યાં ત્યાં ગાયા છે ધનશામ.	ઓ હરીજનો. ૩
બોલ્યું ચાલ્યું મારું, માર્જ કરજોરે;	
મહેરખાની રાખજો તમામ.	ઓ હરીજનો. ૪
જેવો આ પ્રેમ છે તેવો વધારજોરે,	
મહારે તમ સંગે સદા કામ.	ઓ હરીજનો. ૫
અંતરની આશીય, દેઉછું પંચનેરે,	
વૈકુંઠે થાજે શુભ કામ.	ઓ હરીજનો. ૬
અમદાવાદનો હું વિપ્ર મેવાડરે;	
વ્યાસ વલ્લભ નીજ નામ.	ઓ હરીજનો. ૭

મહાગજશ્રીનાં રચેલાં જ્ઞાનમય

પુસ્તકોનું લીટું.

૧. ભાવાર્થપ્રકાશ.	રૂ. ૧૧	૧૩. જ્ઞાન ગોષ્ઠી.	રૂ. ૦)—
૨. વિજ્ઞાનવલ્લભ.	રૂ. ૦૧૧	૧૪. ત્યાગતારણ.	રૂ. ૦)—
૩. મોક્ષમારગી ગીતા	રૂ. ૦૧૧=	૧૫. વયવિચાર.	રૂ. ૦)—
૪. શંકાસમાધાન.	રૂ. ૦૧૧—	૧૬. પ્રણવપટ (શિવાનો)	રૂ. ૦)—
૫. ન્યાયવલ્લભ.	રૂ. ૦૧—	૧૭. પ્રણવપટ (બ્રહ્મવાનો)	રૂ. ૦)—
૬. વલ્લભપદમાળા.	રૂ. ૦૧૧૧=	૧૮. પ્રણવપટ (જીવાનો)	રૂ. ૦)—
૭. વચનવલ્લભ.	રૂ. ૦૧૧—	૧૯. વલ્લભવિધી	રૂ. ૦૧—
૮. બ્રહ્મવાદખંડન.	રૂ. ૦)—	૨૦. વલ્લભનિતી બીજી	રૂ. ૦૧
૯. કાબણ શુદ્રનો સંવાદ.	રૂ. ૦)—	૨૧. વાણીવલ્લભ	રૂ. ૦૧—
૧૦. શીવલીડંશંકા.	રૂ. ૦)—	૨૨. નવરાત્રીના ગરબા	રૂ. ૦)—
૧૧. શીવ શંકાનું સમાધાન.	રૂ. ૦)—	૨૩. ત્યાગીના પત્રો.	રૂ. ૦)૦૧૧
૧૨. ધર્મચાનક.	રૂ. ૦)—		

મળવાનું ડેકાણું:—

વ્યાસજી વલ્લભરામ સુર્યરામ.

ડે. રાયપુર, અખાલીની પોળ—મું. અમદાવાદ.

